

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.ก้นด่ง /๒๕๖๘

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๘

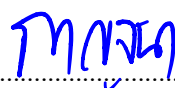
เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นด่ง

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวกาญจนา วัฒนแพลง แผนกวิชา สามัญสัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ การสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดังเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ.....

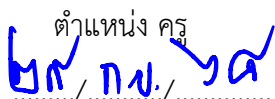
(นางสาวกาญจนา วัฒนแพลง)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

-

(นางสาวกาญจนา วัฒนแพลง)

ตำแหน่ง ครู

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

(นางสาวเกณิกา พรหมสุข)

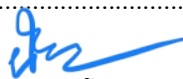
ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

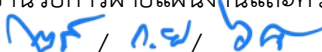
ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑.

๒.

(นายนิกร ทงโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

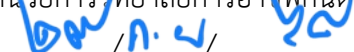
ความเห็นผู้อำนวยการ

๑.

๒.

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรหอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นด่ง

“เรียนดี มีความสุข”

วิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1
แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

ผู้วิจัย

นางสาวกาญจนา วัฒนแผลง

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์
วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

วิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1
แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

ผู้วิจัย

นางสาวกาญจนา วัฒนเพลง

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์
วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ชื่องานวิจัย : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

ชื่อผู้วิจัย : กาญจนา วัฒนแผลง

ปีการศึกษา : 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง รายวิชา คณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ รหัส 20000-1401 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตรคำนวณหาค่า t-test แบบ Dependent Samples สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน ด้วยวิธีการใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยผลการสอนโดยใช้การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI รายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง สำเร็จได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณะผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจทานแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยให้มีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการและคณะครูวิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ เพื่อนๆ สาขาวิชาวิชาชีพครูทุกคนที่ให้กำลังใจและความช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา

ประโยชน์และคุณค่าอันพึงมีจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อคุณแม่ และคณะครูอาจารย์ผู้ประสาทวิชาความรู้และวางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัย

นางสาวกาญจนา วัฒนแผลง

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ.....	4
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	5
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	15
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	16
เครื่องมือในการวิจัย.....	16
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	16
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	17
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	19
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	20
สรุปผลการวิจัย.....	20
อภิปรายผล.....	20
ข้อเสนอแนะ.....	21
ภาคผนวก	
บรรณานุกรม.....	22

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2553 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษามาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ มาตรา 24 การจัดการกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้ 1.จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 2.ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา 3. จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง 4.จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา 5. ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวก เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ 6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดา มารดา ผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐ เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สายวิชาอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้เปิดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้หนึ่งที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาความคิดของมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้คณิตศาสตร์ยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตให้ดีขึ้น อีกทั้งยังช่วยพัฒนามนุษย์ให้สมบูรณ์ มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และอารมณ์ สามารถคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น อีกทั้งยังสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กรมวิชาการ. 2544 : บทนำ)

ผู้วิจัยได้สังเกตจากการเรียนการสอนพบว่านักเรียน นักศึกษามีความแตกต่างระหว่างบุคคลค่อนข้างมากจากการที่ครูผู้สอนได้ถ่ายทอดความรู้ให้กับนักเรียน นักศึกษาในชั้นเรียนแล้วได้ประเมินผลการเรียนการสอน โดยการมอบหมายให้ทำแบบทดสอบและแบบฝึกหัด พบว่านักเรียน นักศึกษา บางคนไม่สามารถทำแบบทดสอบ แบบฝึกหัด และทำข้อสอบผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นเกิดจากการนักเรียนขาดความกระตือรือร้น และไม่สนใจการเรียน ครูผู้สอนจึงได้หาวิธีการจูงใจให้นักเรียน นักศึกษา ให้มีความสนใจ และกระตุ้นให้นักเรียน นักศึกษามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เทคนิคกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization : TAI) เป็นรูปแบบหนึ่ง ของการเรียนแบบร่วมมือ มีการนำมาใช้ในวิชาคณิตศาสตร์กันมาก

โดยการเรียนที่มีจุดประสงค์ที่เน้นการพัฒนาทักษะ ฝึกปฏิบัติ เพราะการเรียนวิชาใดๆ ที่มีจุดประสงค์เช่นนี้ จะมาสอนผู้เรียนรวมกันทั้งชั้นเป็นกลุ่มใหญ่ย่อมไม่ได้ผล ปัญหาที่มักพบคือ เมื่อครูสอนไปเด็กอ่อนก็ตามไม่ทัน เด็กเก่งก็อาจเบื่อ เพราะรู้หมดแล้ว การเรียนและฝึกฝน ฝึกหัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เป็นคู่ และฝึกด้วยตนเอง จะเป็นวิธีที่เหมาะสมมากกว่า ตอบสนองความแตกต่างในความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ดีกว่า (นาตยา ปิณฑานนท์ 2543:30-31)

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่า วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) ซึ่งเป็นวิธีการเรียนที่จัดให้ผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถกัน และตอบสนองความแตกต่างในความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนได้ดี และสมาชิกในกลุ่มสามารถช่วยเหลือกันในการเรียน ความรับผิดชอบในการทำงานของกลุ่ม ซึ่งน่าจะเป็นวิธีการเรียนที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง

สมมุติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง หลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 58 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่เรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ จำนวน 17 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาของการวิจัยดังนี้ เนื้อหารายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ รหัส 20000 - 1401 ตามหลักสูตรของประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ

3. ระยะเวลาในการทำวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โดยใช้ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย 18 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวม 36 ชั่วโมง โดยใช้ช่วงเวลาศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ระหว่างเดือนพฤษภาคม 2568 ถึงเดือนกันยายน 2568

4. พื้นที่ในการเก็บข้อมูล

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง 122 หมู่ 3 ตำบลกันตังใต้ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง 92110

ตัวแปรในการการวิจัย

1. ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

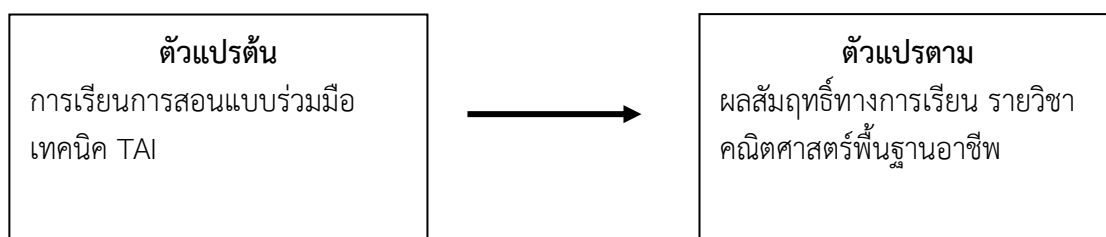
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สถานศึกษา หมายถึง วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง
2. นักเรียน หมายถึง นักเรียน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินผลก่อนเรียน และหลังเรียนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว
4. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการประเมินผลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา คณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ มีคะแนนหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI เพิ่มขึ้น จากคะแนนก่อนเรียน
5. การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันอีกรูปแบบหนึ่งที่มีชื่อเต็มว่า Team Assisted Individualization เป็นรูปแบบการสอนที่ พัฒนาขึ้นมา เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดโดยประยุกต์เอาหลักการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เข้าร่วมกับการเรียนรายบุคคล (Individualized Instruction) โดยเป็นรูปแบบของการเรียนแบบกลุ่ม ให้นักเรียนในกลุ่มทำการศึกษา ลงมือปฏิบัติและมีการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยกัน ดำเนินการเรียนและการตรวจสอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือกันเพื่อบรรลุเป้าหมายของการเรียน ครูผู้สอนให้ความอิสระแก่ นักเรียนในการที่จะหาความรู้จากกลุ่มเพื่อน เกิดการการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กำหนดให้ผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกัน มาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง สูงขึ้น
2. ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีความรับผิดชอบในการทำงาน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ในรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตังในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ
2. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 วิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ

1.1 ผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับรายวิชา

ประยุกต์ใช้ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ในการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจแก้ปัญหาในงานอาชีพ

1.2 จุดประสงค์รายวิชา

1) รู้และเข้าใจเกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล

2) มีทักษะกระบวนการคิดและแก้ปัญหาเกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล

3) มีเจตคติและกิจนิสัยที่ดีในการคิดวิเคราะห์ และแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเป็นระบบ

4) ประยุกต์ใช้ความรู้เกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล

1.3 สมรรถนะรายวิชา

1) แสดงความรู้เกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล

2) คำนวณเกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล ไปใช้ในสถานการณ์หรือปัญหาที่กำหนด

3) คิดและแก้ปัญหาเกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูล และการวัดการกระจายของข้อมูล ไปใช้ในสถานการณ์หรือปัญหาที่กำหนด

4) ประยุกต์ใช้ความรู้เกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูลและการวัดการกระจายของข้อมูล ไปใช้ในงานอาชีพ

1.4 คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาและฝึกทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์เกี่ยวกับอัตราส่วน สัดส่วน ร้อยละ การแปรผัน สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว ระบบสมการเชิงเส้นสองตัวแปร สถิติเบื้องต้น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง การวัดตำแหน่งของข้อมูลและการวัดการกระจายของข้อมูล และการประยุกต์ใช้ทักษะกระบวนการทางคณิตศาสตร์ในการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจแก้ปัญหาในงานอาชีพ อุตสาหกรรม

2. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียน ได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผลการสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่าง ๆ

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2548) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

ปราณี กองจินดา (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของ วัดอุปประสงค์ของการเรียน การสอนที่แตกต่างกัน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2546) ให้ความหมายว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดความสำเร็จทางการเรียน หรือวัดประสบการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอน โดยวัดตามจุดมุ่งหมายของการสอนหรือวัดผลสำเร็จจากการศึกษาอบรมในโปรแกรมต่าง ๆ

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ให้คำจำกัดความผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือ คุณลักษณะ รวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือ มวลประสบการณ์ทั้งปวง ที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถสมองของบุคคลว่า เรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการ ฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่างๆ ทั้งในโรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ รวมทั้งความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่างๆ ก็เป็นผลมาจากการฝึกฝนด้วย

จากที่กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลของความสามารถของบุคคลที่ต้องอาศัยทักษะ ความรอบรู้ ทักษะที่ได้จากการเรียนการสอน การฝึกฝน อบรมสั่งสอน ทำให้เกิดความสำเร็จหรือความสามารถในด้านต่าง ๆ

2.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน หรือการตัดสินผลการเรียน เพราะเป็นการวัดระดับความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลหลังจากที่ได้รับการฝึกฝน โดยอาศัย เครื่องมือประเภทแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นิยมมากที่สุด

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของ Bloom (1982) ถือว่าสิ่งใดก็ตามที่มีปริมาณ อยู่จริงสิ่งนั้นสามารถวัดได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว ซึ่งผลการวัดจะเป็น ประโยชน์ในลักษณะทราบและประเมินระดับความรู้ ทักษะและเจตคติของนักเรียน และระดับความรู้ ความสามารถตามแนวคิดของ Bloom มี 6 ระดับ ดังนี้

1) ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความสูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร 5 ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีน ได้ครบถ้วน

2) ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความสำคัญได้

3) การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้ในสภาพการณ์ที่ต่างออกไปได้

4) การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยเช่น วิเคราะห์องค์ประกอบ ความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ

5) การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย

6) การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของหลักการโดยใช้ มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้หรือตัวเองกำหนดขึ้น

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2540) ได้กล่าวถึงข้อตกลงเบื้องต้นที่ควรคำนึงถึงในการสร้างแบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1) เนื้อหา หรือทักษะภายในขอบเขตที่ครอบคลุมในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้น จะต้องสามารถจำกัดอยู่ในรูปของพฤติกรรม ซึ่งมีความเฉพาะเจาะจงในลักษณะที่จะสื่อสารไปยังบุคคลอื่นได้ ถ้าเป้าหมายทางการศึกษาไม่สามารถจำกัดอยู่ในรูปของพฤติกรรมแล้วย่อมไม่สามารถที่จะวัดได้ในลักษณะของผลสัมฤทธิ์ได้อย่างชัดเจน

2) ผลผลิตที่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วัดนั้น จะต้องเป็นผลผลิตเฉพาะที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการเท่านั้น จะวัดผลผลิตผลอย่างอื่นไม่ได้

3) ผลสัมฤทธิ์หรือความรู้ต่าง ๆ ที่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วัดได้นั้น ถ้าจะนำไปเปรียบเทียบกันแล้ว ผู้เข้าสอบทุกคนจะต้องมีโอกาสได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ เท่าเทียมกัน

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมบุรณ์ ตันยะ (2545) ได้ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็น แบบทดสอบที่ใช้สำหรับวัดพฤติกรรมทางสมองของผู้เรียนว่ามีความรู้ ความสามารถ ในเรื่องที่เรียนรู้มาแล้ว หรือได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้วมากน้อยเพียงใด

พิชิต ฤทธิ์จัญญ (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่า บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงชุดคำถาม ที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมอง ด้านต่าง ๆ ในเรื่องที่เรียนรู้ไปแล้วมากน้อยเพียงใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

ศึกษาธิการ,กระทรวง (2542) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ว่า “เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดว่านักเรียนมีความรู้ หรือความสามารถที่เกิดจากการเรียนการสอนมาก น้อยปานใด”

ชาตรี เกิดธรรม (2542) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า แบบทดสอบที่ใช้วัดปริมาณความรู้ ความสามารถ ทักษะเกี่ยวกับด้านวิชาการ ที่ได้เรียนรู้มาในอดีต ว่ารับรู้ไว้ได้มากน้อย เพียงไร โดยทั่วไปแล้วมักใช้วัดหลังจากทำกิจกรรมเรียบร้อยแล้วเพื่อประเมิน การเรียนการสอนว่าได้ผลอย่างไร

จากที่กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความเข้าใจจากการ เรียนรู้ ซึ่งเป็นการ วัดผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของผู้เรียนที่ได้รับจากการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชานั้น ๆ

2.4 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ได้จัดประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่ง ออกเป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made tests) และแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) ซึ่งทั้ง 2 ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือถาม สิ่งที่คุณเรียนได้รับการเรียน การสอนซึ่งจัดกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน

1) แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการ ทดสอบ ผู้เรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1.1 แบบทดสอบปรนัย (Objective tests) ได้แก่ แบบถูก – ผิด (True-false) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (Completion) หรือแบบ คำตอบสั้น (Short answer) และแบบเลือกตอบ (Multiple choice) 1.2 แบบอัตนัย (Essay tests) ได้แก่ แบบจำกัดคำตอบ (Restricted response items) และแบบไม่จำกัดคำตอบ หรือ ตอบ อย่างเสรี (Extended response items)

2) แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้าง โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหา และมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของ แบบทดสอบ มีคำชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ California Achievement Test, Iowa Test of Basic Skills, Stanford Achievement Test และ the Metropolitan Achievement tests เป็นต้น

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ได้จัดประเภทแบบทดสอบไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1) แบบปากเปล่า เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล ใช้ได้ผลดีถ้ามีผู้เข้าสอบจำนวนน้อย เพราะต้องใช้เวลามาก ถามได้ละเอียด เพราะสามารถโต้ตอบกันได้

2) แบบเขียนตอบ เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงมาจากการสอบแบบปากเปล่า เนื่องจากจำนวนผู้เข้าสอบมากและมีจำนวนจำกัด แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ 2.1 แบบความเรียง หรืออัตนัย เป็นการสอบที่ให้ผู้ตอบได้รวบรวมเรียบเรียงคำพูดของตนเองในการแสดงทัศนคติ ความรู้สึก และความคิดได้อย่างอิสระภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้เป็นข้อสอบที่สามารถวัดพฤติกรรม ด้านการสังเคราะห์ได้อย่างดี แต่มีข้อเสียที่การให้คะแนน ซึ่งอาจไม่เที่ยงตรง ทำให้มีความเป็นปรนัย ได้ยาก 2.2 แบบจำกัดคำตอบ เป็นข้อสอบที่มีคำตอบถูกได้เงื่อนไขที่กำหนดให้อย่างจำกัด ข้อสอบแบบนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ

3) แบบปฏิบัติ เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริง ๆ เช่น การทดสอบทางดนตรี ช่างกล พลศึกษา เป็นต้น

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิต พิสัย และด้านทักษะพิสัย และต้องมีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อตัดสินผลการเรียน

2.5 ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี (สิริพร ทิพย์คง. 2545: 195; พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2545: 135 – 161)

1) ความเที่ยงตรง เป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปวัดในสิ่งที่เราต้องการวัดได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

2) ความเชื่อมั่น แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น คือ สามารถวัดได้คงที่ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้ง ก็ตาม เช่น ถ้านำแบบทดสอบไปวัดกับนักเรียนคนเดิมคะแนนจากการสอบทั้งสองครั้งควรมีความสัมพันธ์กันดี เมื่อสอบได้คะแนนสูงในครั้งแรกก็ควรได้คะแนนสูงในการสอบครั้งที่สอง

3) ความเป็นปรนัย เป็นแบบทดสอบที่มีคำถามชัดเจน เฉพาะเจาะจง ความถูกต้องตามหลักวิชา และเข้าใจตรงกัน เมื่อนักเรียนอ่านคำถามจะเข้าใจตรงกันข้อคำถามต้องชัดเจนอ่านแล้วเข้าใจตรงกัน

4) การถามลึก หมายถึง ไม่ถามเพียงพฤติกรรมขั้นความรู้ความจำ โดยถามตามตำรา หรือถามตามที่ครูสอน แต่พยายามถามพฤติกรรมขั้นสูงกว่าขั้นความรู้ความจำได้แก่ ความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

5) ความยากง่ายพอเหมาะ หมายถึง ข้อสอบที่บอกให้ทราบว่าคุณสมบัติข้อสอบข้อนั้นมีคนตอบถูกมาก หรือตอบถูกน้อย ถ้ามีคนตอบถูกมากข้อสอบข้อนั้นก็ง่ายและถ้ามีคนตอบถูกน้อยข้อสอบข้อนั้นก็ยาก ข้อสอบที่ยากเกินความสามารถของนักเรียนจะตอบได้นั้นก็ไม่มีความหมาย เพราะไม่สามารถจำแนก นักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อนในทางตรงกันข้ามถ้าข้อสอบง่ายเกินไปนักเรียนตอบได้หมด ก็ไม่สามารถจำแนกได้เช่นกัน ฉะนั้นข้อสอบที่ดีควรมีความยากง่ายพอเหมาะ ไม่ยากเกินไป ไม่ง่ายเกินไป

6) อำนาจจำแนก หมายถึง แบบทดสอบนี้สามารถแยกนักเรียนได้ว่าใครเก่งใครอ่อน โดยสามารถจำแนกนักเรียนออกเป็นประเภท ๆ ได้ทุกระดับอย่างละเอียดตั้งแต่อ่อนสุดจนถึงเก่งสุด

7) ความยุติธรรม คำถามของแบบทดสอบต้องไม่มีช่องทางชี้แนะให้นักเรียนที่ฉลาด ใช้ไหวพริบในการเดาได้ถูกต้องและไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เกียจคร้านซึ่งดูตำราอย่างคร่าว ๆ ตอบได้ และต้องเป็นแบบทดสอบที่ไม่ลำเอียงต่อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ดี ต้องเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่น ความเป็นปรนัย ง่ายลึกลับ มีความยากง่ายพอเหมาะ มีค่าอำนาจจำแนก และมีความยุติธรรม

3. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

3.1 ความเป็นมาของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

TAI (Team Assisted Individualization) เป็นเทคนิคการสอนหนึ่งที่ได้รับการพัฒนาขึ้นที่มหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ (John Hopkins University) ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมี นักวิจัยที่คาดว่าวิธีการสอนรายบุคคลน่าจะใช้ได้ดีในรายวิชาคณิตศาสตร์ ช่วงปี ค.ศ.1960-1969 18 พบว่าการสอนรายบุคคลได้ผลไม่แตกต่างไปจากปกติที่เคยใช้อยู่ เนื่องมาจากสาเหตุที่ครูใช้เวลาในการจัดกระบวนการสอนมากกว่าการสอน การสนใจในการเรียนยังมีน้อยและการสนใจส่วนใหญ่ได้จากวัสดุอุปกรณ์ที่นำมาใช้เรียน ต่อมาในปี ค.ศ.1980 ได้มีการศึกษาวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาคณิตศาสตร์ในชั้นเรียนต่าง ๆ เพื่อศึกษาหาวิธีการสอนที่ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเกิดจากการวิจัยพบว่า เกิดปัญหาสำหรับครูในการเลือกวิธีสอน เพราะในชั้นเรียนหนึ่ง จะประกอบไปด้วย นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันและนักเรียนอ่อนจะถูกเพื่อนมองข้ามไป จากปัญหาที่เกิดขึ้น จึงเริ่มศึกษาวิธีการให้นักเรียนเป็นกลุ่มโดยยึดหลักว่า หากการเรียนการสอนมีการจัดการเสริมแรงและให้มีการรับผิดชอบและช่วยเหลือกันภายในกลุ่มจะทำให้การเรียนดีขึ้น จากการพบว่าการเรียนร่วมมือ (Cooperative Learning) กับการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) จะก่อให้เกิดความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพื่อผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้นและโอนการจัดการ เช่น ตรวจคำตอบ การบ้านที่คะแนนให้นักเรียนทำงานของครูจึงลดลง ครูจะมีเวลาสนใจนักเรียนหรือรายบุคคลมากขึ้น ซึ่งเรียกวิธีการใหม่ที่เกิดขึ้นนี้ว่า TAI

3.2 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI

การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) หมายถึง วิธีการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนแบบร่วมมือด้วยวิธี STAD และ TGT มาปรับเข้าด้วยกัน (Slavin, 1984 : 409) เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคลโดยประยุกต์เอาหลักการเรียนแบบร่วมมือเข้ารวมกับการเรียนรายบุคคล โดยเป็นรูปแบบของการเรียนแบบกลุ่มให้นักเรียนในกลุ่มทำการศึกษาและเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยกันดำเนินการเรียนและมีการตรวจสอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือกันเพื่อบรรลุเป้าหมายของการเรียน ครูผู้สอนให้ความอิสระแก่นักเรียนในการที่จะหาความรู้จากกลุ่มเพื่อน กำหนดให้ผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกันมาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยปกติจะมี 4 คน เก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน และอ่อน 1 คน (Slavin, 1990 : 83)

สุรพล ประยงค์พันธ์ (2530) ได้กล่าวว่าการเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการที่ให้นักเรียนเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่ม โดยนักเรียนแต่ละคนจะมีชุดการสอนคนละชุดเพื่อศึกษาเนื้อหาเดียวกัน เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งมีปัญหาในการเรียนก็ปรึกษาหารือกับเพื่อนในกลุ่มได้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2546) ได้กล่าวว่า วิธีการเรียนแบบกลุ่ม ช่วยเรียนรายบุคคล หมายถึง วิธีการเรียนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน คละเพศและความสามารถ โดยแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนเนื้อหาจากชุดการเรียนการสอนรายบุคคล เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจในเนื้อหาที่เรียนตอนใดก็สามารถปรึกษาและช่วยเหลือกันภายในกลุ่มของตนเอง 19 ได้และจะมีการแข่งขันระหว่างกลุ่มโดยดูจากคะแนนของกลุ่ม ซึ่งได้จากการทำแบบทดสอบรายบุคคล ของสมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมกัน

ประภัสรา โคตะขุน (2556) การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) คือ วิธีการสอนที่ผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และการสอนรายบุคคล (Individualization Instruction) เข้าด้วยกัน โดย ให้นักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถของตนและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

จากความหมายของการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI สรุปได้ว่า การเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI (Team Assisted Individualization) เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น มาเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคลโดยประยุกต์เอาหลักการเรียนแบบ ร่วมมือ (Cooperative Learning) เข้าร่วมกับการเรียนรายบุคคล (Individualized Instruction) โดย เป็นรูปแบบของการเรียนแบบกลุ่มให้นักเรียนในกลุ่มทำการศึกษาลงมือปฏิบัติและมีการเรียนรู้ ร่วมกันช่วยกันดำเนินการเรียนและการตรวจสอบร่วมกัน มีการช่วยเหลือกันเพื่อบรรลุเป้าหมายของ การเรียน ครูผู้สอนให้ความอิสระแก่นักเรียนในการที่จะหาความรู้จากกลุ่มเพื่อน เกิดการแลกเปลี่ยน ประสบการณ์การเรียนรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กำหนดให้ผู้เรียนมีความสามารถ แตกต่างกันมาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยปกติจะมี 4 คน เก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน และอ่อน 1 คน

3.3 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ TAI

สลาวิน (2538) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI มีขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1) การจัดกลุ่ม (Teams) ในการจัดกลุ่มจะแบ่งนักเรียนตามระดับความสามารถ ทางเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ ประมาณ 4-5 ที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน

2) การทดสอบความรู้พื้นฐานเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement Test) นักเรียน จะได้รับการทดสอบก่อนเรียนตอนเริ่มต้นโปรแกรมการเรียนในพื้นฐานของเนื้อหาเรื่องนั้น ๆ เพื่อตรวจสอบระดับความรู้ของนักเรียน เพื่อจัดตำแหน่งที่เหมาะสมในการเรียนซึ่งขึ้นอยู่กับคะแนนที่ได้ในการสอบ

3) บทเรียนตามหลักสูตร (Curriculum Materials) โดยส่วนใหญ่ในการสอนคณิตศาสตร์ นักเรียนจะได้เรียนรู้ในเรื่องต่างๆด้วยตนเอง 3.1 เอกสารแนะนำบทเรียน ซึ่งนักเรียนจะได้รับการแนะนำจากครูผู้สอน ในขณะที่เรียนโดยมีการอธิบายอย่างเป็นลำดับขั้น 3.2 แบบฝึกทักษะ 3.3 แบบทดสอบท้ายบท ซึ่งจะทดสอบเมื่อเรียนจบหน่วย

4) การศึกษาเป็นกลุ่ม (Team Study) จากการทดสอบความรู้พื้นฐานทำให้นักเรียน แต่ละคนได้รับแบบฝึกหัดในจำนวนที่แตกต่างกันตามระดับความสามารถทางการเรียนของตนเอง นักเรียนจะศึกษาในกลุ่มของตนเองตามลำดับนี้ 4.1 สมาชิกในกลุ่มทำการจับคู่ 2 หรือ 3 คนภายในกลุ่มของตนเอง เพื่อทำการตรวจสอบซึ่งกันและกันและซักถามครูหากไม่เข้าใจ 4.2 นักเรียนอ่านคำแนะนำในเอกสารของตนและถามเพื่อน หรือครู เพื่อช่วยเหลือเมื่อจำเป็น จากนั้นเริ่มฝึกทักษะในแบบฝึกหัด 4.3 นักเรียนแต่ละคนจะฝึกทักษะในแบบฝึกหัดและให้เพื่อนตรวจคำตอบ จากกระดาษเฉลย ถ้าทำถูกนักเรียนจะได้ทำแบบฝึกหัดข้อถัดไป ถ้าทำผิดจะต้องพยายามทำจนถูกหมดข้อใดข้อหนึ่ง หากนักเรียนพบปัญหาที่ยากให้ขอความช่วยเหลือจากเพื่อนได้ก่อนถามครู 4.4 เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดทักษะตอนสุดท้ายได้ครบทุกข้อ นักเรียนจะได้ ทำแบบทดสอบย่อยฉบับแรก มีลักษณะคล้ายกับการฝึกทักษะ ซึ่งมีเกณฑ์ร้อยละ 80 ขึ้นไป 4.5 นักเรียนจะนำแบบทดสอบย่อยผ่านการรับรองจากเพื่อนในกลุ่มแล้ว จากนั้นก็รับแบบทดสอบประจำหน่วย

5) คะแนนและความสำเร็จของกลุ่ม (Team Scores and Team Recognition) แต่ละสัปดาห์ ครูจะทำการคำนวณคะแนนของนักเรียนโดยคิดคะแนนจากคะแนนที่ได้ของแต่ละคน โดยนำมาเฉลี่ยเพื่อเป็นคะแนนของกลุ่มเทียบกับคะแนนเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

6) การสอนกลุ่มย่อย (Teaching Groups) ในแต่ละชั่วโมงครูจะสอนนักเรียนจาก กลุ่มต่างๆที่มีปัญหาไม่เข้าใจบทเรียนในเรื่องเดียวกันในกลุ่มเล็กๆ เมื่อนักเรียนเข้าใจเรื่องที่เรียนแล้ว ครูจะให้นักเรียนกลับเข้ากลุ่มตนเองเพื่อฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ในเรื่องที่เรียนร่วมกันกับเพื่อนใน กลุ่มต่อไป

สุรพงษ์ เวียงทอง (2551) กล่าวถึงขั้นตอนกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิค TAI ดังนี้

- 1) ครูต้องลดบทบาทในการจัดการและตรวจผลงานนักเรียน
- 2) ครูต้องใช้เวลาอย่างน้อยครึ่งหนึ่งในการสอนและการตรวจผลงานของกลุ่มเล็กในแต่ละบทเรียนได้
- 3) การจัดระบบการเรียนการสอนต้องง่าย ไม่ซับซ้อน เพื่อให้ให้นักเรียนดำเนินการแทนครู
- 4) เอกสารประกอบหน่วยการเรียนรู้ ต้องกระตุ้นความสนใจของนักเรียนให้อยากเรียนและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างถูกต้องและรวดเร็ว
- 5) ควรมีการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจพื้นฐานของนักเรียนก่อนเริ่มการเรียนรู้
- 6) นักเรียนสามารถตรวจผลงานของเพื่อนสมาชิกในกลุ่มได้ โดยตรวจผลงานจะต้องง่าย ไม่ซับซ้อนและไม่เป็นปัญหาต่อผู้ตรวจ
- 7) ระบบการจัดการเรียนการสอนต้องง่ายสำหรับครูและนักเรียน ไม่สิ้นเปลืองยืดหยุ่น ได้
- 8) รูปแบบการสอนต้องมีเงื่อนไขในการสร้างทัศนคติในทางบวกของนักเรียนต่อนักเรียน โดยการจัดให้มีการร่วมมือกันทำงานในกลุ่มย่อย การพึ่งพาซึ่งกันและกันในเชิงวิชาการ และยอมรับคุณค่าซึ่งกันและกัน

3.4 ข้อดีและประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ TAI

สุรศักดิ์ หลาบมาลา (2531) กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI ไว้ดังนี้

1) นักเรียนที่เก่งได้รับผลดีหรือมีความรู้เพิ่มขึ้นจากวิธีการเรียนแบบร่วมมือเพราะเขามีโอกาสอภิปรายและสาธิตให้เพื่อนดูจึงมีโอกาสนับถือปฏิบัติมากจำได้มาก ได้ความคิดตามเพื่อนมากจึงทำให้เกิดความคิดคล่องในเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น

2) การเรียนแบบร่วมมือไม่ทำให้เกิดความเครียด และการให้เหตุผลระดับสูงของนักเรียนที่เก่งลดลง เพราะวิธีการจัดการเรียนรู้ไม่เน้นการฝึกซ้ำอีก เขามีเวลาในการเรียนหลักการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลมากขึ้น การวิจัยพบว่านักเรียนที่เก่งมักจะใช้กลยุทธ์ วิธีการแก้ปัญหา ระดับสูง เมื่อเรียนแบบร่วมมือ

ประภัสรา โคตะขุน (2556) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค TAI ดังนี้

- 1) จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน
- 2) ทดสอบจัดระดับ (Placement Test) ตามคะแนนที่ได้
- 3) นักเรียนศึกษาเอกสารแนะนำบทเรียน ท ากิจกรรมจากสื่อที่ได้รับ เสร็จแล้วส่งให้เพื่อนในกลุ่มตรวจ โดยมีข้อแนะนำดังนี้ 3.1 ตอบถูกหมดทุกข้อ ให้เรียนต่อ 3.2 ตอบผิดบ้างให้ซักถามเพื่อนในกลุ่มเพื่อช่วยเหลือก่อนที่จะถามครู
- 4) เมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหัดทักษะในสื่อที่ได้เรียนจบแล้ว 4.1 ทดสอบย่อยฉบับ A เป็นรายบุคคล ส่งให้เพื่อนในกลุ่มตรวจ ถ้าได้คะแนน 75% ขึ้นไป ถือว่าผ่าน 4.2 ถ้าได้คะแนนไม่ถึง 75% ให้ไปเรียนจากสื่อที่ศึกษาไปแล้วอีกครั้ง แล้วทดสอบ ฉบับ B เป็นรายบุคคล
- 5) ทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบประจำหน่วย (Unit Test) ถ้าไม่ผ่าน 75% ผู้สอน จะพิจารณาแก้ไขปัญหาลักษณะ
- 6) ครูคิดคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แล้วจัดอันดับดังนี้ 6.1 กลุ่มที่ผ่านเกณฑ์สูงได้เป็น Super Team (ยอดเยี่ยม) 6.2 กลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ปานกลาง ได้เป็น Great Team (ดีมาก) 6.3 กลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ต่ำได้เป็น Good Team (ดี)

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบ TAI ทำให้เกิดผลดีทั้งต่อผู้เรียนและครูโดยนักเรียนเก่ง และ นักเรียนอ่อนได้ช่วยเหลือซึ่งกัน และกันในการเรียน ท ให้เกิดแรงจูงใจและมีความรับผิดชอบ ต่อ การ เรียนมากขึ้น อีกทั้งช่วยแบ่งเบาภาระครูทำให้ครูมีเวลาในการดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมฤดี แวโทะสง และ ขวลิท บุญปก (2561) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI เพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ เทคนิค TAI เพื่อเสริมทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และ (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะในการแก้ โจทย์ปัญหา เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI ของนักเรียน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 3/2 โรงเรียนจระเข้วิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 24 คน

ซึ่งได้มาโดยวิธีการ สุ่มตัวอย่างแบบ two - stage cluster sampling สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ Hotelling's-T2 ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ (1) แผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้ รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เทคนิค TAI เพื่อเสริม ทักษะในการแก้โจทย์ปัญหา มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 86.14/75.83 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 และ (2) นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เทคนิค TAI เพื่อเสริม ทักษะในการแก้โจทย์ ปัญหา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธเรศ คำหิราข และ ชนกกานต์ สหัทธกัน (2561) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล หรือ TAI ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ TAI และ (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนผ่าน กิจกรรม TAI เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุ-กุลนารี อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 40 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster 26 random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการ เรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI เรื่อง อัตราส่วนที่เท่ากันและสัดส่วน จำนวน 8 แผน แบบทดสอบ วัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ อัตราส่วนที่เท่ากัน และ สัดส่วน อัตราส่วนต่อเนื่องของจำนวนหลายๆ จำนวน การแก้โจทย์ปัญหาเกี่ยวกับสัดส่วน อัตราส่วน และร้อยละ การแก้โจทย์ปัญหาร้อยละ และแบบสอบถามพึงพอใจต่อการเรียนผ่าน กิจกรรมการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI สถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที แบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า (1) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มี ประสิทธิภาพ 82.54/81.70 ซึ่งสูง กว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง อัตราส่วนและ ร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 หลังใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI สูง กว่าก่อนการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ความพึงพอใจต่อการเรียน ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค TAI เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.64 อยู่ในระดับ มากที่สุด

อนุชาติ ชาตรีรัมย์ (2564) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ แบบฝึกทักษะเรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริงกลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยเทคนิคการสอน TAI การศึกษาการวิจัยครั้งนี้มี จุดประสงค์ (1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริง (2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะเรื่องทฤษฎีบทพีทา โกรัสและความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริง (3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริงและ

(4) เพื่อ ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะเรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริงกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยเทคนิค การสอน TAI กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนชัยบักแก้ว วิทยาองค์การ บริหารส่วนจังหวัดสระแก้วภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 26 คนซึ่งได้มา ด้วยวิธีการสุ่ม แบบกลุ่มเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกทักษะจำนวน 6 เล่มแผนการจัดการ เรียนรู้จำนวน แผนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ และแบบวัดความพึงพอใจ จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือร้อยละค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติ ทดสอบ t-test ผลการศึกษาพบว่า (1) แบบฝึกทักษะ เรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและความรู้เบื้องต้น เกี่ยวกับจำนวนจริง กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยเทคนิคการสอน TAI มีประสิทธิภาพ เท่ากับ $77.44/77.31$ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ $75/75$ (2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการ จัดการแบบฝึกทักษะ เรื่อง ทฤษฎีบทพีทาโกรัสและความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจำนวนจริง กลุ่มสาระการ เรียนรู้คณิตศาสตร์ 27 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยเทคนิคการสอน TAI มีค่าเท่ากับ 0.6771 หมายความว่า หลังเรียนนักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นร้อยละ 67.71 จากก่อนเรียน (3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและความรู้ เบื้องต้นเกี่ยวกับจ านวนจริง กลุ่มสาระ การเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยเทคนิคการ สอน TAI มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางกรเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ $.05$ (4) นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่องทฤษฎีบทพีทาโกรัสและ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ จำนวนจริง กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วย เทคนิคการสอน TAI มีความพึงพอใจในการเรียนรู้ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ที่สุด

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า จากการศึกษาเอกสารและ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้นำวิธีการดำเนินการวิจัยมาประยุกต์ใช้เกี่ยวกับการเลือกแบบแผนการวิจัย การสร้างเครื่องมือ ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล รวมถึงสถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียน นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI วิทยาลัยการอาชีพกันตังครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เพื่อศึกษาการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียน นักศึกษาวิทยาลัยการอาชีพกันตัง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเกี่ยวกับ กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

นักเรียน นักศึกษาในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง รวมจำนวนทั้งสิ้น 58 คน โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 Planning วางแผนการปฏิบัติเริ่มด้วยการสำรวจปัญหาหรือระหว่างครูระบุปัญหาที่จะทำการแก้ไขและพัฒนาหาแนวทางแก้ไขพร้อมสร้างเครื่องมือวิจัย

ขั้นที่ 2 Doing ลงมือปฏิบัติตามแผนนำแผนที่กำหนดซึ่งควรยืดหยุ่นและปรับได้ไปปฏิบัติถ้ามี ปัญหาอุปสรรคขณะปฏิบัติก็ทำการปรับปรุงแผน

ขั้นที่ 3 Observation สังเกตการณ์ปฏิบัติโดยสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้ง กระบวนการและผลที่เกิดขึ้น โดยใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 4 Reflection ผลสะท้อนการปฏิบัติที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนสิ่งที่ดำเนินการ / ค้นพบข้อดี หรือข้อเสียหาคำอธิบายต่อสิ่งที่ค้นพบและนำปัญหาที่ค้นพบไปใช้ประโยชน์หรือปรับปรุงแนวทางการ ปฏิบัติปรับแผนการปฏิบัติและปฏิบัติจนครบทุกขั้นตอนเมื่อปฏิบัติการเสร็จแล้วจึงทำการทดสอบผล การเรียนรู้ของนักศึกษา

1. ศึกษาหลักการทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI
2. กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อทำการศึกษาวิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI นักเรียน นักศึกษาวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
3. กำหนดวัตถุประสงค์
4. กำหนดกลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดกลุ่มประชากร คือ นักศึกษา วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัย การอาชีพกันตัง

5. สร้างเครื่องมือการวิจัยโดยผู้วิจัยศึกษาจากหลักการ ทฤษฎี แนวคิด วัตถุประสงค์ เพื่อจำแนกว่าครูสร้างเครื่องมือวัดด้านใดบ้างให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียน นักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 58 คน ที่นำมาทำการวิจัยในครั้งนี้

6. เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มทดลองโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบถูกและให้คะแนน 0 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบหรือเลือกตอบมากกว่า 1 ข้อ ในข้อคำถามเดียวกันแล้วนำผลต่างของคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติต่อไป

7. สรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยโดยนำข้อมูลที่ ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่เรียนรายวิชา คณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1.แบบทดสอบก่อนเรียน
- 2.แบบทดสอบหลังเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง โดยดำเนินการดังนี้

- 1.ขั้นเตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ขั้นตอนการเรียน การสอนโดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ 2 แผนการจัดการเรียนรู้
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการสอนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI ตามแผนการจัดการเรียนรู้ 2 แผนการจัดการเรียนรู้และประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดและดูผลการพัฒนาจากคะแนนการสอบปลายภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์และประมวลผลแล้วจึงทำการสรุปผลการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 และเสนอแนะข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

พิจารณาจากคะแนนสอบของนักเรียน นักศึกษา เรื่องการวัดค่ากลางของข้อมูลและค่ามาตรฐานมาแปลงเป็นคะแนนมาตรฐานแล้วเปรียบเทียบคะแนนมาตรฐานระหว่างคะแนนการวัดค่ากลางของข้อมูลและค่ามาตรฐานโดยใช้สถิติ t – test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์คะแนนก่อนและหลังเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตรดังนี้

สูตรการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) (บุญชม ศรีสะอาด, 2546. หน้า 105)

$$(\bar{x}) = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	x	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมคะแนนของทุกคน
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

สูตรการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (บุญชม ศรีสะอาด, 2546, หน้า 105)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ
เทคนิค TAI สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ Paired Samples t-test โดยใช้สูตรดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	t	แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต
	D	แทน ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	$\sum D$	แทน ผลรวมของค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	n	แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้ โดยใช้วิธีการร่วมมือเทคนิค TAI โดยกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลังภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการ ร่วมมือเทคนิค TAI นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	N	df	$\bar{x}$	S.D.	t	p
คะแนนก่อนเรียน	17	16	8.71	1.47	6.43	.00
คะแนนหลังเรียน	17		14.00	2.89		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการ ร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียน นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัย การอาชีพกันตัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการร่วมมือเทคนิค TAI นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง นั้นแตกต่างกัน โดยที่คะแนนหลังเรียน หลังจากได้รับ วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 8.71$ SD = 1.16) ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนที่มี ค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 14.00$, SD.= 2.89)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง โดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI วิทยาลัยการอาชีพกันตัง เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการร่วมมือเทคนิค TAI ของ นักเรียน นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยวิธีการร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียน นักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง นั้นแตกต่างกัน โดยที่คะแนนหลังเรียน หลังจากได้รับวิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TAI มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 14.00$) ซึ่งสูงกว่าคะแนนก่อนที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x} = 8.71$)

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า การใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค TAI เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการสนับสนุนกัน เพื่อผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น และโอนการจัดการ เช่น ตรวจสอบ คำตอบ การบันทึกคะแนนของผู้เรียนให้สมาชิกในกลุ่มแลกเปลี่ยนทำ ภาระงานของครูลดลง ครูจะมีเวลาสนใจนักเรียนแต่ละรายบุคคลมากขึ้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI จึงเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้ และสอดคล้องกับแนวคิดของ Packer and Goicoechea, (2000) กล่าวว่า บุคคลรวมทั้งความรู้มีอยู่บนโลกใบนี้ถูกสร้างขึ้นจากสังคมและการทำกิจกรรมร่วมกันตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมอีกด้วย ขณะเดียวกันอาจารย์ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนที่สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงเกิดการ เชื่อมโยงกับสิ่งที่มีอยู่ในหนังสือกับชีวิตประจำวัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราโมทย์ ประเสริฐ (2552) กล่าวว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่สูงขึ้นเป็นที่น่าพอใจ และนักเรียนมีความสนใจในการเรียนการสอนแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก มีความตั้งใจและสนใจในเนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอน และสอดคล้องกับแนวคิด ของ ประเวศ วะสี (2541) กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องมีเทคนิควิธีการถ่ายทอดความรู้ให้นักเรียนสนใจ ซึ่งเป็นการสอนแนวทางความคิดมากกว่าการสอนแบบท่องจำโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมากกว่าเนื้อหา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเทคนิค TAI เน้นกิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีเกมส์เข้ามาเพิ่มความสนุกสนาน
2. ผู้สอนควรมุ่งเน้นการให้ความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ภาคทฤษฎีสู่การปฏิบัติได้อย่างแท้จริงในการทำงานและในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำรูปแบบการวิจัยแบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้เทคนิค TAI ไปใช้กับเนื้อหา ในวิชา คณิตศาสตร์ในระดับชั้นอื่นๆ หรือรายวิชาอื่นต่อไป โดยมีการจัดการเรียนที่คล้ายกัน
2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าความต้องการของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกิจกรรมร่วมมือเทคนิค TAI เพื่อให้ทราบแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- เกษร ยอดเทพ.(2563). ผลของการเรียนแบบเทคนิคกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือที่มีต่อ ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเวฬุ วาราม (สินทรัพย์อนุสรณ์) สังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal กู้เกียรติ คຸ່ມเมือง. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้การ จัดการ เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ประกอบแบบฝึกทักษะเรื่องเศษส่วนของนักศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นบัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- โนรสามีมี่ มานี และคณะ (2564). การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องโจทย์ปัญหา สำหรับ นักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเหลือเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับ กระบวนการแก้ปัญหาของโพลยา. วารสารศึกษาศาสตร์ มสธ.คณะวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
- พรพิมล ใจโต. (2552). การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่องการบวก ลบ คูณ หาร จำนวนเต็มของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค TAI.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ศิลปากร.
- ธเรศคำหิราและชนกกานต์สหัสทัศน์. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง อัตราส่วน และร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย เทคนิค TAI. วารสารวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ศึกษา, 1(2), 186-195.
- หกพจน์รัตน์ เฟื่องคำ และคณะ (2564).การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกดด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD ร่วมกับ ผังมโน ทศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- สุพจน์ ลานนท์. (2557). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TAI ร่วมกับ วิธีการสอนแบบเปิด กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.บัณฑิต วิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.ก้นต้ง

/๒๕๖๘

วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นต้ง

ด้วยข้าพเจ้า นายปกรณ์เกียรติ ไหมทอง แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดังเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ.....

(นายปกรณ์เกียรติ ไหมทอง)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

- ไม่ติดขัด

นางสาวกาญจนา วัฒนแสง

(นางสาวกาญจนา วัฒนแสง)

ตำแหน่ง ครู

๓๐ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

เพื่อโปรดทราบ

ทศนิตา

(นางสาวเกณิกา พรหมสุข)

ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

๑ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑. เพื่อโปรดทราบ

๒.

นายนิกร ทองโอ

(นายนิกร ทองโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๑ / ม.ค. / ๖๘

ความเห็นผู้อำนวยการ

๑. ทศนิตา

๒.

นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นต้ง

๑ / ๓.๑ / ๖๘

“เรียนดี มีความสุข”

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก
วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์
โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es)
ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL

โดย

นายปกรณ์เกียรติ ไหมทอง

ครู

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ
เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es)
ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL

โดย

นายปรณิเกียรติ ไหมทอง

ครู

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ได้จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ให้กับนักเรียน ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทางด้านการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยที่ได้ให้คำแนะนำ ชี้แนะและให้การตรวจสอบด้วยดีเสมอ และขอขอบคุณนักเรียนชั้นปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยจนเสร็จสิ้น คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่นักเรียนและครู อาจารย์ทุก ๆ ท่านที่ได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนการทำวิจัย

ปกรณ์เกียรติ ไหมทอง ผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย : นายปรกรณ์เกียรติ ไหมทอง
ชื่อเรื่อง : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช. ๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก
วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การ
จัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL
ปีการศึกษา : ๒๕๖๘

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการ สืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ให้สามารถประยุกต์ทักษะกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้ ภายใต้หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๖๗ โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียน ระดับชั้น ปวช. ๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบทดสอบ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ แบบประเมินด้านความรู้และทักษะการปฏิบัติงานตาม สภาพจริง และแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนนทำแบบทดสอบ ก่อนเรียน-หลังเรียน

ผลการวิจัยปรากฏว่าจากการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน คือ ๗.๑๑ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๘๘ ($\bar{X} = 7.11$, $S.D = 1.88$) และ ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน คือ ๑๖.๖๖ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๒๘ ($\bar{X} = 16.66$, $S.D = 1.28$) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนน หลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบ กระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ทำให้นักเรียนสามารถประยุกต์ทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและสามารถบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	ก
บทคัดย่อ.....	ข
บทที่ ๑ บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๑
สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)	๑
ขอบเขตของการวิจัย.....	๒
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๒
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๒
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	๓
งานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๔
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	
แบบแผนการวิจัย.....	๕
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	๕
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๕
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	๕
การดำเนินการวิจัย/การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๕
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๕
บทที่ ๔ ผลการวิจัย.....	๖

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ ๕ สรุปและข้อเสนอแนะ.....	๖
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	
สรุปผลการวิจัย.....	
อภิปรายผล.....	
ข้อเสนอแนะ.....	

บรรณานุกรม.....

ภาคผนวก.....

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคล และสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน มีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ผ่านทางการทดลองในการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบัน แต่ที่ผ่านมามีการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรโดยเฉพาะการเสริมสร้างให้นักเรียนมีทักษะกระบวนการทาง วิทยาศาสตร์ในการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันผ่านการทดลอง จากการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนในระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก พบว่านักเรียนมีไม่สามารถใช้ทักษะกระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ในการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้

ดังนั้นผู้สอนจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐาน อาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ เพื่อพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL

๒. เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบัน

๓. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้แบบบันทึกการทดลอง ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก

สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)

การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL สามารถพัฒนา ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ขอบเขตด้านเนื้อหา ทำการวิจัยในเนื้อหาเรื่อง การจัดการเรียนรู้ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ด้วยวิธีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๖๗

๒. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน

๓. กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชา ธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน

๔. ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่

๔.๑ ตัวแปรอิสระ

๔.๑.๑ การจัดการเรียนรู้ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ด้วยวิธีกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ

๔.๒ ตัวแปรตาม

๔.๒.๑ ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช. ๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์

๕. การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน หมายถึง คะแนนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้แบบบันทึกการทดลองของนักเรียนระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. พัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดต่างๆ ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กรมวิชาการ (๒๕๓๔, หน้า ๒๑) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง ปริมาณ และทักษะของความรู้ในสาขาวิชาที่บุคคลได้รับลักษณะการจัดองค์ประกอบ และโครงสร้างของ ความรู้และการใช้ประโยชน์โครงสร้างของความรู้ ในการแก้ปัญหาในการคิดเชิงสร้างสรรค์ ในการ ประเมินความน่าเชื่อถือของข้ออ้างและในการศึกษาค้นคว้าต่อไปอารมณ์ สนานภู (๒๕๓๙, หน้า ๑๗) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้ง ทางร่างกายและสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์การเรียนอาจได้มาจากการกระบวนกรที่ไม่ ต้องอาศัยการทดสอบ เช่นอาจได้จากการสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้มาในรูปของ ระดับคะแนน ที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยการกระบวนกรที่ซับซ้อน และระยะเวลาที่นาน หรืออาจ ได้มาด้วยการวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

ไพศาล หวังพานิช (๒๕๒๓, หน้า ๑๓๗) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึงคุณลักษณะและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือจากการ สอนจึงเป็นการตรวจสอบความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคล ว่าเรียนรู้แล้วเท่าไร มีความสามารถอย่างไร

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (๒๕๓๑, หน้า ๑๔๖) ได้ให้ความหมายว่าของแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของผู้เรียนที่ได้เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นคำถามให้ผู้ เรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ (Paper and Pencil Test)

บุญชม ศรีสะอาด (๒๕๓๒, หน้า ๕๒) ได้ให้ความหมายว่าของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้ความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตาม จุด ประสงค์ ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอบนั้นจากความหมายผลสัมฤทธิ์ ทางกรเรียนข้างต้น พอสรุปคำ จำกัดความผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการ เรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและ ประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือจาก การสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการ ตรวจสอบความสามารถ หรือความสัมฤทธิ์ผล (Level of Accomplishment) ของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าไรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากองค์ประกอบ ทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual Factor) การที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จทางการศึกษามากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งสอง นี้องค์ประกอบทางด้าน สติปัญญาเป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เป็น ความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึง ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายทางเป็นต้นว่าวัดสมรรถภาพ ทางสมอง วัดความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการแก้ปัญหา ส่วน องค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่น้อยซึ่งได้แก่

ทัศนคติที่มีต่อวิชาที่เรียน รูปแบบการสอนสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คุณภาพการสอนของ ผู้สอน ลักษณะการคบเพื่อน การศึกษาของบิดามารดา เป็นต้น

ไพศาล หวังพานิช (๒๕๒๓, หน้า๑๓๗) ได้แบ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดมุ่งหมายและ ลักษณะวิชาที่สอน ซึ่งสามารถวัดได้ ๒ แบบ คือ ๑. การวัดด้านปฏิบัติการเป็นการตรวจสอบ ระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะ ของผู้เรียนโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปการ กระทำจริงให้ออกเป็น ผลงาน เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา การช่าง เป็นต้น การวัดแบบนี้จึงต้องใช้ ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance Test) ๒. การวัดด้านเนื้อหาเป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับ เนื้อหาวิชาซึ่งเป็น ประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมถึงพฤติกรรม ความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดได้ โดยใช้ “ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์” เครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนล้วน

สายยศ และอังคณา สายยศ (๒๕๓๑, หน้า๑๔๖-๑๔๗) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ได้เป็น ๒ พวก คือ แบบทดสอบของผู้สอน หมายถึง ชุดคำถามที่ผู้สอนเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถาม เกี่ยวกับความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนในห้องเรียนว่า ผู้เรียนมีความรู้มากแค่ไหน บกพร่องที่ตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดดูความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการ ของผู้สอน ๒. แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละ สาขาวิชา หรือจากผู้สอนที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้ง จนกระทั่งคุณภาพดี พอ จึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของ การเรียนการสอนในเรื่องใด ๆ ก็ได้แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกวิธีสอบ และมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วย

อานวยรุ่งรัมย์(๒๕๒๕, หน้า ๑๙-๑๑๑) ได้ให้ความหมายว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้อง สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ๓ ด้าน คือ ด้านความรู้ความคิด (Cognitive Domain) พฤติกรรมด้านนี้เกี่ยวข้องกับกระบวนการ ต่างๆ ทางด้านสติปัญญาและสมอง เช่น การจดจำข้อเท็จจริง ความเข้าใจ ความคิดการตั้งสมมติฐาน และปัญหาด้านความรู้สีก (Affective Domain) พฤติกรรมด้าน นี้เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตและ พัฒนาการในด้านความสนใจ คุณค่าความซาบซึ้งและ ทัศนคติหรือเจตคติต่างๆ ของผู้เรียน ด้านปฏิบัติการ (Psycho-Moto Domain) พฤติกรรมด้าน นี้เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะ ในการปฏิบัติและการดำเนินการ เช่น การทดลอง เป็นต้น

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

๑. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ให้สามารถประยุกต์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้

๒. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

๒.๑ ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชา ธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน

๒.๒ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชา ธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน

๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ๓.๑ แบบทดสอบ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์
- ๓.๒ แบบประเมินด้านความรู้และทักษะการปฏิบัติงานตามสภาพจริง
- ๓.๓ แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

๔. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือแต่ละประเภท/การดำเนินการวิจัย / การเก็บรวบรวม

ข้อมูล / การวิเคราะห์ข้อมูล

- ๔.๑ ศึกษาจากผู้รู้และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
- ๔.๒ วางแผนสร้างเครื่องมือ
- ๔.๓ จัดพิมพ์แบบฝึกทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์
- ๔.๔ ตรวจสอบความถูกต้องก่อนใช้
- ๔.๕ นำแบบฝึกมาใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

๕ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลต่างๆโดยใช้สูตรทางสถิติค่าเฉลี่ย

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐาน อาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ให้สามารถประยุกต์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ สาขาวิชา ธุรกิจค้าปลีก จำนวน ๔ คน

ตอนที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ ๑ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน	X	S.D.	t	Sig
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	๔	๗.๑๑	๓.๕๙	-๓๐.๗๕๕	.๐๐๐
คะแนนทดสอบหลังเรียน	๔	๑๖.๖๖	๑.๖๘		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๑ พบว่า จากการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน คือ ๗.๑๑ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๘๘ ($\bar{X} = ๗.๑๑$, $S.D = ๑.๘๘$) และค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน คือ ๑๖.๖๖ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๒๘ ($\bar{X} = ๑๖.๖๖$, $S.D = ๑.๒๘$) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน พบว่า มีค่า t-test เท่ากับ -๓๐.๗๕๕ และค่า Sig. เท่ากับ .๐๐ แสดงว่า การใช้แผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

บทที่ ๕

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ให้สามารถประยุกต์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อออกแบบและสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL
๒. เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนและการบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบัน
๓. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้แบบบันทึกการทดลองของนักเรียนระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก

สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)

การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (๕Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน
๒. กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ แผนกวิชา ธุรกิจค้าปลีก ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ ในภาคเรียนที่ ๑ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวน ๔ คน

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัยปรากฏว่าจากการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน คือ ๗.๑๑ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๘๘ ($X = ๗.๑๑$, $S.D = ๑.๘๘$) และ ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน คือ ๑๖.๖๖ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คือ ๑.๒๘ ($X = ๑๖.๖๖$, $S.D = ๑.๒๘$) และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน แสดงว่า การจัดการเรียนรู้แบบกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ (5Es) ร่วมกับแนวคิด MACA MODEL ทำให้นักเรียนสามารถประยุกต์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ วิชา วิทยาศาสตร์พื้นฐานอาชีพ เรื่อง กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ นำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและสามารถบูรณาการกับงานอาชีพในปัจจุบันได้

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้ (ข้อบกพร่อง ข้อควรแก้ไข ข้อควรระวัง ข้อดี – ข้อควรปฏิบัติ)
-
๒. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป (เรื่อง หัวข้อ วิชา วิธีการ ฯลฯ ที่ควรทำวิจัย)
-

บรรณานุกรม

- นพดล ทองสุระวิโรจน์. (๒๕๕๕). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยียานยนต์ วิชาเชื้อเพลิงและวัสดุหล่อลื่น เรื่องน้ำมันหล่อลื่น โดยการสอนแบบบรรยายด้วยสื่อ PowerPoint.งานวิจัยในชั้นเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยียานยนต์ สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ.
- นุชจิรา แจ่มกระจ่าง. (๒๕๕๓). การพัฒนาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในเรื่อง“Space” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ โดยใช้สื่อการสอน PowerPoint.งานวิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.
- นิตยา ฉัตรเมืองปัก. (๒๕๕๐). รายงานการจัดทำและผลการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ชุดสื่อการสอนโปรแกรม Microsoft PowerPoint รายวิชานิเทศการงานห้องสมุด รหัสวิชา ง ๔๐๒๑๓ เรื่องการจัดนิเทศการห้องสมุด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนราชวินิต มัธยม. กรุงเทพฯ : โรงเรียนราชวินิต มัธยม.
- มิสขภูมาศ ศรีชนะวัฒน์. (๒๕๕๓). การทดลองใช้สื่อการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องระบบร่างกายในการพัฒนาการเรียนรู้รายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒. งานวิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ลักษณะสุภา บัวบางพลู. (๒๕๕๔).ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้รายวิชาการประมวลผลการวิจัยทางธุรกิจด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการเรียนการสอน. งานวิจัยในชั้นเรียน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- อภิรดี สังขพันธุ์. (๒๕๕๖). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนักเรียน ระดับชั้น ปวช.ปีที่ ๒ โดยใช้สื่อการสอน PowerPoint. งานวิจัยในชั้นเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.ก้นดั่ง /๒๕๖๘

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวนพพร พงศ์พัทลุง แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดังเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ..... นพพร

(นางสาวนพพร พงศ์พัทลุง)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

-เห็นไปดทราบ

กนก

(นางสาวกนก วัฒนเพลง)

ตำแหน่ง ครู

๒๙ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

เห็นไปดทราบ

เกณิศ

(นางสาวเกณิศ พรหมสุข)

ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

๒๙ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑. เห็นไปดทราบ

๒.

นิพนธ์

(นายนิพนธ์ ทองโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๒๙ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นผู้อำนวยการ

๑. ธรรม

๒.

พชร

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

๒๙ / ก.ย. / ๖๘

“เรียนดี มีความสุข”

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล
วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

โดย

นางสาวนวพรรษ์ พงศ์พัทลุง

ตำแหน่ง ครู

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชา
การใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล
วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

โดย

นางสาวนพพรรษ์ พงศ์พัทลุง

ตำแหน่ง ครู

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

คำนำ

การจัดทำรายงานการวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบว่าแอปพลิเคชัน TikTok จะส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนสามารถมีทักษะการพูดที่ดีขึ้นได้ เมื่อได้เห็นต้นแบบจากแอปพลิเคชันที่เป็นที่นิยมของทุกคนในปัจจุบัน

การวิจัยดังกล่าวผู้วิจัย มีความคาดหวังว่าจะเป็นแนวทางสำหรับการนำไปใช้กับทักษะอื่นๆของนักเรียนต่อไป ทั้งนี้ขอขอบคุณคณะผู้บริหาร คณะครูแผนกสามัญสัมพันธ์ และนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

นางสาวนพพร พงศ์พัทลุง ผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวนพวรรณ พงศ์พัทลุง

ชื่อเรื่อง : ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ในรายวิชาการใช้ภาษาไทย ในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

ปีการศึกษา : 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับ ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล 2) ความพึงพอใจของนักเรียน ในการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เรื่องทักษะการพูดภาษาไทย ในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพหมวดหลักสูตรสมรรถนะภาษาและการสื่อสาร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือนักเรียนระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพ กันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ ภาษาในสื่อออนไลน์ จำนวน 1 แผน 2) วิดีโอต้นแบบการพูดจาก TikTok 3) แบบประเมินผลการพูดก่อนและ หลังเรียนจำนวน 1 ฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรม E1/E2 ค่าสถิติ ทดสอบ t-test ผลการวิจัย พบว่า

1. แบบฝึกเสริมทักษะโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.00 / 82.3 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้
2. ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบ การพูดภาษาไทยในสื่อออนไลน์สูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในระดับที่มากที่สุด

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	
บทคัดย่อ.....	
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
 บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	4
งานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
 บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
แบบแผนการวิจัย.....	10
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	10
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	10
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	10
การดำเนินการวิจัย/การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	11
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	11
 บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	13

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ.....	
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	17
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	17
สรุปผลการวิจัย.....	17
อภิปรายผล.....	18
ข้อเสนอแนะ.....	18
บรรณานุกรม.....	20
ภาคผนวก.....	21

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีความสำคัญในการกำหนดแนวทางและกรอบการจัดการศึกษาของประเทศไทยที่เป็นส่วนช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้ก้าวเข้าสู่ความเจริญได้อย่างยั่งยืน ตลอดจนเกิดสมรรถนะในศตวรรษที่ 21 เช่น ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา และความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวดที่ 1 บททั่วไปความมุ่งหมายและหลักการ ในหมวดที่ 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (พรบ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542) เห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ในรายวิชาภาษาไทยที่ถือว่าภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทยและวัฒนธรรมทางภาษาที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน มีคุณค่ายิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้เป็นสะพานเชื่อมโยงเพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการของผู้ส่งสารและผู้รับสารควรส่งเสริมการจัดการเรียนการสอน โดยใช้ภาษาแม่เพื่อให้เกิดการปรับปรุงคุณภาพการศึกษา เพื่อให้นักเรียนมีทักษะการพูดที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567 เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งได้จัดวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง พร้อมทั้งกระบวนการในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักจริยธรรม และคุณธรรม เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาความเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาการและสิ่งต่าง ๆ วิทยาลัยการอาชีวศึกษากันตั้งจึงเล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาไทย โดยเฉพาะทักษะการพูดที่ทำให้ทุกคนสามารถสื่อสารกันได้ เน้นถึงการใช้ภาษาในการสื่อสารระดับภาษา การใช้คำพูดให้เหมาะสมกับ กาลเทศะ โอกาส และสถานที่เพื่อให้ นักเรียนสามารถแยกแยะได้ว่าควรใช้ภาษาอย่างไรให้เหมาะสมบุคคล

จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของทักษะการพูดภาษาไทยของผู้เรียน เพราะเนื่องด้วยนักเรียน ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล มีความเจริญในการพูดนำเสนองานหน้าชั้นเรียน และเนื่องด้วยเทคโนโลยีก็เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิต วิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัลจึงเน้นบทเรียนที่มุ่งมั่นสอนและพัฒนาเรื่องการพูดของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีวศึกษากันตั้ง

ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัลในช่วงแรกผู้สอนได้ให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความมั่นใจไม่กล้าพูดไม่กล้าแสดงออกและมักพูดไม่ตามลำดับขั้นตอน ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงปัญหาและต้องการปรับกระบวนการพูดของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกแอปพลิเคชัน TikTok ที่เป็นที่ยอมรับของวัยรุ่นในยุคปัจจุบันมาเป็นสื่อการเรียนรู้ในเรื่องการพูดของผู้เรียน และผู้วิจัยจึงจัดทำวิจัยเรื่อง ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพในการพูดและการเรียนในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัลขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับ ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
2. ความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้แอปพลิเคชัน TikTok

สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานดังนี้

1. ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบการพูดภาษาไทยสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ชุดแบบฝึกเสริมทักษะการพูดมีประสิทธิภาพที่ 80/80
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้อปพลิเคชัน TikTok

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ทำการวิจัยในเนื้อหาเรื่อง ทักษะการพูดภาษาไทย วิชาการใช้ภาษาไทย ในยุคดิจิทัล ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2567
2. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 37 คน
3. กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 13 คน

4. ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่

4.1 ตัวแปรอิสระ

4.1.1 ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย

4.2 ตัวแปรตาม

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการพูด

5. การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

นิยามศัพท์เฉพาะ

แอปพลิเคชัน TikTok หมายถึง แอปพลิเคชันสัญชาติจีน ก่อตั้งเมื่อคริสต์ศักราช 2016 เป็นแพลตฟอร์มสื่อสังคมออนไลน์ในสังกัดของ Bytedance โดยมีจุดเด่นคือ การสร้างและเผยแพร่ วิดีโอสั้น ๆ กับเพื่อนบนสังคมออนไลน์โดยในตัวแอปพลิเคชันจะมีเอฟเฟกต์ต่าง ๆ ทั้งภาพและเสียง

ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารโดยใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาเพื่อให้ผู้ฟังได้รับสารแล้วเกิดความเข้าใจในสารนั้นๆ

ผลการปฏิบัติ หมายถึง ความสามารถของตัวบุคคลที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อความสำเร็จของสิ่งที่ต้องการหรือตั้งเป้าหมายเอาไว้

ความสามารถในการพูด หมายถึง การสื่อสารด้วยการใช้คำพูดสรุปความเรื่องที่ฟังหรือดู โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนที่ต้องพูดสรุปได้ครบทั้ง 3 ประเด็น คือ 1. สรุปความ 2. บอกความรู้ที่ได้ และ 3. แสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ ฟังหรือดูโดยมีหัวข้อเกณฑ์พิจารณาตามแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียน 4 หัวข้อ ดังนี้ 1. ด้านเนื้อหา 2. การใช้เสียง 3. การแสดงความคิดเห็น และ 4. ด้านมารยาทและบุคลิกภาพ

ความพึงพอใจ หมายถึง คะแนนการประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบการพูดภาษาไทยสูงกว่าก่อนการฝึก
2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้งานแอปพลิเคชัน Tiktok

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดต่างๆ ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. ทักษะการพูด

การพูดเป็นทักษะในการผลิตภาษาประกอบด้วยทักษะการพูดและทักษะการเขียน(Productive Skills) และเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้สื่อสารที่ดี การพูดคือการใช้การกิริยาทางภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น (Harmer. 2001 : 348-352)กล่าวว่า ความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วไม่ใช่ความรู้ทางภาษาแต่เป็นความสามารถผลิตข้อมูลและภาษาเมื่อผู้เรียนได้เข้าร่วมการอภิปราย จุดประสงค์ของการพูดอาจจะเป็นการแสดงความคิดเห็นการชักชวนผู้คนหรือการจำแนกข้อมูล อย่างไรก็ตามความสามารถในการพูดก็ยังเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนในการสื่อสาร กล่าวได้ว่า การพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ เป็น “ศาสตร์” หมายถึง มีหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติและถ่ายทอด เป็น “ศิลป์” เพราะต้องอาศัยการฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (นิพนธ์ ศศิธร. 2535 : 2) เพราะการพูดมีอิทธิพลต่อชีวิตและความเป็นอยู่ในชีวิตอย่างสูงยิ่ง เนื่องจากมนุษย์จะต้องติดต่อสื่อสารระหว่างกันและกัน เพื่อทำความเข้าใจถ่ายทอดความรู้สึกความต้องการของกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบันนี้การติดต่อสื่อสารมีความสะดวกรวดเร็ว มีเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารมากขึ้น การติดต่อสื่อสารด้วยการพูดจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญสูงสุด

กรมวิชาการ (2546 : 7) กล่าวถึงปัญหาการพูดของนักเรียนที่พบในระหว่างการจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน ไว้ดังนี้ 1.นักเรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เมื่อนักเรียนออกมาหน้าชั้นแล้วนักเรียนพูดไม่ได้เลย 2.นักเรียนพูดติดอ่าง พูดได้แต่คำซ้ำ ๆ บางทีพูดห่างกัน 3.นักเรียนใช้เสียงผิดวิธีคือเสียงที่เปล่งออกมาไม่เป็นธรรมชาติเป็นต้นว่าเสียงต่ำ เสียงสูง เสียงแหบแห้ง นักเรียนที่ใช้เสียงผิดวิธีนี้ทำให้มีปัญหาในการติดต่อสื่อสาร คือ ผู้ฟังไม่เข้าใจ จึงทำให้นักเรียนมีปัญหาเช่นนี้ ไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 4.พูดสั้น การพูดเช่นนี้นักเรียนคิดว่าเป็นของโก้เก๋บางคนพูดเล่นๆเลยเคยชินกลายเป็นนิสัยการพูดสั้นคือพูดตัดคำบางคำออกไป เช่น ผมขออนุญาตไปห้องน้ำ ถ้าพูดให้ถูกต้อง พูดว่า ผมขออนุญาตไปห้องน้ำ การพูดเช่นนี้อาจจะฟังไม่รู้เรื่อง การพูดในลักษณะนี้ปัจจุบันพบมาก 5.พูดตะกุกตะกัก คือพูดได้สองคำก็หยุดคิดเมื่อคิดได้ พูดต่อบางครั้งนำคำเก่ามาพูดต่อคำใหม่อีกทำให้ผู้ฟังไม่รู้เรื่อง 6.พูดคำหยาบ คำสบถสบาน พูดคำด่าคำ ทำให้ไม่มีใครอยากคุยด้วย 7.ออกเสียงพยัญชนะ สระหรือคำบางคำไม่ได้ ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นจนเคยชิน จะออกเสียงสระ พยัญชนะบางตัวไม่ได้ออกเสียงคำเพี้ยนไปจาก ภาษากลางทั้งในด้านการพูดและการอ่าน 8.พูดตกหล่น คือพูดข้อความยาว ๆ ไม่ได้ ถ้าจะต้องพูด คำบางคำในข้อความนั้น ๆ จะหายไป 9.พูดคำสแลง หรือกลุ่มคำที่ใช้ในกลุ่มตน การพูดคำดังกล่าวเลียนแบบมาจากในภาพยนตร์ ในละครโทรทัศน์

10. ไม่รู้จักลำดับเรื่องในการพูด คือพูดวกวนกลับไปกลับมา นำตอนท้ายเรื่องพูดตอนต้น การพูดเช่นนี้ทำให้คนฟังไม่รู้เรื่องคนฟังเบื่อ 11. พูดตะกุกตะกัก คือพูดได้สองคำก็หยุดคิด เมื่อคิดได้ พูดต่อบางครั้งนำคำเก่ามาพูดต่อคำใหม่อีกทำให้ผู้ฟังไม่รู้เรื่อง

สรุปทักษะการพูดคือทักษะทางภาษาที่สำคัญในการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้สื่อสารที่ดีการพูดคือการใช้อาการกิริยาทางภาษาเพื่อสื่อสารกับผู้อื่นเป็นทักษะที่มีความซับซ้อนในการสื่อสารกล่าวได้ว่า การพูดเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์อาศัยการฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความหมายของการพูด

ความหมายของการพูด การพูดเป็นการสื่อสารเพื่อบอกความต้องการของผู้ส่งสารการพูดมีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 6) อธิบายว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้และความคิด ตลอดจนความรู้สึกของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ทั้งนี้โดยมีคำพูด น้ำเสียงที่พูด และอากัปกิริยาท่าทางของผู้พูด

ฉัตรวรรณ ตันนระรัตน์ (2523: 6) กล่าวว่า การพูด คือ พฤติกรรมในการสื่อ ความหมายของมนุษย์ด้วยการพูด โดยการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ เช่น เสียง ภาษา อากัปกิริยาท่าทาง เพื่อย้ายทอดความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

ลักษณะ สตะเวทิน (2536: 2) กล่าวว่า การพูดเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ ที่เป็น “ศิลป์” เพราะเป็นวิชาที่ต้องมีการศึกษาเล่าเรียน จะต้องหมั่นฝึกฝนจนเกิดความชำนาญและมี ความมั่นใจสามารถพูดได้อย่างแคล่วคล่อง ในขณะเดียวกันอาจกล่าวได้ว่าการพูดเก่ง หรือพูดเป็นนั้น นับเป็นศิลปะเฉพาะตัวได้ ในส่วนที่เป็น “ศาสตร์” ก็หมายความว่า การพูดที่ดีนั้นย่อมประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการต่างๆ ที่ต้องยึดเป็นแนวทางเพื่อนำมาปฏิบัติ ผู้พูดจะต้องมีวัตถุประสงค์ ในการพูดที่แน่ชัด มีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิจกรรมารยาทที่สอดคล้องเหมาะสมกับวาระและ โอกาสของการพูด

พิมพ์พาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558: 7) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมสำคัญของ มนุษย์ที่เกิดในกระบวนการของการสื่อสาร โดยในกระบวนการดังกล่าวนั้น การพูดเป็นพฤติกรรมที่ กระทำโดยการใช้ถ้อยคำภาษา ซึ่งเรียกว่า วจนภาษา (verbal language) ร่วมกับภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ แต่เป็นการแสดงออกด้วยท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ซึ่งเรียกว่า อวจนภาษา (nonverbal language) สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น และความต้องการ ด้วยการใช้ถ้อยคำที่เปล่งออกมา ประกอบกับการสื่อสารผ่านน้ำเสียง แววตา กิริยาท่าทางให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจ และตอบสนองได้ตามความต้องการของผู้พูด

สรุปการพูดหมายถึงการสื่อสารของมนุษย์ด้วยการพูด โดยการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ เช่น เสียง ภาษา อากัปกิริยาท่าทาง ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น และความต้องการ ด้วยการใช้ถ้อยคำที่เปล่งออกมา

3. ความสำคัญของการพูด

ความสำคัญของการพูด การพูดเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันดังที่

อุทิศ นาคสวัสดิ์ (2522: 1) กล่าวว่า ในบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกนี้ “มนุษย์” ได้ชื่อว่าเป็น สัตว์อันประเสริฐ เหตุที่ได้รับการยกย่องดังนี้ก็เพราะว่า มนุษย์มีสมองและมี อะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง

ที่เหนือกว่าสัตว์โลกอื่นๆ มากมาย และแน่นอนภาษาที่มนุษย์ใช้พูดจากัน ก็เป็นสิ่งหนึ่งในบรรดาสิ่งทั้งหลายที่เหนือกว่าสัตว์โลกธรรมดา ด้วยเหตุนี้การพูดเป็นจึงมีความสำคัญ ต่อชีวิตของมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม ไม่ว่ามนุษย์จะอยู่ที่ไหน จะประกอบอาชีพอะไร จะคบหาสมาคมกับ ใคร เขาจะต้องใช้คำพูดเป็นส่วนประกอบอันสำคัญทั้งนั้น

ฉัตรอรุณ ตันนะรัตน์ (2523: 1) ได้ให้ความสำคัญของการพูดไว้ว่า “ย่อมเป็นที่รู้จัก กันแล้วว่า การพูดนั้น คือการสื่อความหมาย (Communication) ซึ่งกันและกันในสังคม ฉะนั้นการ พูด (Speech) จึงมีอิทธิพล และมีความสำคัญในชีวิตประจำวันมาก ซึ่งพอจะยกมาเป็นตัวอย่างได้ ดังต่อไปนี้ การพูดทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย การพูดนั้น จะประกอบด้วยน้ำเสียง กิริยา ท่าทาง ตลอดจนสีหน้าของผู้พูด ฉะนั้นเมื่อเราได้ยินการพูด และเห็นท่าทางประกอบ เราก็จะเข้าใจใน เรื่องราวที่พูดได้ง่ายกว่าการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว การพูดเป็นเครื่องมือของการสมาคม และทำให้เกิดความสำเร็จในชีวิต วาจาเป็นเครื่องแสดงออกถึงความฉลาด อุบิสัยใจคอของผู้พูด ตลอดจนถึง ความมีไมตรีต่อกัน การพูดก่อให้เกิดความสำเร็จในด้านศาสนา ร้านค้า และการเมือง

พิมพ์พารณ บุญประเสริฐ (2558: 9) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์อาศัยการพูดในการ สื่อสารเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม การพูดจึงมีความสำคัญทั้งต่อ การดำเนินชีวิตประจำวัน การสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การประกอบอาชีพและการ บริหารจัดการองค์กร การพูดเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุดในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์ จำเป็นต้องใช้การพูดในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ ต้องการ ดังนั้น การพูดจึงมีความสำคัญหลายประการ เช่น 1. การพูดช่วยสร้างความเข้าใจและมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อกัน 2. การพูดช่วยสร้างความสำเร็จในด้านต่างๆ 3. การพูดช่วยเตรียมตัวในการเป็นผู้นำที่ดี 4. การพูดช่วยรากฐานประชาธิปไตย 5. การพูดช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในทุกๆ ด้าน และทุกสาขาอาชีพการพูดนั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ที่จำเป็นต้องเรียนรู้และหมั่นฝึกฝนอย่าง สม่าเสมอเพื่อให้พูดได้อย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพและพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนเกิดเป็นทักษะ เพื่อใช้ ในอนาคต บุคคลที่มีความสามารถในการพูดที่ดี จะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จใน ชีวิตมากกว่าคนอื่น

สรุปความสำคัญของการพูดคือ มนุษย์อาศัยการพูดในการ สื่อสารเพื่อดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ ต้องการ

4. พัฒนาการของแอปพลิเคชัน Tik Tok

(Tik Tok) ข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาของ แอปพลิเคชัน มีขั้นตอน ดังนี้ (Yurieff, 2018)

ขั้นตอนที่ 1 มุ่งเน้นการพัฒนาฟังก์ชันของตนและสร้างเป้าหมายให้ชัดเจน แอปพลิเคชัน ตึกตอก (Tik Tok) ได้เน้นวิธีการถ่ายภาพและการใช้งาน ผู้ผลิตแอปนี้ได้รับข้อเสนอแนะจาก ผู้ใช้ต่าง ๆ เพื่อจะนำมาแก้ปัญหาที่มีอยู่ จึงทำให้ TikTok ได้พัฒนาดีขึ้นและได้รับความนิยมมากขึ้น ในเดือนเมษายน ปี 2560 ตึกตอก (Tik Tok) เป็นอันดับ 58 ในแอปพลิเคชันฟรีและเป็นอันดับ 9 ในแอปที่ถ่ายภาพกับถ่ายวิดีโอ

ขั้นตอนที่ 2 มุ่งเน้นการดำเนินงานด้านการสื่อสารและส่งเสริมการเติบโตของผู้ใช้ ขั้นตอนนี้โดยมุ่งเน้นการเผยแพร่กระจายของผลิตภัณฑ์และเป้าหมายหลักคือ การขยายส่วนแบ่งของ การตลาด ในขณะนี้ การวาง

จำนวนโฆษณาที่เพิ่มขึ้น วาไรตี้โชว์และดาราคือผู้ให้สนับสนุน ดังนั้น ผู้ใช้แอปพลิเคชันติ๊กต็อก (Tik Tok) ก็เพิ่มขึ้นอีกมากมาย ในเดือนธันวาคม ปี 2560 ติ๊กต็อก (Tik Tok) กลายเป็นอันดับที่ 2 ในแอปพลิเคชันฟรีและอันดับ 1 ในแอปที่ถ่ายภาพกับถ่ายวิดีโอ

ขั้นตอนที่ 3 เสริมสร้างการกำกับดูแลและสร้างชุมชนที่กลมกลืน เนื่องด้วยแอปพลิเคชันนี้ได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว ปัญหาต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นตามมา เช่น เรื่องคุณภาพของวิดีโอ เรื่องข้อความที่ไม่ดี ต่อผู้เผยแพร่วิดีโอ เป็นต้น ดังนั้น แอปนี้ได้ค้นหาวิธีมาแก้ไขปัญหา วัตถุประสงค์ในการใช้แอปพลิเคชันติ๊กต็อก (Tik Tok) จะแบ่งได้ 3 ประเภท ได้แก่ 1. เพื่อได้รับผลประโยชน์และรายได้จากการเผยแพร่วิดีโอ 2. เพื่อความบันเทิงและผ่อนคลาย 3. เพื่อแสดงตัวออกมา

ชนิดา คล้ายพันธ์ Head of Public Policy ของ TikTok กล่าวว่า TikTok เป็นแพลตฟอร์มวิดีโอสั้นที่กำลังเป็นที่นิยมจากจำนวนยอดดาวน์โหลดทั่วโลกที่สูงกว่า 2 พันล้านดาวน์โหลด ที่นอกจากจะให้ความสำคัญในเรื่องการพัฒนาประสบการณ์บนแพลตฟอร์มให้กับผู้ใช้ของเราอย่างต่อเนื่องแล้ว TikTok ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนา Ecosystem บนแพลตฟอร์มให้เกิดความยั่งยืน ที่ไม่เพียงสำหรับผู้ใช้ ครูเอดอร์หรือพันธมิตรธุรกิจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความมุ่งมั่นในการพัฒนา Digital Economy หรือ นโยบายเศรษฐกิจดิจิทัล ในประเทศไทย ผ่านกลยุทธ์การสร้างพันธมิตรกับหน่วยงานและองค์กรชั้นนำระดับประเทศในหลากหลายมิติไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สังคมและสาธารณสุข รวมถึงด้านเศรษฐกิจ พร้อมกันนี้ TikTok ยังได้สานต่อแนวคิด TikTok For Good หรือ การสร้างสรรค์แรงบันดาลใจและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมด้วยการนำ TikTok มาใช้เป็นพื้นที่แห่งพลังบวกที่ส่งเสริมและจุดประกายให้เกิดความสร้างสรรค์ที่ไร้ขีดจำกัดเพื่อการเชื่อมโยงและส่งต่อคอนเทนต์ที่เป็นประโยชน์และสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คน ทำให้ในวันนี้ TikTok จึงไม่ได้เป็นเพียงแพลตฟอร์มแห่งความสนุก ความบันเทิง แต่ยังเป็นแพลตฟอร์มที่หลายองค์กรต่างเลือกใช้ในการสื่อสารเพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายคนรุ่นใหม่ อันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเชิงบวกในอนาคตต่อไป

สรุปพัฒนาการของแอปพลิเคชัน Tik Tok คือ แอปพลิเคชัน ที่หลากหลายไปด้วยรูปแบบการนำเสนอ เช่น วิดีโอขนาดสั้น และโฆษณาต่างๆมากมายที่เป็นผลต่อการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนอยากที่จะเรียนรู้

5. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างความพึงพอใจ

วิชัย เหลืองธรรมชาติ (2531,อ้างถึงในเกรวี่ ผังดี, 2556) ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจว่าความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ คือพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนองซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ในที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

Maynard W.Shelly (อ้างถึงในสมชาย บุญสุน, 2554) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์คือ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่นๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุขหรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้น จะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่สลับซับซ้อน และความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้ทางบวกอื่นๆ สิ่งหนึ่งที่จะทำให้เกิดความรู้สึกพึงพอใจของมนุษย์ได้แก่ทรัพยากร หรือสิ่งเร้า การวิเคราะห์ระบบความพึงพอใจ

คือการศึกษาว่าทรัพยากรหรือสิ่งเร้า แบบใดเป็นสิ่งที่ต้องการที่จะทำให้เกิดความพอใจและความสุขแก่มนุษย์ ความพอใจจะเกิดได้มากที่สุดเมื่อมีทรัพยากรทุกอย่างที่เป็นความต้องการครบถ้วน

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542 อ้างถึงใน สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดตรัง, 2555) ได้จำแนกทฤษฎีความพึงพอใจในงานออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. ทฤษฎีความต้องการ ความต้องการส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อผลที่ได้รับจากงานกับการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนบุคคล

2. ทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่มความพึงพอใจในงานสัมพันธ์ในทางบวกและคุณลักษณะตามปรารถนาของกลุ่ม สมาชิกให้กลุ่มเป็นแนวทางในการประเมินผลการทำงาน การวัดความพึงพอใจที่มีต่อบริการ ความพึงพอใจที่มีการบริการและเกิดผลได้หรือไม่นั้นต้องพิจารณาถึงลักษณะของการให้บริการขององค์กร ประกอบด้วยระดับความรู้สึกรู้สึกของผู้ใช้บริการในด้านต่างๆของแต่ละบุคคล การวัดความพึงพอใจอาจกระทำได้หลายวิธีดังนี้

2.1 การใช้แบบสอบถาม เป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย ด้วยการขอความร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัดแสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบหรือเป็นคำตอบอิสระ ด้วยคำถามที่ถามถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่เช่น ลักษณะให้บริการ สถานที่ระยะเวลาที่ให้บริการ เป็นต้น

2.2 การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่วัดถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญบริการของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจผู้ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง วิธีนี้ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

2.3 การสังเกต ทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการโดยวิธีการสังเกตพฤติกรรมก่อนมารับบริการ ขณะรับบริการและหลังจากรับบริการแล้ว เช่น สังเกตสีหน้า ท่าทางการพูด การวัดความพึงพอใจวิธีนี้ต้องทำอย่างจริงจังจึงจะสามารถประเมินถึงความพึงพอใจของผู้มารับบริการได้อย่างถูกต้อง จะเห็นได้ว่าการวัดความพึงพอใจต่อการรับบริการนั้นสามารถทำได้หลายวิธีขึ้นอยู่กับความสะดวกความเหมาะสม ตลอดจนจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายของการวัดด้วยจะส่งผลให้ผู้วัดนั้นมีประสิทธิภาพหรือน่าเชื่อถือได้

จากความหมายและแนวคิด ทฤษฎีของความพึงพอใจดังกล่าวพอสรุปความได้ว่าความพึงพอใจเป็นทัศนคติอย่างหนึ่ง ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ที่เป็นนามธรรมเป็นความรู้สึกส่วนตัวทั้ง ทางด้านบวกและลบ มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับการได้รับการตอบสนองเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรม การที่ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจในการเรียนนั้น ผู้เรียนต้องมีแรงจูงใจที่จะอยากเรียน ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจหลายๆ ด้าน เช่น การจัดบรรยากาศ สถานการณ์ เทคนิคการสอนที่ดี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนตามความต้องการ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันการยกย่องชมเชย การให้รางวัล ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ ในความสำเร็จ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จะทำให้ผู้เรียน มีความพึงพอใจในการเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วัชรพงษ์ ทองงาม (2541) ได้วิจัยการพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดเพื่อส่งเสริม ทักษะการ ฟังการพูดภาษาอังกฤษ โดยได้ศึกษากับนักเรียนนาฏศิลป์ ชั้นกลางปี ที่2/2 จำนวน 39 คน วิทยาลัยนาฏศิลป์ เชียงใหม่อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ภาคเรียนที่2 ปี การศึกษา 2540 พบว่า ผลจากการพัฒนากิจกรรมการ ละครแบบมีบทพูด เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ ชั้นกลางได้รับการ พัฒนาให้เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักเรียนมากและทำให้นักเรียนมีความคิดในเชิงบวกและ เห็นด้วยต่อกิจกรรมการละคร แบบมีบทพูด

พัชร พุ่มลำเจียก (2544) ได้วิจัยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมเพื่อ ส่งเสริม ความสามารถในการฟัง-พูด เชิงสร้างสรรค์และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน ชั้นปี ที่1 สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคลเชียงใหม่โดยได้ศึกษากับนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูงวิชาเอกการบัญชีปีที่1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตภาคพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ (01-320-101) ในภาคเรียนที่1 ปี การศึกษา 2544 จำนวน 35 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการ สอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม จำนวนร้อยละ85.7 ของนักเรียนทั้งหมด มีคะแนนความสามารถใน การฟัง-พูด เชิงสร้างสรรค์ สูงกว่า คือร้อยละ 60และนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ ความรู้นิยมมี ความภูมิใจในตนเองสูงกว่าก่อนได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อิงอร แสันทวีสุข (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2/1 สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว โดยการ ใช้บทบาทสมมติ ซึ่งใช้บทบาทสมมติเป็นเหตุการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับชีวิตจริงของผู้เรียนและ เป็นการปรับเปลี่ยนทัศนคติที่ดี ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการวิจัยจะใช้รูปแบบการสอน ตามปกติในชั้นเรียน และใช้เครื่องมือคือ แบบฟอร์มการประเมินความสามารถด้านการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ซึ่งแต่ละสัปดาห์จะมีความแตกต่างกันไป ครูและผู้เรียนจะร่วมกันให้สถานการณ์ที่ ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนน อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยร้อยละ 82.50-85.00 จำนวน 3 คน ซึ่งอยู่ในระดับ การพัฒนาที่ดี คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 50.00-75.00 จำนวน 10 คน อยู่ในระดับพอใช้ และคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 37.50-45.00 จำนวน 9 คน อยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง

จากงานวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีแนวทางในการทำวิจัยเรื่องผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชา เทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568เพราะการที่ผู้วิจัยนำ แอป พลิเคชันที่เป็นที่นิยมในปัจจุบันมาใช้กับนักเรียนจะทำให้ผู้เรียนสนใจและเกิดการลอกเลียนแบบ โดยเฉพาะแอป พลิเคชัน TikTok ที่มีคนเล่นกันทั่วโลก และเป็นคนดังระดับโลกจึงเป็น รูปแบบการจัดการสอนที่ครูนำมาสร้าง แรงจูงใจในการพัฒนาการพูดภาษาไทยในงานอาชีพของนักเรียนให้ดีขึ้นได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ตามขั้นตอนดังนี้

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เชิงทดลองที่ต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

2. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียน วิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 37 คน

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ของวิทยาลัยการอาชีพกันตังที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 13 คน

ที่เลือกโดย การลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 และจากการศึกษาพฤติกรรม การพูดและนำเสนอผลงานของผู้เรียนพบว่าผู้เรียนพูดภาษาไทยไม่ถูกต้อง ไม่เป็นไปตามลำดับขั้นตอนและไม่กล้าแสดงออก

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

- 3.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาในสื่อออนไลน์ จำนวน 1 แผน
- 3.1.2 วิดีโอต้นแบบการพูดจาก TikTok
- 3.1.3 แบบประเมินผลการพูดก่อนและหลังเรียนจำนวน 1 ฉบับ

4. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือแต่ละประเภท

- 4.1 ศึกษาการจัดสาระการเรียนรู้รายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล ตามหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

4.2 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี หลักเกณฑ์ และเทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในการสร้าง และหาประสิทธิภาพแบบฝึก

5. การดำเนินการวิจัย / การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบกึ่งทดลอง เป็นกลุ่มทดสอบก่อนและหลังเรียน (1 groups pretest-posttest design) จะประกอบด้วยนักเรียน 1 ห้องเรียน มีการทดสอบก่อนเรียน โดยใช้วิธีการในการพูดลงสื่อออนไลน์ หลังจากนั้นจึงดำเนินการทดสอบหลังเรียน และนำผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน ตามแผนการทดลอง ดังนี้

E	O1	X	O2
---	----	---	----

E แทน นักเรียนชั้น ปวช.2 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยแอปพลิเคชัน TikTok

O1 แทน การทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยในสื่อออนไลน์

X แทน การจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยในสื่อออนไลน์

O2 แทน การทดสอบหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยในสื่อออนไลน์ โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับ ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ต่างๆดังนี้

1. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการเรียนรู้ผ่านแอปพลิเคชัน TikTok เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ของทักษะการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน

2. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของวิดีโอต้นแบบผ่านแอปพลิเคชัน TikTok

3. วิเคราะห์หาคะแนนเฉลี่ยและร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ระหว่างเรียน

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลต่างๆโดยใช้สูตรทางสถิติ ดังต่อไปนี้

7.1. สถิติ

7.1.1. สถิติพื้นฐานได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.1.2. สถิติทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ค่าสถิติ Dependent t-test

7.1.3. การหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาในสื่อออนไลน์โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok แบบฝึกเสริมทักษะใช้ค่า E1/E2

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ทดลอง 3 ครั้ง ใช้เวลาทั้งสิ้น 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง มีขั้นตอนดังนี้

1) ก่อนทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยให้นักเรียนอัดวิดีโอการพูดลงแอปพลิเคชัน TikTok พัฒนาความสามารถการพูด แล้วบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน

2) ดำเนินการทดลอง โดยผู้วิจัยสอนกลุ่มตัวอย่าง จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอน ในแผนการเรียนรู้ แล้วบันทึกคะแนนจากการทำแบบฝึกเป็นคะแนนระหว่างเรียน

3) เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบหลังเรียน (Post -Test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยให้นักเรียนอัดวิดีโอการพูดลงแอปพลิเคชัน TikTok พัฒนาความสามารถการพูด แล้วบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน

4) หาประสิทธิภาพของแบบฝึก โดยนำผลคะแนนจากการทำแบบฝึกการพูดโดยใช้วิดีโอต้นแบบจากแอปพลิเคชัน TikTok และผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อคำนวณหาประสิทธิภาพได้ค่าประสิทธิภาพ 80/80

5) เปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบทั้งสองครั้งด้วยวิธีทางสถิติ

6) หาค่าความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้อุปกรณ์ Tiktok

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ในลักษณะตารางประกอบคำบรรยายดังนี้

1. การวิเคราะห์ผลการทำแบบฝึกหัด
2. การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการสอน
3. การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.1 การวิเคราะห์ผลการทำแบบฝึกหัด

ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok นักเรียนระดับปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยด้านการหาประสิทธิภาพของชุดแบบเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกโดยใช้ TikTok ตามเกณฑ์ 80 / 80 (E1 / E2) ได้แก่ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2)ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok นักเรียนระดับปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 13 คน มีผลคะแนน ดังนี้

เลขที่	ก่อนเรียน 10	ใบงานที่ 1 10	ใบงานที่ 2 10	ใบงานที่ 3 10	หลังเรียน 10
1	8	6	8	9	10
2	5	7	8	9	8
3	7	5	5	9	7
4	7	8	6	10	8
5	7	7	5	8	9
6	7	7	8	10	8
7	7	9	9	9	8
8	8	7	7	10	9
9	5	9	10	8	8
10	5	8	7	10	7
11	7	7	6	10	8

12	5	9	7	8	8
13	7	9	8	10	9
รวม	85	98	94	120	107

$$E_1 = X \ 100$$

$$= \frac{98+94+120}{13} \times 100$$

$$= \frac{312}{13} \times 100$$

$$= \frac{24}{30} \times 100$$

$$= 80.00$$

$$E_2 = X \ 100$$

$$= \frac{107}{13} \times 100$$

$$= \frac{8.23}{10} \times 100$$

$$= 82.3$$

ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ E_1/E_2 มีค่า 80.00/82.3

ตารางที่ 4-1 แสดงการวิเคราะห์ผลการทำแบบฝึกหัด

จากตารางที่ 4.1 พบว่า การหาประสิทธิภาพของของชุดแบบเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 13 คน ทำแบบฝึกเสริมชุดแบบเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ระหว่างเรียนได้เฉลี่ยร้อยละ 80.00 แสดงว่าประสิทธิภาพของกระบวนการตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และได้คะแนนทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 82.3 แสดงว่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 เช่นเดียวกัน

สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทำชุดแบบเสริมทักษะการพูดโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok/ คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ผู้เรียนมีค่า 80.00/82.30 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

4.2 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการสอน

ผู้วิจัยดำเนินการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้ TikTok ตามเกณฑ์ 80 / 80 (E_1 / E_2) ได้แก่ ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดการสอนตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้

N	คะแนนประเมินระหว่างเรียน			คะแนนประเมินหลังเรียน			ค่าประสิทธิภาพ (E ₁ / E ₂)
	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	ร้อยละ	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	ร้อยละ	
14	30	24	80.00	10	8.23	82.3	80.00/82.3

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การหาประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 13 คน มีประสิทธิภาพ 80.00/82.30 แสดงว่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

4.3 การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาไทยในสื่อออนไลน์ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาไทยของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok

หลังจากเรียนโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ที่พัฒนาทักษะการ ได้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยในสื่อออนไลน์หลังเรียนแล้วนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับคะแนนที่วัดไว้ก่อนเรียน โดยวิธีการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ปรากฏผลตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน

เวลา	N	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D	t	Sig.
ก่อนเรียน	13	10	6.54	1.13	3.2028	.00
หลังเรียน	13	10	8.23	0.83		

จากตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยในงานอาชีพ จากการทดสอบก่อนการฝึกและหลังการฝึกโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok พบว่าคะแนนทดสอบหลังใช้แบบฝึกของนักเรียนสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดสมมติฐานไว้ว่า 1. ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบการพูดในงานอาชีพสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2. ชุดแบบฝึกเสริมทักษะการพูดมีประสิทธิภาพที่ 80/80 หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบการพูดในงานอาชีพสูงกว่าก่อนการฝึกซึ่งจากการทดลองใช้ชุดการสอนพบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.54 ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียน มีค่าเท่ากับ 8.23 เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนไปทดสอบ

ความแตกต่าง โดยใช้ t -test dependent พบว่า ค่า t จากการคำนวณเท่ากับ 3.2028 ส่วนค่า t จากตารางที่ $df = N - 1$ เท่ากับ 1.7709 ดังนั้นค่า t จากการคำนวณสูงกว่าค่า t จากตาราง สรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบหลังเรียน (Post – test) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนเรียน (Pre – test) จริง เชื่อถือได้ 99 % สรุปว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิดีโอต้นแบบจากแอปพลิเคชัน TikTok เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยในสื่อออนไลน์แล้วมีความรู้สูงขึ้นจริง เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจต่อการใช้ออปพลิเคชัน Tiktok

ประเด็นประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
	M	S.D.	แปลผล
1.เนื้อหาของบทเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.82	0.39	มากที่สุด
2.เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจนตามสาระวิชา	4.41	0.87	มาก
3.เนื้อหาของบทเรียนอธิบายเข้าใจง่าย	4.06	1.34	มาก
4.โครงสร้างเนื้อหาครอบคลุมและมีการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่	4.65	0.49	มากที่สุด
5.การจัดลำดับตามความยากง่ายมีความเหมาะสม	4.59	0.62	มากที่สุด
6.บทเรียนมีความน่าสนใจและอยากเรียนรู้	4.59	0.87	มากที่สุด
7.การใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสม สื่อความหมายได้ชัดเจน	4.41	1.00	มาก
8.กิจกรรมระหว่างเรียนของบทเรียนน่าสนใจมีความเหมาะสม	4.35	1.11	มาก
9. คำถามและแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.41	0.87	มาก
10. รูปแบบสื่อมีความน่าสนใจ	4.29	1.05	มาก
11.บทเรียนใช้งานง่ายและสื่อความหมายได้ชัดเจน	4.82	0.53	มากที่สุด
12.การเชื่อมโยงบทเรียนไปยังส่วนต่าง ๆ ถูกต้องและเหมาะสม	4.47	0.94	มาก
13.การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับบทเรียนมีความเหมาะสม	4.53	0.72	มากที่สุด
14.บทเรียนมีส่วนช่วยให้อยากเรียนวิชาภาษาไทยมากยิ่งขึ้น	4.59	0.62	มากที่สุด
15.มีความกระตือรือร้นต่อการเข้าห้องเรียนมากยิ่งขึ้น	4.59	0.62	มากที่สุด
16.ตรงต่อเวลา	4.53	0.72	มากที่สุด
สรุปความพึงพอใจโดยภาพรวม	4.51	0.45	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ออปพลิเคชัน Tiktok โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.51$) โดยประเด็นข้อ 1.เนื้อหาของบทเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และข้อ 11.ปุ่มควบคุมบทเรียนใช้งานง่ายและสื่อความหมายได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.82 รองลงมา ได้แก่ข้อ 4. โครงสร้างเนื้อหาครอบคลุมและมีการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 และข้อ 3. เนื้อหาของบทเรียนอธิบายเข้าใจง่ายมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.06

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับ ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยก่อนและหลังเรียนของนักเรียน ระดับ ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
2. ความพึงพอใจของนักเรียนในการใช้แอปพลิเคชัน TikTok

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบการพูดภาษาไทยสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ชุดแบบฝึกเสริมทักษะการพูดมีประสิทธิภาพที่ 80/80
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แอปพลิเคชัน TikTok

ประชากร /กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 13 คน

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยดังนี้

1. แบบฝึกเสริมทักษะโดยแอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.00 / 82.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้
2. ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยในงานอาชีพของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง หลังการฝึกโดยใช้วิดีโอต้นแบบจากแอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาการพูดภาษาไทยในสื่อออนไลน์ ความสำคัญสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้สื่อโฆษณาและแอปพลิเคชัน kahoot โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.51$) โดยประเด็นข้อ 1.เนื้อหาของบทเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และข้อ 11.ปุ่มควบคุมบทเรียนใช้งานง่ายและสื่อความหมายได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.82 รองลงมา ได้แก่ ข้อ 4.โครงสร้างเนื้อหาครอบคลุมและมีการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65 และข้อ 3.เนื้อหาของบทเรียนอธิบายเข้าใจง่ายมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.06

อภิปรายผล

จากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง วิทยาลัยการอาชีพกันตัง พบว่าแบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 80.00/ 82.30 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ที่กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกเสริมทักษะโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน ระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัลวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ผู้ศึกษาประกอบการสอนมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สหรัฐ ลักษณะสุด (2565) เรื่องผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ท่ามกลางสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผลวิจัยปรากฏว่าผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่อยู่ในกลุ่มทดลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากการเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดในวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัลของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok พบว่าคะแนนหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการทดลองครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok สามารถพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดในของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ให้สูงขึ้นได้ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนการฝึก ($\bar{X} = 6.54$, $S.D = 1.13$) และหลังการฝึก ($\bar{X} = 8.23$, $S.D = 0.83$) พบว่าค่าเฉลี่ยความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนลักษณะเช่นนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok มีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยสูงขึ้น และความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยหลังการฝึกของนักเรียนแต่ละคนจะแตกต่างกันมากกว่าก่อนการฝึก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนแต่ละคนมีศักยภาพในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับระยะเวลาและจำนวนครั้งของการฝึก

ข้อเสนอแนะ

1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok สามารถส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ผู้สอนที่ปฏิบัติหน้าที่การสอนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยของผู้เรียน อันจะเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานและมีความท้าทาย ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและมีความตั้งใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok ยังถือเป็นแนวคิดที่ค่อนข้างใหม่ในบริบททางการศึกษา ดังนั้นผู้สอนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok จึงควรศึกษาทำความเข้าใจตลอดจนวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างระมัดระวัง เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้และได้รับการฝึกฝนทักษะที่จำเป็นอย่างครบถ้วนในระยะเวลาที่เหมาะสม เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แอปพลิเคชัน TikTok จะใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบปกติ

3) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป (เรื่อง หัวข้อ วิชา วิธีการ ฯลฯ ที่ควรทำวิจัย)

วิจัยครั้งต่อไปที่จะทำและนำมาแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียนคือการเขียนสเกดคำของผู้เรียนในรายวิชาการใช้ภาษาไทยในยุคดิจิทัล (20000-1104) เนื่องจากการเรียนภาษาไทยในปัจจุบันในการเขียนงานหรือทำงานของนักเรียนพบว่านักเรียนเขียนสเกดคำไม่ถูกต้องทำให้ผิดหลักไวยากรณ์จึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การ รับส่งสินค้า และพัสดุภัณฑ์, 2546.
- ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์. (2523). หลักการพูด. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนิดา คล้ายพันธ์.(2564).พัฒนาการของ TikTok.กรุงเทพมหานคร:บริษัท TikTok ประเทศไทย.
- พิมพ์ภากรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). วาทการศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: ไอยรา12.
- ลักษณะ สตะเวทิน. (2536). หลักการพูด. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วัชรพงษ์ ทองงาม.(2541). พัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังการพูด ภาษาอังกฤษ.เชียงใหม่ :วิทยาลัยนาฏศิลป์เชียงใหม่.
- สหรัฐ ลักษณะสุด.(2565).ผลการใช้แอปพลิเคชัน TikTok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ท่ามกลางสถานการณ์ การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019.
- อุทิศ นาคสวัสดิ์. (2522). ศิลปะการพูด. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ภาคผนวก

แบบบันทึกการประเมินการพูด

เลขที่	ประเด็น/คะแนน ชื่อ - สกุล	ความถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบการพูด	รวม คะแนน
		8	8	4	20
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

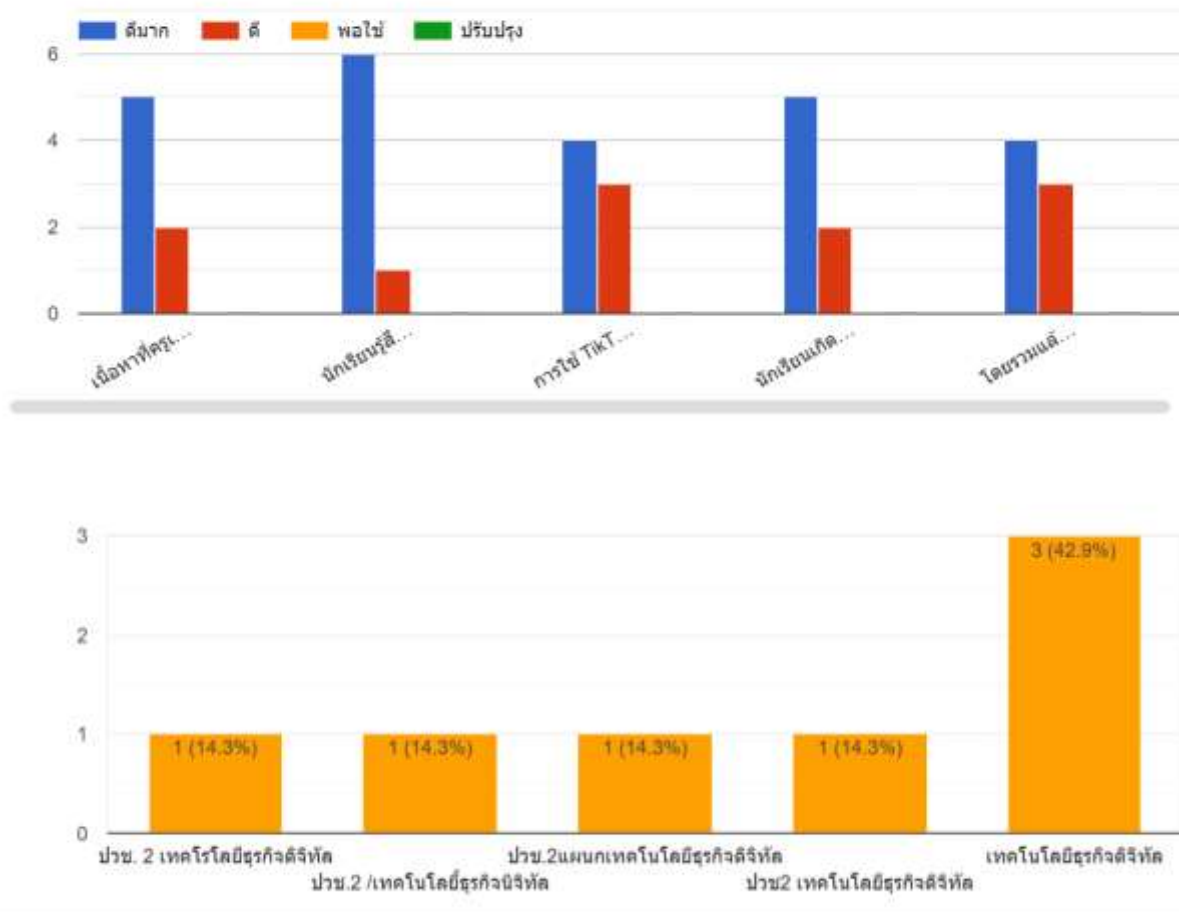
เกณฑ์การให้คะแนนการพูด

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				น้ำหนัก/ ความสำคัญ	คะแนน รวม
	4	3	2	1		
ความถูกต้อง	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลัก การออกเสียง ออกเสียง เน้น หนักในคำ/ ประโยค อย่าง สมบูรณ์	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียงมีเสียง เน้นหนักใน คำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียง คำศัพท์และ ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนใหญ่ ขาดการออก เสียง เน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ ประโยคผิด หลักการออก เสียงทำให้ สื่อสารไม่ได้	2	8
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสาร ได้	พูดตะกุก ตะกักบ้าง แต่ ยังพอสื่อสาร ได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็น ช่วงๆ เพื่อให้ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดได้บางคำ ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้	2	8
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียงประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	พูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย แต่ไม่มี ท่าทาง ประกอบ	พูดเหมือน อ่าน ไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ	พูดได้น้อย มาก	1	4
รวม					5	20

แบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความพึงพอใจในการใช้แอปพลิเคชัน TIKTOK ในการจัดการเรียนรู้

คัดลอกแผนภูมิ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ/สกุล นางสาวนพพร พงศ์พัทลุง

วัน/เดือน/ ปี เกิด 2 มกราคม พ.ศ. 2539 อายุ 29 ปี

การศึกษา

ระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านทรายแดง

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนละอุ่นวิทยาคาร

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร

ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ที่อยู่ปัจจุบัน

122 หมู่ที่ 3 ตำบลกันตังใต้ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง รหัสไปรษณีย์ 92110

โทร 0937281196 E-mail: wte5843@gmail.com

ผลงานทางการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง กลวิธีความไม่สุภาพในนวนิยายเรื่องคำพิพากษา ปีการศึกษา 2559

งานวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง -การศึกษาการพัฒนาการอ่านคิดวิเคราะห์โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

ปีการศึกษา 2560

-การศึกษาพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 โดยใช้นิทานพื้นบ้าน ปีการศึกษา 2561

-การศึกษาพัฒนาการอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 สาขาวิชาการบัญชี โดยใช้นิทานพื้นบ้าน ปีการศึกษา 2565

-การพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำโดยใช้สื่อโฆษณาและแอปพลิเคชัน Kahoot ของนักเรียนระดับชั้น ปวช. 1 แผนกวิชาช่างยนต์

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ปีการศึกษา 2566

-ผลการใช้แอปพลิเคชัน Tik Tok เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย ในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพของ นักเรียนระดับชั้น ปวช.1

แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง ปีการศึกษา 2567

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.กันตัง

/๒๕๖๘

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพกันตัง

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวเมย์วิภา อวนช่อง แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดังเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

เมย์วิภา

ลงชื่อ.....

(นางสาวเมย์วิภา อวนช่อง)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

-เพื่อโปรดทราบ

กาญจนา

(นางสาวกาญจนา วัฒนแปลง)

ตำแหน่ง หัวหน้าวิชาสามัญสัมพันธ์

๒๙ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

เพื่อโปรดทราบ

เกณิกา

(นางสาวเกณิกา พรหมสุข)

ตำแหน่ง พนักงานราชการ (ครู)

๓๐ / ก.ย. / ๖๘

ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑. เพื่อโปรดทราบ

๒.

ณิชา

(นายนิכון ทองโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๓๐ / ๙.๖ / ๖๘

ความเห็นผู้อำนวยการ

๑. ปรน

๒.

พัชร์

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรหอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพกันตัง

๑ / ๙.๑๐ / ๖๘

“เรียนดี มีความสุข”

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาพฤติกรรมของนักเรียน ระดับ ปวช.๑
แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ในรายวิชาสุขภาพและความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม
เรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน
ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

โดย

นางสาวเมย์วิภา อวนซ้อง
ตำแหน่ง ครูพิเศษสอน

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

คำนำ

การจัดทำรายงานการวิจัยนี้เป็นการวิจัยในชั้นเรียนการศึกษาพฤติกรรมของนักเรียน ระดับ ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ในรายวิชา สุขภาพความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม เรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ จะส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การวิจัยดังกล่าวผู้วิจัย มีความคาดหวังว่าจะเป็นแนวทางสำหรับการนำไปใช้กับทักษะอื่นๆของนักเรียนต่อไป ทั้งนี้ขอขอบคุณคณะผู้บริหาร คณะครูแผนกสามัญสัมพันธ์ และนักเรียนระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ ๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘

นางสาวเมย์วิภา อวนซ้อง
ผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวเมย์วิภา อวนซ้อง

ชื่อเรื่อง : การศึกษาพฤติกรรมของนักเรียน ระดับ ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ในรายวิชา สุขภาพและความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม เรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน

ปีการศึกษา : ๑/๒๕๖๘

บทคัดย่อ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาพฤติกรรมของนักเรียน ระดับ ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ในรายวิชาสุขภาพและความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม เรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยโดยให้นักเรียนเรียงลำดับสาเหตุการไม่ส่งงาน / การบ้านตามลำดับที่มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดจากลำดับ ๑ – ๑๕ และได้ทำการนำผลของแต่ละสาเหตุ มาหาค่า ร้อยละ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์และหาข้อสรุปพร้อมทั้งนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำบรรยาย เพื่อ ศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน

ผลการศึกษาปรากฏว่า จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษา ระดับ ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล ในเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการ ไม่ส่งงาน / การบ้าน ลำดับที่ ๑ คือ การให้การบ้านมากเกินไป และแบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ โดยคิดจากนักเรียน ๘ คน ที่เลือกเป็นสาเหตุอันดับที่ ๑ และ ๒ จำนวน ๘ คน คิดเป็น ร้อยละ ๖๕.๘๕

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	
บทคัดย่อ.....	
บทที่ ๑ บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๗
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๘
สมมติฐานการวิจัย (ถ้ามี)	๘
ขอบเขตของการวิจัย.....	๘
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๘
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๙
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	๑๐
งานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๑๓
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย	
แบบแผนการวิจัย.....	๑๔
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	๑๔
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๑๔
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	๑๔
การดำเนินการวิจัย/การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๑๕
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๑๕
บทที่ ๔ ผลการวิจัย.....	๑๗

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ ๕ สรุปและข้อเสนอแนะ.....	
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๒๐
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง.....	๒๐
สรุปผลการวิจัย.....	๒๐
อภิปรายผล.....	๒๑
ข้อเสนอแนะ.....	๒๑
 บรรณานุกรม.....	 ๒๓
 ภาคผนวก.....	 ๒๔

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันจากการสอบถามครูผู้สอนในรายวิชาต่างๆของนักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มักจะส่งงาน / การบ้านไม่ตรงเวลาที่ครูผู้สอนกำหนด หรือบางคนก็ไม่ส่งงาน / หรือการบ้านเลย ซึ่งทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถวัดความรู้ หรือติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนได้ ซึ่งในบางรายวิชาอาจมีผลต่อคะแนนเก็บของนักเรียนด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยซึ่งในฐานะที่เป็นทั้งครูผู้สอนและครูประจำวิชาเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาของนักเรียนในเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้านต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.เพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้าน ของนักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

๒.เพื่อรวบรวมข้อมูลสำหรับการแก้ปัญหาการไม่ส่งงาน / การบ้านของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนในการไม่ส่งงาน / การบ้านของนักศึกษา นักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง โดยใช้ข้อความที่คาดว่าจะสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้าน จำนวน ๑๕ ข้อ และได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

๑.ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา นักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตังใน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ จำนวนนักเรียนจำนวน ๑๕ คน

๒. แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตังใน เรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน จำนวน ๑๕ ข้อ

ตัวแปรในการการวิจัย

๑.ตัวแปรต้น (Independent Variable) คือ แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษา นักศึกษา ปวช.๑ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตังใน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘ ในเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน

๒.ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาพลังงานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ของ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ ๑ ปี การศึกษา ๒๕๖๘

ระยะเวลาในการทำวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้เวลาศึกษาระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๖๘ ถึงเดือน กันยายน ๒๕๖๘

พื้นที่ในการเก็บข้อมูล

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ๑๒๒ ม.๓ ต.กันตังใต้ อ.กันตัง อ.กันตัง

สมมุติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษา แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถามเพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้านของนักเรียนจำนวน ๑๕ ข้อ โดยให้นักเรียนเรียงลำดับสาเหตุการไม่ส่งงาน / การบ้านตามลำดับที่มากที่สุดจนถึงน้อยที่สุดจากลำดับ ๑ – ๑๕ และได้ทำการนำผลของแต่ละสาเหตุ มาหาค่า ร้อยละ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์และหาข้อสรุปพร้อมทั้งนำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องการไม่ส่งงาน / การบ้าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

- ๑.สถานศึกษาหมายถึงวิทยาลัยการอาชีพกันตัง
 - ๒.นักเรียนหมายถึงนักเรียน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
 - ๓.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ผลที่คาดว่าจะได้รับ**

- ๑.ทราบถึงพฤติกรรมและสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้านของนักเรียน
- ๒.ได้แนวทางในการแก้ปัญหาการเรียนการสอน

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นพื้นฐานในงานวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนดของนักศึกษา แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ผู้วิจัยจึงศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

๑. ความหมายของพฤติกรรม
๒. ความหมายของการบ้าน
๓. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบ้าน
๔. วิธีการเรียนที่ดีหรือพฤติกรรมเรียนรู้ที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
๕. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรม (Behavior)

พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาหรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิตแม้ว่าจะสังเกตได้หรือไม่ก็ตาม เช่น คน สัตว์ มีนักพฤติกรรมศาสตร์บางคนได้ให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมมีความหมายกว้างขวางครอบคลุมไปถึงพฤติกรรมของสิ่งที่ไม่มีชีวิตด้วย เช่น การไหลของน้ำ คลื่นของน้ำทะเลกระแสน้ำที่พัด การปลิวของฝุ่นละออง การเดือดของน้ำ เป็นต้น สิ่งทีกล่าวนำมาเป็นการเคลื่อนไหวของสิ่งไม่มีชีวิต แต่มีการเปลี่ยนแปลงจากลักษณะหนึ่งไปยังอีกลักษณะหนึ่ง เลยถือว่าคล้าย ๆ กับเป็นปฏิกริยาหรือเป็นกิจกรรมที่ปรากฏออกมาจากสิ่งนั้นจึงนับว่าเป็นกิจกรรมด้วยการศึกษาเรื่องพฤติกรรมส่วนใหญ่จะมุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมของคนส่วนพฤติกรรมของสัตว์กระทำเป็นบางครั้ง เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบให้เข้าใจในพฤติกรรมของคนได้ดียิ่งขึ้น

พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) พฤติกรรมภายนอก หมายถึง ปฏิกริยาของบุคคลหรือกิจกรรมของบุคคลที่ปรากฏออกมาให้บุคคลอื่นได้เห็น ทั้งทางวาจาและการกระทำทางอื่น ๆ ที่ปรากฏออกมาให้เห็นได้ พฤติกรรมที่ปรากฏออกมาให้เห็นภายนอกนั้นเป็นสิ่งที่คนมองเห็นตลอดเวลา เป็นปฏิกริยาที่คนเราได้แสดงออกมาตลอดเวลาของกรมีชีวิต ถ้าลำดับตั้งแต่ต้นนอนจนกระทั่งนอนหลับ จะเห็นว่าได้แสดงพฤติกรรมออกมาตลอดเวลาพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกมามีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสังคมใดที่ประเมินคุณภาพของคนว่าเป็นคนดี มีระเบียบวินัย สุภาพ ซื่อสัตย์ ทารุณ เป็นต้น ล้วนแต่ประเมินคุณภาพของพฤติกรรมภายนอกทั้งสิ้น ถ้าไม่แสดงออกมาสังคมก็ไม่ทราบว่าคุณคนนั้นเป็นคนอย่างไรพฤติกรรมที่คนแสดงออกมาให้เห็นภายนอกจึงนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม สังคมชอบตัดสินคนด้วยพฤติกรรมภายนอก ดังนั้นพฤติกรรมที่เราเห็นได้ทราบอาจไม่ใช่พฤติกรรมที่แท้จริงของเขา และไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง คือการกระทำไม่ตรงกับความคิดความรู้สึก บางคนอาจสวมหน้ากากเข้าหากันหรือแสดงไปตามบทบาทที่เขาเป็นบางครั้งจึงกำหนดไม่ได้ว่าเป็นเรื่องจริง เพราะไม่ได้สะท้อนความเป็นจริงออกมาทั้งหมดพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) พฤติกรรมภายใน หมายถึง กิจกรรมภายในที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งสมองทำหน้าที่รวบรวมสะสมและสั่งการ ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของระบบประสาทและกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางด้านชีวเคมีของร่างกาย พฤติกรรมภายในมีทั้งรูปธรรมและนามธรรม ที่เป็นรูปธรรมคนอื่นจะสังเกตเห็นไม่ได้แต่จะใช้เครื่องมือทางการแพทย์ทดสอบได้ สัมผัสได้ เช่น การเต้นของหัวใจ การหดและการขยายตัวของกล้ามเนื้อ การบีบของลำไส้ การสูบน้ำโลหิตไปเลี้ยงร่างกาย เป็นต้น ที่เป็นนามธรรมได้แก่ ความคิด ความรู้สึก เจตคติ ความเชื่อ ค่านิยม ซึ่งจะอยู่ในสมองของคน บุคคลภายนอกไม่สามารถจะมองเห็นได้ หรือสัมผัสได้เพราะไม่มีตัวตน และจะทราบว่าเขาคิดอย่างไรก็ต่อเมื่อเขาแสดงออกมา

เช่น การแสดงอาฆาตมาดร้าย ใช้คำพูดข่มขู่หรือระงับความคิดไว้ พฤติกรรมภายในจะมีเหมือนกันหมดทุกวัยไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ เพศชาย เพศหญิง หรือต่างเชื้อชาติ ส่วนที่จะแตกต่างกันจะอยู่ที่จำนวน ปริมาณหรือคุณภาพเท่านั้น พฤติกรรมภายในมีความสำคัญต่อคน เป็นคุณสมบัติที่ทำให้คนเหนือกว่าสัตว์ คนมีแนวคิดที่มีระบบและคาดการณ์ในสิ่งต่างๆ ในอนาคตได้ พฤติกรรมภายในของคนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมภายนอกที่แสดงออกมา บางสถานการณ์ก็ไม่อาจสอดคล้องกันได้ เช่น บางครั้งไม่พอใจในการกระทำของผู้อื่นก็อาจจะทำเฉยเพราะไม่กล้าต่อว่าหรือทำร้ายเขา เพราะถ้ากระทำอะไรลงไปอาจทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้นได้มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกตั้งแต่เกิดจนตาย พฤติกรรมที่แสดงออกมาอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเลี้ยงดูและอบรมจากครอบครัวหรือในทางตรงกันข้ามอาจสืบเนื่องมาจากการขาดการเลี้ยงดูและอบรมจากครอบครัวหรือในทางตรงกันข้ามอาจสืบเนื่องมาจากการขาดการเลี้ยงดูอบรมจากครอบครัว จึงทำให้มีปัญหาอยู่มากในแต่ละช่วงของชีวิตจะมีพัฒนาการปรับเปลี่ยนหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องปรับพฤติกรรมให้เข้ากับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชุมชนนั้นๆ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของสังคมในทุกๆ ด้าน เมื่อขนบธรรมเนียมประเพณีเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนจึงทำให้คนเปลี่ยนพฤติกรรมได้ยาก เช่น บางชุมชนมีพฤติกรรมการรับประทานอาหารสุก ๆ ดิบๆ เป็นต้น

ความหมายของการบ้าน กู๊ด (Good , ๑๙๗๓ : ๒๒๔) กล่าวว่า การบ้าน หมายถึง งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนกลับไปทำที่บ้าน เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว และเป็นการฝึกทักษะ การใช้กฎ หรือสูตรต่างๆ ที่เรียนไปแล้ว

ไพโรจน์ โตเทศ (๒๕๒๙ : ๙ - ๑๒) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า การบ้านเป็นงานที่ครูผู้สอนมอบหมายให้นักเรียนไปทำที่บ้าน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วจากโรงเรียนประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เป็นการให้งานที่มุ่งวางพื้นฐานในการเรียนต่อไป เพื่อความเข้าใจตรงกันหรือความง่ายต่อการสอนในเนื้อหาวิชาต่อไป

จินตนา ไบกาฮุย (๒๕๓๑ : ๔๐) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า หมายถึง สิ่งจำเป็นที่เด็กทุกชั้นจะต้องปฏิบัติ ทำให้เด็กรู้จักวินัย รู้จักควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเอง แบ่งเวลาเป็นและรู้จักเรียนด้วยตนเอง

จินตนา คุณกิตติ (๒๕๓๒ : ๑๔) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า หมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียนปกติตามข้อกำหนดที่ตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้คิด ค้นคว้าทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว เพื่อฝึกทักษะหรือเติมสู่ทเรียนใหม่ตลอดจนเพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ยอร์นี (Yvonne) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า หมายถึง งานที่มอบหมายให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียน Yvonne . ๑๙๘๔ . Developing Homework Policies. (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก : [www. Eg.gov./databases/ERIC Digests/ed๒๕๖๔๗๓.html](http://www.Eg.gov./databases/ERIC Digests/ed๒๕๖๔๗๓.html) [๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔]

บัทเลอร์ (Butler) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า หมายถึง การให้นักเรียนใช้เวลาออกชั้นเรียนในการทำภารกิจจากแบบฝึกหัด เป็นการเสริมแรงหรือประยุกต์ทักษะหรือความรู้ใหม่และเรียนรู้ทักษะขั้นพื้นฐานด้วยตนเองอย่างอิสระ Butler. ๑๙๘๗. Homework. (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก : www.bigchalk.com [๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑]

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๓๙ : ๒) กล่าวถึงการบ้านไว้ว่า การบ้าน หมายถึง กิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำนอกเวลาเรียน ตามข้อกำหนดที่ตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียนหรืออาจเป็นกิจกรรมที่นักเรียนคิดขึ้นเองโดยความเห็นชอบของครู

จากความหมายข้างต้น พอสรุปได้ว่า การบ้านหมายถึง งานหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายให้นักเรียนได้ทำนอกเวลาเรียนเพื่อเป็นการฝึกทักษะ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและใช้ว่างให้เกิดประโยชน์ แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบ้านวัตถุประสงค์ของการบ้าน

สเตรง (Strang , ๑๙๖๐ อ้างถึงใน สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์. ๒๕๓๓ : ๙) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการมอบหมายการบ้านไว้ดังนี้

๑. เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายาม ความคิดริเริ่ม ความเป็นอิสระ มีโอกาสใช้ความคิดของตนเอง

๒. ส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างจากการเรียนในโรงเรียนให้เป็นประโยชน์

๓. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนโดยทำกิจกรรม

๔. สนับสนุนการเรียนรู้โดยมีการเตรียมตัวฝึกปฏิบัติ

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๓๙ : ๓) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบ้านไว้ดังนี้

๑. เพื่อเพิ่มทักษะและประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

๒. เพื่อให้รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

๓. เพื่อให้รู้จักตนเองเกี่ยวกับความถนัด ความสามารถ ความสนใจและข้อบกพร่องในการเรียนวิชานั้น ๆ

๔. เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในสิ่งที่เรียนรู้และทำให้กล้าตัดสินใจ

๕. เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

๖. เพื่อให้มีวินัยรักการทำงาน มีความรับผิดชอบและรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

๗. เพื่อปลูกฝังคุณธรรม รู้จักเสียสละ ช่วยเหลือสังคมและทำงานเป็นหมู่คณะได้

๘. เพื่อให้ครูและผู้ปกครองสามารถสนับสนุน และช่วยเหลือในข้อบกพร่องต่างๆ ของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนการสอนได้

บัทเลอร์ (Butler) ได้ให้วัตถุประสงค์ของการบ้านไว้ Butler. ๑๙๘๗ .

Homework. (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก : www.bigchalk.com [๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕]

๑. การบ้านควรจะเป็นการเสริมทักษะที่ถูกแนะนำในห้องเรียน

๒. เพื่อบรรลุผลในความเชี่ยวชาญต่อบทเรียนพื้นฐาน เช่น กฎทางคณิตศาสตร์ เป็นต้น

๓. สนับสนุนให้เลือกหัวข้อที่จะศึกษาได้อย่างอิสระ

๔. ให้โอกาสในการทำกิจกรรมที่มีคุณค่าอย่างอิสระ

๕. สนับสนุนให้ใช้เวลาอย่างฉลาดและเป็นระเบียบ

ประเภทของการบ้าน

สำออง สี่หาพงษ์ (๒๕๓๑ : ๔๓ - ๔๗) แบ่งการบ้านออกเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. ภาคความรู้ คือ การบ้านที่เป็นเรื่องทักษะ ความรู้ ความคิด เช่น การศึกษาค้นคว้าทำรายงาน การหาข่าว ทำแบบฝึกหัด การตอบคำถาม การเติมคำ การอ่านหนังสือเพิ่มเติม

๒. ภาคปฏิบัติ คือ การบ้านที่ทำด้วยมือเพื่อก่อให้เกิดความชำนาญและประสบการณ์ เช่น การทำกระบวยตักน้ำ การจัดนิทรรศการ การตอนกิ่งไม้ การทดลองต่างๆ เป็นต้น

๓. ประเภทให้ประโยชน์สาธารณะ เช่น การช่วยงานโรงเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมชุมนุม และการเข้าร่วมกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เป็นต้น

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๓๙ : ๔) ได้แบ่งประเภทของการบ้านไว้ดังนี้

๑. ประเภทเสริมความรู้ เช่น การศึกษาค้นคว้า การศึกษานอกสถานที่ การทำรายงาน และการทำแบบฝึกหัด เป็นต้น

๒. ประเภทเสริมการปฏิบัติ เช่น การทำชิ้นงาน การฝึกงาน การจัดนิทรรศการ และการจัดป้ายนิเทศ เป็นต้น

๓. ประเภทำให้ประโยชน์สาธารณะ เช่น การช่วยงานโรงเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมชุมชนและการเข้าร่วมกิจกรรมสาธารณะประโยชน์ เป็นต้น

ซัลลิแวน และซีควีรา (Sullivan and sequeira) ได้เสนอรูปแบบการบ้านไว้ ๔ ประเภดังนี้ Sullivan and sequeira. ๑๙๙๖. Homework tips for Teacher. [๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕]

๑. ประเภทแบบฝึกหัด (Practice) เป็นการทําช้าและเป็นการฝึกฝนซึ่งจะเป็นการเสริมแรงให้กับการเรียนรู้ต่อเนื่องวิชา ตลอดจนเป็นการเพิ่มความเร็วและความเชี่ยวชาญของทักษะเฉพาะด้าน

๒. ประเภทเตรียมความพร้อม (Preparation) มีผลการเรียนรู้ของการทำงานและกระตุ้นให้นักเรียนรวบรวมข้อมูลของบทเรียน ซึ่งเขาจำเป็นต้องเตรียมพร้อมในชั้นเรียนต่อไป

๓. ประเภทเสริมบทเรียน (Extension) อนุญาตให้นักเรียนได้ขยายความรู้ที่มีต่อเนื้อหาหรือประยุกต์ทักษะการเรียนรู้ในการทำงานใหม่

๔. งานประดิษฐ์ (Creative) อนุญาตให้นักเรียนรวมกลุ่มเพื่อสร้างความคิดดั้งเดิมหรือคิด

งานใหม่ลักษณะของการบ้านการบ้านเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และทัศนคติของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของครูในการจัดการบ้านที่ดีให้แก่เด็กเรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๓๙ : ๕ - ๖) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่ดีของการบ้านไว้ดังนี้

๑. ตรงตามหลักการ จุดหมาย และจุดประสงค์ของหลักสูตร

๒. สัมพันธ์และสอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา และแผนการเรียนรู้การสอน

๓. ชัดเจน ไม่มากและยากเกินไป สอดคล้องกับสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของนักเรียน

๔. ย่อยและท้าทายความถนัด ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน

๕. ส่งเสริมและพัฒนาการ ด้านความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ของนักเรียน

๖. ใช้เวลาพอเหมาะกับความยากและความสามารถของนักเรียน

หลักการสำคัญในการมอบหมายการบ้าน

ฟิลิปและแดเนียล (Philip and Daniel, ๑๙๗๒ : ๕๕ - ๕๗) ได้เสนอหลักการมอบหมายการบ้านไว้ดังนี้

๑. ควรให้การบ้านเป็นประจำ ไม่ใช่ให้บางครั้งบางคราว และควรกำหนดส่งตามเวลา

๒. ควรให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของครู นักเรียนเก่งควรให้การบ้านประเภทศึกษาศาสนาธรรม แล้วนำมาสนทนาในห้องเรียน นักเรียนอ่อนควรให้การบ้านที่เป็นการฝึกฝนและเพิ่มพูนเนื้อหาความรู้ในบทเรียน

๓. ควรให้การบ้านที่ส่งเสริมสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างบ้านกับโรงเรียน

๔. ไม่ควรเป็นงานซ้ำซ้อนหรือเป็นงานที่ครูยึดเย็ดให้นักเรียน เพราะอาจจะทำในสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ ซึ่งมีผลเสียอย่างมากสำหรับนักเรียนที่อ่อน

อ้อม ประพนอม (๒๕๒๙ อ้างถึงใน สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์ , ๒๕๓๓ : ๑๓) ได้เสนอหลักการ

การมอบหมายการบ้านดังนี้

๑. ครูให้การบ้านเมื่อนักเรียนเข้าใจบทเรียนดีแล้ว

๒. แบบฝึกหัดที่ให้การบ้านนั้น ควรมีความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และเหมาะสมกับเวลาที่ทำ

๓. การบ้านต้องให้สม่ำเสมอและติดตามอย่างใกล้ชิด

๔. ครูควรมีสมุดบันทึกการบ้านเป็นการเตรียมบทเรียนที่จะให้การบ้านที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

หลักในการให้การบ้านได้ประมวผลจากแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านที่มีความ

สอดคล้องกัน กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๓๙ : ๖) สรุปได้ดังนี้

๑. ต้องจัดให้สัมพันธ์สอดคล้องกับรายวิชา กลุ่มวิชา และแผนการเรียนการสอน
๒. ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าและแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
๓. ต้องจัดให้สอดคล้องกับความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน มีความยากง่ายและปริมาณ

พอเหมาะกับความสามารถและเวลาของนักเรียน

๔. ต้องไม่เพิ่มภาระให้ผู้ปกครองมากเกินไป
๕. ต้องเป็นการสร้างความร่วมมือและความเข้าใจอันดีระหว่างโรงเรียนกับบ้าน
๖. ต้องสอดคล้องกับสภาพการดำเนินชีวิตของนักเรียนและชุมชน

๗. ควรสอนความสามารถเบื้องต้นที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในการทำการบ้าน เพราะเมื่อนักเรียนทำการบ้าน ก็จะก่อให้เกิดความชื่นชมตนเอง ครูจึงควรให้การบ้านที่ช่วยให้กำลังใจแก่นักเรียนมากกว่าเป็นการกระตุ้นให้เกิดความล้มเหลวในการเรียน

๘. ควรให้อย่างสม่ำเสมอ ให้น้อยๆ และบ่อยๆ อย่างต่อเนื่อง การทำทุกครั้งให้ได้ก็ประสบความสำเร็จเสมอ คือทำแล้วได้เครื่องหมายถูกมากกว่าผิด เพราะถ้าวการฝึกฝนในปริมาณที่พอดีกับเวลา ก่อให้เกิดผลดี การฝึกมากเกินไปจะให้ผลเสียมากกว่า เพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายหลีกเลี่ยง หรือทำแบบขอไปที

๙. ให้การบ้านหลายๆ แบบ เพราะคนเราชอบความแปลกใหม่ จึงไม่ควรให้การบ้านลักษณะเดียวกันตลอดปี

บทที่ ๓ วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนดของนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง โดยใช้แบบสอบถามเพื่อหาสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด ผู้วิจัยได้วางแผนการดำเนินการศึกษา สร้างแบบสอบถาม โดยใช้ข้อความที่คาดว่าจะสาเหตุของการมาส่งงาน / การบ้านตามกำหนด และได้ดำเนินการซึ่งมีรายละเอียดเป็นขั้นตอนดังนี้ประชากรประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน ๑๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามขั้นตอนการดำเนินการในการดำเนินการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑.ขั้นวิเคราะห์ (Analysis)

๑.๑ วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน การวิเคราะห์ผู้เรียนได้กำหนดไว้ดังนี้ประชากร คือ แผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน ๑๕ คน

๑.๒ วิเคราะห์สาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้าน ของนักเรียน โดยการหาค่าร้อยละ

๒. ขั้นตอนออกแบบ (Design)

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด โดยมีลำดับขั้นตอนการสร้างดังนี้ ศึกษาเทคนิคการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารต่างๆสร้างแบบสอบถามเพื่อวัดพฤติกรรมของนักเรียนเพื่อหาสาเหตุในการไม่ส่งงาน/การบ้านตามกำหนดของแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน ๘ ข้อ โดยให้นักเรียนใส่หมายเลขลำดับสาเหตุของการไม่ส่งงานจากลำดับมากที่สุด (๑) ไปจนถึงลำดับน้อยที่สุด (๑๕)

๓. ขั้นตอนดำเนินการ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้มีการดำเนินการดังนี้

๓.๑ นำแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนดของแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน ๑๕ คน เพื่อหาสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด และทำการบันทึกคะแนน

๓.๒ ดำเนินการหาค่าร้อยละของแต่ละข้อสาเหตุ

๔. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ วิเคราะห์ข้อมูล

- วิเคราะห์ผลจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรม

๔.๒ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๒.๑ การหาค่าร้อยละ

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{X}{N} \times 100$$

เมื่อ X = คะแนนที่ได้

N = จำนวนนักเรียนทั้งหมด

บทที่ ๔ ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน/ การบ้านตามกำหนดของนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง เพื่อนำผลการวิจัยมาเก็บเป็นข้อมูลเพื่อหาสาเหตุและนำไปแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอนและเพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการส่งงานและการบ้าน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมจำนวน ๑๕ ข้อ โดยกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน ๑๕ คน โดยสามารถวิเคราะห์ผลได้ดังนี้ ผลการประเมินแบบสอบถามของนักเรียนในเรื่องการไม่ส่งงาน/การบ้านตามกำหนด เกี่ยวกับการหาสาเหตุที่ไม่ส่งงาน การบ้านของนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

ตาราง ๑ ผลการประเมินแบบสอบถามของนักเรียนถึงสาเหตุที่ผู้เรียนไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด สาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้าน

สาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้าน	ลำดับที่ร้อยละ	ลำดับที่ร้อยละ
๑. การบ้านมากเกินไป	๖	๓๕.๒๙
๒. แบบฝึกหัดยากทำไม่ได้	๔	๒๖.๖๖
๓. ไม่น่าสนใจ	๐	๐.๐๐
๔. ให้อ่านน้อยเกินไป	๕	๓๓.๓๓
๕. ครูอธิบายเร็วจนเกินไป	๒	๑๓.๓๓
๖. ไม่เข้าใจคำสั่ง	๑	๖.๖๖
๗. สมุดหาย	๙	๖๐.๐๐
๘. เปื้อน่ายไม่ยอมทำ	๑	๖.๖๖
๙. ช่วยเหลืองานผู้ปกครอง	๕	๓๓.๓๓
๑๐. หนังสือหาย	๘	๕๓.๓๓
๑๑. ลืมทำ	๑๓	๘๖.๖๖
๑๒. ช่วยเหลือผู้ปกครอง	๒	๑๓.๓๓
๑๓. เตรียมตัวสอบเก็บคะแนนวิชาอื่น	๐	๐.๐๐
๑๔. ติดเกมส์	๑๒	๘๐.๐๐
๑๕. ทำกิจกรรมของโรงเรียน	๓	๒๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ แสดงให้เห็นว่าการตอบแบบสอบถามของนักเรียนในเรื่องสาเหตุของการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด โดยทำการเรียงลำดับจากสาเหตุที่นักเรียนที่นักเรียนคิดว่าเป็นสาเหตุที่สำคัญ ที่สุดจนถึงสาเหตุที่น้อยที่สุด ตามลำดับ ๑-๑๕ ดังต่อไปนี้

๑. ลืมทำ ลำดับร้อยละ ๑๓ ลำดับที่ร้อยละ ๘๖.๖๖
๒. ติดเกมส์ ลำดับร้อยละ ๑๓ ลำดับที่ร้อยละ ๘๐.๐๐
๓. สมุดหาย ลำดับร้อยละ ๙ ลำดับที่ร้อยละ ๖๐.๐๐
๔. หนังสือหาย ลำดับร้อยละ ๘ ลำดับที่ร้อยละ ๕๓.๓๓
๕. การบ้านมากเกินไป ลำดับร้อยละ ๖ ลำดับที่ร้อยละ ๓๕.๒๙
๖. ให้อ่านน้อยเกินไปและช่วยเหลืองานผู้ปกครอง ลำดับร้อยละ ๕ ลำดับที่ร้อยละ ๓๓.๓๓

- ๗. แบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ ลำดับร้อยละ ๔ ลำดับที่ร้อยละ ๒๖.๖๖
- ๘. ทำกิจกรรมของโรงเรียน ลำดับร้อยละ ๓ ลำดับที่ร้อยละ ๒๐.๐๐
- ๙. ครูอธิบายเร็วจนเกินไปและครูอธิบายเร็วจนเกินไป ลำดับร้อยละ ๒ ลำดับที่ร้อยละ ๑๓.๓๓
- ๑๐. ไม่เข้าใจคำสั่ง ลำดับร้อยละ ๑ ลำดับที่ร้อยละ ๖.๖๖

บทที่ ๕

สรุปผลอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาวิจัย จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตาม กำหนดของนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง แสดงให้เห็นว่า สาเหตุของการ ไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด ๑. ลืมทำ ลำดับร้อยละ ๑๓ ลำดับที่ร้อยละ ๘๖.๖๖ ๒.ติดเกมส์ ลำดับร้อยละ ๑๓ ลำดับที่ร้อยละ ๘๐.๐๐ ๓.สมุดหาย ลำดับร้อยละ ๙ ลำดับที่ร้อยละ ๖๐.๐๐ ๔.หนังสือหาย ลำดับร้อยละ ๘ ลำดับที่ร้อยละ ๕๓.๓๓ ๕.การบ้านมากเกินไป ลำดับร้อยละ ๖ ลำดับที่ร้อยละ ๓๕.๒๙ ๖.ให้เวลาน้อยเกินไปและช่วยเหลืองานผู้ปกครอง ลำดับร้อยละ ๕ ลำดับที่ร้อยละ ๓๓.๓๓

อภิปรายผลการศึกษาวิจัย จากการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนดของ นักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้ พบว่าแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ในเรื่องการไม่ ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด ได้ทำให้ทราบถึงสาเหตุที่สำคัญมากที่สุด จนถึงสาเหตุที่น้อยที่สุด ในการ ไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด คือ แบบฝึกหัดยากทำไม่ได้ ครูอธิบายเร็วเกินไป เวลาน้อย เตรียมตัวสอบเก็บคะแนนวิชาอื่น สมุดหาย การบ้านมากเกินไป ไม่เข้าใจคำสั่ง สมุดหาย เปื้อ หน่าย ไม่อยากทำ ลืมทำ ไม่ค่อยมีคนให้คำปรึกษา ติดเกมส์ ทำกิจกรรมของโรงเรียน ช่วยเหลือ ผู้ปกครอง ไม่น่าสนใจ ข้อเสนอแนะ ๑. ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนด เพื่อเป็นการศึกษาในภาพรวม เพราะการวิจัย ครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพียงนักเรียนแผนกวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล วิทยาลัยการอาชีพกันตัง เท่านั้น ซึ่งอาจจะได้ผลการวิจัยที่ แตกต่างกันได้ ๒. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจจะจัดทำ การวิจัยกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ ต่อไป และ อาจแยกหัวข้อเป็นรายวิชาต่างๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดขึ้น ซึ่งจะได้ นำผลการทดลองที่ได้ไปแก้ไข ปัญหาในการไม่ส่งงาน / การบ้านตามกำหนดของนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

- บรรณานุกรม กรมวิชาการ . คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, ๒๕๔๕
- ทัศนีย์ กิตติวินิต . ๒๕๔๐ . ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรับผิดชอบในการทำงานของพนักงาน. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พรพิมล พิสุทธ์พันธ์พงศ์ . ๒๕๓๘ . ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความพร้อมทาง สติปัญญาของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ .
- พวงทอง ป้องภัย . ๒๕๔๐ . พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น, ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี . ศิริวัฒน์ สงวนหมู . ๒๕๓๓ .
- พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการเรียนฟิสิกส์ตามการ เรียนรู้ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย .
- Bulping . ๑๙๘๗ . Homework .(ออนไลน์) สืบค้นจาก : [www.bigchalk . com](http://www.bigchalk.com) [๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕]
- Cooper . ๑๙๘๙ . Homework : Time To Turn It In (ออนไลน์) สืบค้นจาก : www. Bigchalk .com [๒๑ มีนาคม ๒๕๔๕]
- Sullivan and Sequeira . ๑๙๙๖ . Homework Tips for Teacher . (ออนไลน์) สืบค้นจาก : www. Bigchalk . com [๕ กุมภาพันธ์]
- Yvone . ๑๙๘๔ . Developing Home Policies . (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก : www. eq . gov . / databases / ERIC Digests / ed ๒๕๖๔๗๓ . html [๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๔]

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวเมย์วิภา อวนซ้อง
วัน เดือน ปี เกิด	๒๖ ธันวาคม ๒๕๓๗
สถานที่เกิด	จังหวัดตรัง
วุฒิการศึกษา	สำเร็จปริญญาตรี วทบ. สาขาสิ่งแวดล้อม แขนงการจัดการทรัพยากร สิ่งแวดล้อมท้องถิ่น
ตำแหน่งหน้าที่	ครูพิเศษสอนรายวิชาวิทยาศาสตร์ เจ้าหน้าที่งานประกันคุณภาพและมาตรฐาน การศึกษา,เจ้าหน้าที่งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ , เจ้าหน้าที่งาน ส่งเสริมผลิตผลการค้าและการประกอบธุรกิจ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.ก้นดั่ง /๒๕๖๘

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

ด้วยข้าพเจ้า .นายสหัสรัฐ เพ็ชรทองอ่อน แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การสอน และดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดังเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ.....

(นายสหัสรัฐ เพ็ชรทองอ่อน)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

-เห็นไม่ตกผล

มณจ

(นางสาวกาญจนา วัฒนเพลง)

ตำแหน่งครู

๒๙/๙.๖/๖๘

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

เห็นไม่ตกผล

เกณิต

(นางสาวเกณิกา พรหมสุข)

ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

๒๙/๙.๖/๖๘

ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑. เห็นไม่ตกผล

๒.

ณ

(นายนิกร ทองโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๒๙/๙.๖/๖๘

ความเห็นผู้อำนวยการ

๑. งาม

๒.

นท

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

๒๙/๙.๖/๖๘

“เรียนดี มีความสุข”

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะ
ภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา

20000-1201

โดย

นายสหรัฐ เพ็ชรทองอ่อน

ครูผู้ช่วย

ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่อง : การใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201

ผู้วิจัย : นายสหรัฐ เพ็ชรทองอ่อน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและพัฒนา ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐาน ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนจำนวน 24 คน ซึ่งอยู่ในสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีก และการบัญชี การจัดทำสื่อการสอนครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ คือ

- (1) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้และความเข้าใจใน โครงสร้างประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Grammar) ได้อย่างถูกต้องและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสาร
- (2) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลัก โฟนิค (Phonics) รวมถึงสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน

การวิจัยใช้รูปแบบการวิจัยในชั้นเรียน (Classroom Action Research) ประกอบด้วยการวางแผน (Plan) การปฏิบัติ (Act) การสังเกต (Observe) และการสะท้อนผล (Reflect) ผู้วิจัยได้สร้าง ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐาน ที่เรียบง่าย เหมาะกับผู้เรียนอาชีวศึกษา โดยจัดเนื้อหาเป็นลำดับจากง่ายไปยาก ครอบคลุมโครงสร้างประโยคที่จำเป็นในการสื่อสาร การผันกริยาใน Tense พื้นฐาน คำเชื่อม คำสรรพนาม รวมถึงกฎการออกเสียงตามหลักโฟนิค เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ยังแทรกแบบฝึกหัดที่เน้นการปฏิบัติจริง เช่น การอ่านออกเสียง การฟังจับคู่เสียงกับคำ และการเขียนประโยคอย่างถูกต้องตามไวยากรณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน (Pre-test / Post-test) จำนวน 30 ข้อ โดยแบ่งเป็น ไวยากรณ์ 20 ข้อ และ โฟนิค 10 ข้อ (เต็ม 30 คะแนน) (2) แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนที่ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และ (3) แผนการสอนที่ใช้ชีทคู่มือในการเรียนการสอนทั้งหมด 8 สัปดาห์ การเก็บข้อมูลใช้วิธีสอนจริงในห้องเรียน พร้อมประเมินผลสัมฤทธิ์และเจตคติของผู้เรียนก่อนและหลังการเรียน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการเปรียบเทียบผลคะแนนก่อนและหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างชัดเจน โดยคะแนนรวมก่อนเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 12.80 คะแนน (S.D.=2.50) จากเต็ม 30 คะแนน และหลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 23.10 คะแนน (S.D.=2.10) เมื่อวิเคราะห์แยกตามรายด้านพบว่า

- ด้านไวยากรณ์ (เต็ม 20 คะแนน) ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 8.70 คะแนน เพิ่มขึ้นเป็น 16.60 คะแนน หลังการใช้ชีทคู่มือ เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 7.90 คะแนน
- ด้านไพนิก (เต็ม 10 คะแนน) ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 4.10 คะแนน เพิ่มขึ้นเป็น 6.50 คะแนน เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 2.40 คะแนน

นอกจากนี้ ผลการประเมิน เจตคติของผู้เรียน หลังการเรียนด้วยชีทคู่มือ พบว่ามีค่าเฉลี่ยรวม 4.46 (S.D.=0.56) ซึ่งอยู่ในระดับ “มาก” สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น และมีความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น

จากผลการวิจัย สามารถสรุปได้ว่าการใช้ ชีทคู่มือแกรมมาและไพนิกแบบพื้นฐาน เป็นแนวทางที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับอาชีวศึกษา เนื่องจากเนื้อหาเป็นลำดับขั้นจากง่ายไปยาก มีตัวอย่างชัดเจน และเน้นการฝึกปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจไวยากรณ์และหลักการออกเสียงได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดการออกแบบสื่อการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรม เหมาะสำหรับผู้สอนในระดับอาชีวศึกษาที่ต้องการปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยนี้คือ ครูผู้สอนควรนำชีทคู่มือรูปแบบเดียวกันไปปรับใช้กับรายวิชาอื่นที่เน้นการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานอ่อน เพื่อช่วยสร้างความเข้าใจและความมั่นใจ ควรพัฒนาเนื้อหาเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในวิชาชีพ เช่น การสนทนากับลูกค้า การเขียนอีเมลธุรกิจ และการอ่านคู่มือการทำงาน รวมถึงควรผสมผสานสื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอการออกเสียงหรือเกมการเรียนรู้ เพื่อเพิ่มความสนใจและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ นอกจากนี้ ควรขยายการวิจัยไปสู่กลุ่มตัวอย่างที่กว้างขึ้น หรือเปรียบเทียบกับวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อยืนยันผลลัพธ์และเพิ่มความน่าเชื่อถือในเชิงวิชาการ

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษผลการใช้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ซีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ของนักศึกษาระดับชั้น ปวช.1 แผนกวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ซึ่งผู้รายงานได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยต่างๆ เพื่อนำความรู้มาใช้ในการพัฒนาการสอนของตนเองและพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยพัฒนาสื่อนวัตกรรม มาใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพกันตัง นายนิกอน ทองโอ รองผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพกันตัง นางสาวสร้อยสุนีย์ งามปลอด รองผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ให้ข้อคิดเห็นในเนื้อหาสาระ ตลอดจนตรวจแก้ไขงานวิจัยจนทำให้งานวิจัยฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบคุณนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาครั้งนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้บริหารจัดการศึกษาสถานศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชางานวัดละเอียดช่างยนต์ได้อีกทางหนึ่ง

นายสหรัฐ เพ็ชรทองอ่อน

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค-จ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 จุดประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 สมมติฐานการวิจัย	2
1.4 ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	2
1.5 ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	2
1.6 ตัวแปรในการวิจัย	2
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 ความสำคัญของภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา	4
2.2 ความหมายและบทบาทของไวยากรณ์ (Grammar)	4
2.3 ความหมายและประโยชน์ของโฟนิค (Phonics)	4
2.4 การจัดทำและใช้สื่อการเรียนการสอน	5
2.5 แนวคิดการออกแบบสื่อเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ	5
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.7 สรุปสาระสำคัญ	6
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	7
3.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	7
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	8
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	8
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	8
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	9

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	10
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้ชีทคู่มือ	10
4.2 ผลการเปรียบเทียบรายด้าน (ไวยากรณ์และโฟนิค)	10
4.3 ผลการสำรวจเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	11
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	12
5.1 สรุปผลการวิจัย	12
5.2 อภิปรายผล	12
5.3 ข้อเสนอแนะ	13
บรรณานุกรม	15
ภาคผนวก	16
ภาคผนวก ก แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน (Pre-test / Post-test)	17-21
ภาคผนวก ข แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียน	22

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

1.1 หลักการและเหตุผล

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียน การทำงาน และการดำเนินชีวิตประจำวันในยุคปัจจุบัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารระหว่างบุคคลทั้งในประเทศและต่างประเทศ การมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลสามารถเข้าถึงความรู้ ข้อมูลข่าวสาร และโอกาสในการทำงานที่หลากหลายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับการศึกษาระดับอาชีวศึกษา นักเรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่มั่นคงเพื่อใช้ในการสื่อสารและประกอบอาชีพของตนเองอย่างเหมาะสม

อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์การเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่านักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ยังคงพบอุปสรรคและปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่มาก โดยเฉพาะด้านความเข้าใจไวยากรณ์ (Grammar) ซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของการสร้างประโยคที่ถูกต้อง และด้านการออกเสียง (Phonics) ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน การเขียน และการสื่อสารด้วยวาจา หากนักเรียนขาดทักษะทั้งสองด้านนี้ จะส่งผลให้เกิดความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงทำให้การสื่อสารเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย

ดังนั้น เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนและพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาซีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานขึ้น เพื่อใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซีทคู่มือนี้มุ่งเน้นการจัดเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบ เริ่มจากพื้นฐานที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ง่าย และค่อยๆ พัฒนาความสามารถไปสู่ระดับที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ

นอกจากนี้ การใช้ซีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานยังช่วยส่งเสริมให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนจะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยากและน่าเบื่อ แต่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถปฏิบัติได้จริงและเห็นผลได้ชัดเจน การเรียนรู้ที่เป็นระบบนี้ยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในหลักการของไวยากรณ์และการออกเสียงอย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งจะส่งผลดีต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดภาษาอังกฤษในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาซีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคแบบพื้นฐานจึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนอาชีวศึกษา ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนและประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความมั่นใจในการสื่อสารกับผู้อื่นในสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

จุดประสงค์

- 1) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการเขียนของผู้เรียน
- 2) เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในโครงสร้างทางภาษาอังกฤษพื้นฐาน

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานดังนี้

1. หลังการใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐาน นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. หลังการเรียนด้วยชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐาน นักเรียนจะมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากขึ้นกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้ชีทคู่มือจะช่วยให้ นักเรียนมีพื้นฐานที่มั่นคง ลดความกังวลและเพิ่มความมั่นใจในการเรียน อีกทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ในการออกแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

- ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง: นักเรียน ปวช.1 วิทยาลัยการอาชีพศึกษา จำนวน 24 คน
- เนื้อหาที่ใช้: ไวยากรณ์พื้นฐาน และโฟนิเบื้องต้นที่จำเป็นต่อการสื่อสาร
- ระยะเวลา: ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568
- ตัวแปรต้น (Independent Variable)
 - การใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐานในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 20000-1201) สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1
- ตัวแปรตาม (Dependent Variables)
 - ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน (วัดด้วยคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนเต็ม 30 คะแนน แยกเป็น Grammar และ Phonics)
 - เจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิก (วัดด้วยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชีทคู่มือ หมายถึง เอกสารการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเพื่อสรุปเนื้อหาไวยากรณ์และโฟนิค
2. แกรมมา หมายถึง หลักไวยากรณ์พื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสาร
3. โฟนิค หมายถึง หลักการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษตามตัวอักษรและเสียงพื้นฐาน
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
5. เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกและทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้การศึกษารุ่นนี้มีกรอบแนวคิดที่ชัดเจนและสามารถอธิบายผลที่เกิดขึ้นได้อย่างมีเหตุผล ผู้วิจัยได้ศึกษาทบทวนเอกสาร ตำรา ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

2.1 ความสำคัญของภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลในทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา ธุรกิจ การท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมบริการ โดยเฉพาะในบริบทของประเทศไทย การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้แรงงานไทยสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Wongsothorn, 2016)

สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ซึ่งมุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การทำงาน ภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะจำเป็นในการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าต่างชาติ การอ่านคู่มือการทำงาน การทำธุรกรรมออนไลน์ ตลอดจนการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การขาดความรู้และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอาจส่งผลให้โอกาสในการทำงานและการพัฒนาตนเองลดลง (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2564)

2.2 ความหมายและบทบาทของไวยากรณ์ (Grammar)

ไวยากรณ์คือระบบกฎเกณฑ์ของภาษาในการเรียบเรียงคำเพื่อสร้างประโยคที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้ชัดเจน (Celce-Murcia & Larsen-Freeman, 1999) การเรียนรู้ไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างประโยค การใช้กาลเวลา (Tense) คำสรรพนาม คำกริยา และการเชื่อมโยงคำ เพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรฐาน

ในงานวิจัยด้านการสอนภาษา พบว่าผู้เรียนที่ได้รับการฝึกไวยากรณ์ควบคู่กับกิจกรรมการสื่อสารสามารถนำความรู้ไปใช้ในการพูดและเขียนได้อย่างถูกต้องมากขึ้น (Richards & Renandya, 2002) โดยเฉพาะผู้เรียนอาชีวศึกษาที่ต้องเขียนอีเมล รายงาน และสื่อสารกับลูกค้า การเข้าใจโครงสร้างประโยคและกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จึงเป็นพื้นฐานสำคัญ

2.3 ความหมายและประโยชน์ของโฟนิค (Phonics)

โฟนิคคือวิธีการสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง (Ehri, 2004) การฝึกโฟนิคช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำใหม่ได้ถูกต้อง แม้ไม่เคยเห็นคำนั้นมาก่อน และยังช่วยเพิ่มทักษะการอ่านจับใจความ เนื่องจากผู้เรียนสามารถถอดรหัสเสียงได้อย่างเป็นระบบ (National Reading Panel, 2000) สำหรับผู้เรียนไทยที่ส่วนใหญ่คุ้นเคยกับการท่องจำคำศัพท์ การสอนโฟนิคจะช่วยลดความกังวลและทำให้การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นธรรมชาติมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความมั่นใจในการพูดและการฟัง (Snow, Burns, & Griffin, 1998)

2.4 การจัดทำและใช้สื่อการเรียนการสอน

การเลือกสื่อการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ โดยเฉพาะในระดับอาชีวศึกษา ที่ผู้เรียนมีความหลากหลายด้านพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ สื่อที่ออกแบบเป็นลำดับขั้น เข้าใจง่าย และเน้นการปฏิบัติจริง จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น (Heinich et al., 2002)

ชีทคู่มือ (Handouts) เป็นสื่อการเรียนที่ครูใช้ประกอบการสอนเพื่อสรุปเนื้อหาสำคัญอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนสามารถนำไปทบทวนได้ด้วยตนเองและไม่ต้องจดบันทึกมาก ช่วยประหยัดเวลาในการเรียนและทำให้เข้าใจบทเรียนได้ชัดเจนขึ้น (ณัฐวัฒน์ สุขสบาย, 2560) งานวิจัยของ Chulaporn & Suppasri (2019) ยังพบว่าการใช้ชีทประกอบการสอนสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน

2.5 แนวคิดการออกแบบสื่อเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

การออกแบบสื่อการเรียนที่ดีควรคำนึงถึงหลักการดังนี้ (Dick & Carey, 2009)

1. เนื้อหาชัดเจนและเป็นลำดับขั้น — เริ่มจากพื้นฐานไปสู่ความซับซ้อน เพื่อสร้างความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง
2. เชื่อมโยงกับการปฏิบัติจริง — ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ชีวิตประจำวันและการทำงาน
3. ใช้กิจกรรมที่มีส่วนร่วม — ให้ผู้เรียนฝึกคิดและปฏิบัติ เช่น การฝึกพูด เขียน อ่าน และออกเสียง
4. มีการวัดผลและประเมินผล — เพื่อปรับปรุงสื่อและวิธีการสอนอย่างเหมาะสม

สื่อที่สร้างจากหลักการเหล่านี้มีแนวโน้มเพิ่มแรงจูงใจและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. จันทรเพ็ญ ศิริวัฒน์ (2561) ศึกษาการใช้สื่อโพลีโนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
2. อาภาภรณ์ ทองมาก (2562) ศึกษาการใช้ชีทประกอบการสอนภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนสูงขึ้น และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
3. Supattra & Phonsri (2020) ศึกษาการพัฒนาสื่อการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาอาชีวศึกษา พบว่าการใช้สื่อที่ออกแบบเป็นลำดับขั้นช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจไวยากรณ์และกล้าแสดงออกมากขึ้น
4. Celce-Murcia & Larsen-Freeman (1999) สนับสนุนว่าการสอนไวยากรณ์ควรควบคู่ไปกับกิจกรรมการสื่อสารเพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษา

5. National Reading Panel (2000) พบว่าการสอนโฟนิกอย่างเป็นระบบมีผลต่อการพัฒนาการอ่าน และการออกเสียงในผู้เรียนทุกระดับ
6. ญัฐวัฒน์ สุขสบาย (2560) ระบุว่า การใช้ชีทคู่มือช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้และแรงจูงใจของผู้เรียนอาชีวศึกษาได้ดี

2.7 สรุปสาระสำคัญ

จากการทบทวนทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเริ่มจากความเข้าใจไวยากรณ์และเสียงภาษา (Phonics) เพราะเป็นรากฐานในการสื่อสาร การใช้สื่อการสอนที่ออกแบบเป็นลำดับขั้น เช่น ชีทคู่มือที่จัดจากเรื่องง่ายไปยาก จะช่วยให้นักเรียนที่พื้นฐานไม่แข็งแรงเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น งานวิจัยจำนวนมาก เช่น Richards และ Renandya (2002) สนับสนุนว่าการสอน Grammar ที่ควบคู่กับกิจกรรมสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนประยุกต์ใช้ภาษาได้ดีขึ้น ขณะที่ National Reading Panel (2000) ชี้ว่าการสอนโฟนิกอย่างเป็นระบบช่วยพัฒนาการอ่านและการออกเสียง ดังนั้น การสร้างชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกในวิจัยนี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดและผลการศึกษาก่อนหน้านี้อย่างชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา “การใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ภาคเรียนที่ 1/2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง นักเรียน ปวช.1 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี จำนวน 24 คนได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้รวบรวมและศึกษาทฤษฎีด้านการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเรื่อง ไวยากรณ์(Grammar) และ โฟนิค (Phonics) รวมถึงแนวทางการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบชีทคู่มือที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับอาชีวศึกษา

2. ออกแบบและพัฒนาชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐาน

ผู้วิจัยได้พัฒนาชีทคู่มือโดยจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นระบบ เริ่มจากโครงสร้างประโยคพื้นฐาน การใช้กาลเวลา (Tense) ที่พบบ่อย คำศัพท์จำเป็นในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และหลักการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษเบื้องต้น (Phonics) โดยเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและนำไปใช้ได้ทันที

3. สร้างและตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการสอน (Pre-test และ Post-test) พร้อมจัดทำ แบบสอบถามเจตคติ เพื่อประเมินความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยสื่อที่พัฒนาขึ้น พร้อมทั้งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

4. ดำเนินการจัดการเรียนการสอน

ผู้วิจัยได้นำชีทคู่มือไปใช้ในการสอนจริงในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ (ประมาณ 16 ชั่วโมงเรียน)

5. เก็บรวบรวมข้อมูลผลการเรียนและเจตคติของผู้เรียน

ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมถึงเก็บข้อมูลเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ชีทคู่มือ

6. วิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย

นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์เชิงสถิติ และเขียนรายงานสรุปผลการวิจัยพร้อมอภิปรายผลที่ได้

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 สาขา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 24 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ นักเรียน ปวช.1 ทั้งหมด 24 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เนื่องจากเป็นกลุ่มเป้าหมายตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย และอยู่ภายใต้การสอนของผู้วิจัยโดยตรง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้เครื่องมือดังต่อไปนี้

1. ชีทคู่มือแกรมมาและไวยากรณ์พื้นฐาน

จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัยเพื่อใช้เป็นสื่อการเรียนรู้ ประกอบด้วยเนื้อหาไวยากรณ์พื้นฐาน เช่น โครงสร้างประโยค การใช้กาลเวลา คำศัพท์ที่จำเป็น รวมถึงหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษเบื้องต้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและนำไปใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้องและมั่นใจ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ใช้เพื่อประเมินความรู้ด้านไวยากรณ์และการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยแบ่งเป็น

- แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อตรวจสอบพื้นฐานความรู้เดิม
- แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อวัดพัฒนาการและผลลัพธ์หลังการเรียนรู้ด้วยชีทคู่มือ

3. แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียน

ใช้เพื่อประเมินความคิดเห็น ทศนคติ และความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้ชีทคู่มือ ซึ่งออกแบบในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ก่อนเริ่มการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) เพื่อวัดความรู้พื้นฐานด้านไวยากรณ์และไพนิกของนักเรียน
2. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ชีทคู่มือแกรมมาและไวยากรณ์พื้นฐานต่อเนื่องเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยเน้นการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการฝึกปฏิบัติจริง

3. หลังสิ้นสุดการสอน ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อตรวจสอบพัฒนาการด้านทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน
4. แจกแบบสอบถามเจตคติให้ผู้เรียนตอบเพื่อประเมินทัศนคติและความคิดเห็นต่อการเรียนภาษาอังกฤษและสื่อการสอนที่ใช้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าด้านความรู้
2. ข้อมูลเจตคติของผู้เรียนจากแบบสอบถาม วิเคราะห์ด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) และ ค่าเฉลี่ย เพื่อตีความความคิดเห็นและทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการใช้ชีทคู่มือ
3. นำข้อมูลทั้งหมดมาอภิปรายและสรุปผล เพื่อเสนอแนวทางปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอนาคต

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จำนวน 24 คน ซึ่งเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 โดยใช้เครื่องมือดังนี้

1. ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐาน
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน-หลังเรียน (Pre-test / Post-test)
3. แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังใช้ชีทคู่มือ

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าด้านทักษะภาษาอังกฤษ ผลการทดสอบแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (n = 24)				
การทดสอบ	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด
ก่อนเรียน (Pre-test)	12.80	2.50	18	7
หลังเรียน (Post-test)	23.10	2.10	28	18

สรุปผล

ค่าเฉลี่ยหลังเรียน (23.10/30) สูงวก่ก่อนเรียน (12.80/30) อย่างเด่นชัด แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้และทักษะเพิ่มขึ้นหลังใช้ชีทคู่มือ ทั้งยังพบว่าความแปรปรวนลดลง (S.D. หลังเรียนต่ำลง) สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชาและกระบวนการสอนที่ออกแบบไว้ในงานวิจัยเล่มนี้

4.2 ผลการเปรียบเทียบรายด้าน (ไวยากรณ์ และ โฟนิค)

เพื่อให้เห็นพัฒนาการรายทักษะ ผู้วิจัยได้แยกคะแนนย่อยออกเป็น ไวยากรณ์ (Grammar) และ โฟนิค (Phonics)

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังเรียน จำแนกรายด้าน			
ด้านทักษะ	ก่อนเรียน $\bar{X}$ (S.D.)	หลังเรียน $\bar{X}$ (S.D.)	การเปลี่ยนแปลง
ไวยากรณ์ (เต็ม 20)	8.70 (2.00)	16.60 (1.80)	+7.90
โฟนิก (เต็ม 10)	4.10 (1.50)	6.50 (1.30)	+2.40

สรุปผล

ทั้งสองทักษะพัฒนาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะ ไวยากรณ์ ที่เพิ่มเฉลี่ย 7.90 คะแนน และ โฟนิค เพิ่มเฉลี่ย 2.40 คะแนน รวมแล้วสอดคล้องกับคะแนนรวมในตารางที่ 1 (ก่อนเรียน $8.70+4.10 \approx 12.80$ / หลังเรียน $16.60+6.50 \approx 23.10$) แสดงให้เห็นว่าชีทคู่มือช่วยพัฒนาความเข้าใจโครงสร้างประโยคและการออกเสียงได้จริง

4.3 ผลการสำรวจเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สำรวจเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยชีทคู่มือที่จัดทำขึ้น โดยใช้แบบสอบถามมาตราส่วน 5 ระดับ ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติผู้เรียน (n = 24)			
ประเด็นการประเมิน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับการแปลผล
1. ชีทคู่มือช่วยให้เข้าใจไวยากรณ์ได้ง่ายขึ้น	4.60	0.50	มากที่สุด
2. ชีทคู่มือช่วยปรับปรุงการออกเสียง (Phonics)	4.45	0.59	มาก
3. การเรียนรู้ด้วยชีทคู่มือไม่น่าเบื่อ	4.30	0.62	มาก
4. ชีทคู่มือช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	4.55	0.51	มากที่สุด
5. มีแรงจูงใจมากขึ้นในการเรียนภาษาอังกฤษ	4.40	0.58	มาก

สรุปผล

ค่าเฉลี่ยรวมของเจตคติทั้งหมดเท่ากับ 4.46 (S.D. = 0.56) จัดอยู่ในระดับ “มาก” ถึง “มากที่สุด” แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิคที่ใช้ช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษง่ายขึ้นและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาได้จริง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา “การใช้ชีทคู่มือแกรมมาและโฟนิกแบบพื้นฐานเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร รหัสวิชา 20000-1201 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ การค้าปลีกและการบัญชี จำนวน 24 คน” โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการคือ

1. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการเขียนของผู้เรียน
2. เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในโครงสร้างภาษาอังกฤษพื้นฐานและเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างชัดเจน

นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 42.50 คะแนน (S.D.=8.24) และหลังเรียนเพิ่มเป็น 76.33 คะแนน (S.D.=7.15) แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้และความสามารถทางไวยากรณ์และการออกเสียงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

2. ทักษะไวยากรณ์และโฟนิกเพิ่มขึ้นทั้งสองด้าน

- ไวยากรณ์เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 18.90 คะแนน (จาก 21.30 → 40.20)
- โฟนิคเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 14.93 คะแนน (จาก 21.20 → 36.13)

สะท้อนว่าชีทคู่มือช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างประโยคและการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

3. เจตคติของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” ถึง “มากที่สุด”

ผลการประเมินเจตคติพบว่าค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.46 (S.D.=0.56) ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้สึกว่ชีทคู่มือที่ใช้ช่วยทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเข้าใจง่ายขึ้น ไม่น่าเบื่อ และเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร

5.2 อภิปรายผล

1. ชีทคู่มือที่พัฒนาช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จริง

ผลคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นอย่างชัดเจน สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการใช้สื่อการสอนที่เป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการไวยากรณ์และการออกเสียงได้ง่ายขึ้น และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารจริง

2. การจัดเรียงเนื้อหาอย่างเป็นลำดับขั้นมีผลต่อความเข้าใจ

เนื้อหาของชีทคู่มือเริ่มจากง่ายไปยาก ช่วยให้ผู้เรียนมีพื้นฐานมั่นคง ไม่เกิดความสับสนระหว่างโครงสร้างประโยคและการออกเสียง ซึ่งตรงกับทฤษฎีการเรียนรู้เชิงพฤติกรรมและทฤษฎีโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive Theory) ที่เน้นการจัดเนื้อหาเป็นลำดับเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ

3. การสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติจริงและการมีส่วนร่วมเพิ่มแรงจูงใจ

จากการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกพูด อ่าน เขียน ควบคู่กับชี้ท่อนิ้ว ทำให้ผู้เรียนเห็นผลลัพธ์ที่จับต้องได้ และเกิดความเชื่อมั่นว่าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้จริง นำไปสู่เจตคติที่ดีและความสนใจในการเรียนรู้ต่อไป

4. ผลสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในอดีตหลายฉบับระบุว่า การใช้สื่อประกอบการสอนที่ชัดเจนและเป็นระบบ ช่วยลดความกังวลและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาค้นคว้าที่พบว่าผู้เรียนรู้สึกมั่นใจและสนุกกับการเรียนมากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอาชีวศึกษา ควรนำ ชีทคู่มือแกรมมาและไวยากรณ์ ไปปรับใช้ร่วมกับการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสำคัญได้ง่ายขึ้นและสามารถนำไปใช้สื่อสารได้จริง
2. ควรจัดการเรียนการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วม เช่น การทำกิจกรรมคู่/กลุ่ม การฝึกออกเสียงและสร้างประโยคเอง เพื่อเสริมทักษะการสื่อสารเชิงปฏิบัติ
3. ควรมีการติดตามผลการเรียนและเจตคติของผู้เรียนเป็นระยะ เพื่อปรับปรุงสื่อการสอนและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการใช้ชีทคู่มือควบคู่กับ สื่อดิจิทัลหรือสื่อมัลติมีเดีย เช่น วิดีโอเสียงประกอบการฝึกไวยากรณ์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในวงกว้างมากขึ้น
3. ควรศึกษาผลในด้านทักษะการฟังและการพูดเพิ่มเติม เพื่อประเมินการสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงได้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- Celce-Murcia, M., & Larsen-Freeman, D. (1999). *The Grammar Book: An ESL/EFL Teacher's Course*. Boston: Heinle & Heinle.
- Dick, W., & Carey, L. (2009). *The Systematic Design of Instruction* (7th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson.
- Ehri, L. C. (2004). Teaching phonics and word recognition: An evidence-based assessment. *The Reading Teacher*, 57(6), 451–460.
- Heinich, R., Molenda, M., Russell, J., & Smaldino, S. (2002). *Instructional Media and Technologies for Learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- National Reading Panel. (2000). *Teaching Children to Read: An Evidence-Based Assessment of the Scientific Research Literature on Reading and Its Implications for Reading Instruction*. Washington, DC: National Institute of Child Health and Human Development.
- Richards, J. C., & Renandya, W. A. (2002). *Methodology in Language Teaching: An Anthology of Current Practice*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Snow, C. E., Burns, M. S., & Griffin, P. (1998). *Preventing Reading Difficulties in Young Children*. Washington, DC: National Academy Press.
- Supattra, T., & Phonsri, N. (2020). Development of instructional materials for English grammar learning among vocational students. *Journal of Vocational Education Research*, 12(2), 45–60.
- Wongsothorn, A. (2016). English education in Thailand: History and prospects. *Language Education in Asia*, 7(1), 1–15.
- จันทร์เพ็ญ ศิริวัฒน์. (2561). ผลของการใช้สื่อโพนิดต่อการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏ.
- ณัฐวัฒน์ สุขสบาย. (2560). การพัฒนาสื่อประกอบการสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย.

อาภาภรณ์ ทองมาก. (2562). การใช้ชีทประกอบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของ
นักเรียนอาชีวศึกษา. นครปฐม: วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม.
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2564). รายงานนโยบายและทิศทางการจัดการศึกษาวิชาชีพ.
กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

ภาคผนวก

แบบทดสอบ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน–หลังเรียน
(Pre-test / Post-test)

ส่วนที่ 1 Grammar (20 ข้อ 20 คะแนน)

คำชี้แจง : ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. She _____ to school every day.
 - ก. go
 - ข. goes
 - ค. going
 - ง. gone
2. He _____ football every Sunday.
 - ก. play
 - ข. plays
 - ค. playing
 - ง. played
3. Which sentence is in the present continuous tense?
 - ก. I eat breakfast every morning.
 - ข. She is reading a book now.
 - ค. They went to the park yesterday.
 - ง. He will study tonight.
4. I have _____ orange.
 - ก. a
 - ข. an
 - ค. the
 - ง. no article
5. You're a student, _____?
 - ก. are you
 - ข. aren't you
 - ค. do you
 - ง. don't you
6. They _____ in the park yesterday.
 - ก. play
 - ข. plays

ค. playing

ง. played

7. How many apples _____ on the table?

ก. is

ข. are

ค. was

ง. be

8. This book is _____ than that one.

ก. good

ข. better

ค. best

ง. well

9. A: Where _____ you live? B: In Trang.

ก. do

ข. does

ค. did

ง. doing

10. The letter _____ by Mary yesterday.

ก. sent

ข. was sent

ค. send

ง. sending

11. He has _____ his homework already.

ก. do

ข. did

ค. done

ง. does

12. There _____ many students in the classroom.

ก. is

ข. are

ค. was

ง. be

13. If it rains tomorrow, we _____ at home.

ก. stay

ข. stayed

ค. will stay

ง. stays

14. Bangkok is the _____ city in Thailand.

ก. big

ข. bigger

ค. biggest

ง. most big

15. She can speak English, _____ she?

ก. can

ข. can't

ค. can she

ง. can't she

16. The teacher told us _____ quiet.

ก. be

ข. to be

ค. being

ง. been

17. I enjoy _____ football on weekends.

ก. play

ข. plays

ค. playing

ง. played

18. The meeting will start _____ 9 a.m.

ก. on

ข. at

ค. in

ง. to

19. How long _____ you studied English?
- ก. have
 - ข. has
 - ค. did
 - ง. do
20. Do you know the man _____ is standing over there?
- ก. what
 - ข. who
 - ค. whose
 - ง. which

ส่วนที่ 2 : Phonics (ข้อที่ 21–30)

(คะแนนเต็ม 10 คะแนน)

21. เสียงสระ /æ/ ในคำว่า cat ใกล้เคียงกับเสียงสระไทยใดมากที่สุด
- ก. แอะ (เช่น แกะ)
 - ข. แอ (เช่น แม่)
 - ค. อะ (เช่น มะ)
 - ง. เอะ (เช่น เดะ)
22. เสียงตัวอักษร /ʃ/ ในคำว่า ship คล้ายเสียงไทยในคำใด
- ก. ช้อน
 - ข. สวน
 - ค. ศาลา
 - ง. จาน
23. คำว่า phone มีเสียงตัวอักษร ph ใกล้เคียงกับเสียงไทยใด
- ก. ฟ (ฟัน)
 - ข. พ (พาน)
 - ค. ป (ปลา)
 - ง. ภ (ผ่า)
24. คำว่า **knight** มีเสียงพยัญชนะต้นใดหายไปเมื่อออกเสียง
- ก. k
 - ข. n
 - ค. t
 - ง. g

25. คำว่า ****long**** และ ****song**** มีเสียงท้าย ****ng**** ไกล่เคียงกับเสียงไทยในคำว่า
- นาง
 - ลิง
 - ซัง
 - กางเกง
26. คำว่า ****cup**** กับคำว่า ****cut**** ต่างกันที่เสียงสระกลาง คำว่า ****cup**** ออกเสียงใกล้กับสระไทยใด
- อะ
 - เออะ
 - อา
 - อ่า
27. คำว่า ****rice**** มีเสียงสระยาว ****/aI/**** ใกล้กับสระไทยใด
- ไอ (เช่น ไม้)
 - อี (เช่น มี)
 - เอ (เช่น เม)
 - เอีย (เช่น เมีย)
28. คำว่า ****school**** มีเสียง ****sch**** ที่อ่านว่า
- สคูล (sk-ool)
 - ชูล (sh-ool)
 - คูล (k-ool)
 - สุล (s-ool)
29. คำว่า ****jump**** มีเสียงพยัญชนะต้น ****j**** ใกล้กับเสียงไทยใด
- จ (จาน)
 - ช (ช้าง)
 - ย (ยักษ์)
 - ซ (ซอส)
30. คำว่า ****think**** มีเสียง ****th**** ไกล่เคียงกับเสียงไทยใด
- ท (ทหาร)
 - ฟ (ฟัน)
 - ธ (ธ)
 - ไม่มีเสียงตรงในภาษาไทย

แบบการสำรวจเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ลำดับ	รายการประเมิน	5	4	3	2	1
1	ซีทคู่มือช่วยให้ฉันเข้าใจไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษได้ง่ายขึ้น					
2	ซีทคู่มือช่วยให้ฉันออกเสียงคำศัพท์ ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น					
3	เนื้อหาของซีทคู่มือมีลำดับขั้น ทำให้ เรียนรู้ได้ง่าย					
4	การเรียนรู้ด้วยซีทคู่มือทำให้ฉันไม่รู้สึกลำบาก					
5	การใช้ซีทคู่มือทำให้ฉันมีความมั่นใจใน การสื่อสารภาษาอังกฤษมากขึ้น					
6	ซีทคู่มือช่วยกระตุ้นให้ฉันอยากเรียน ภาษาอังกฤษต่อไป					
7	แบบฝึกหัดในซีทคู่มือช่วยฝึกทักษะการ เขียนและการอ่านได้จริง					
8	ฉันคิดว่าซีทคู่มือเหมาะสมกับผู้เรียนใน ระดับอาชีวศึกษา					
9	ฉันรู้สึกพึงพอใจกับการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยซีทคู่มือนี้					
10	ฉันอยากให้มีการพัฒนาซีทคู่มือใน ลักษณะนี้ต่อไป					
	รวม					

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิจัยพัฒนานวัตกรรมและสิ่งประดิษฐ์ ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

ที่ วก.ก้นดั่ง /๒๕๖๘

วันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๘

เรื่อง นำส่งวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

ด้วยข้าพเจ้า นายสุธี ผลจันทร์ แผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์ ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่การสอนและดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๘ ตามที่กำหนด

บัดนี้ ข้าพเจ้าได้ดำเนินการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน เรียบร้อยแล้ว และขอให้นำส่งวิจัยในชั้นเรียน รายละเอียดดั่งเอกสารแนบนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ.....

(นายสุธี ผลจันทร์)

ครูผู้สอนแผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์

ความเห็นหัวหน้าแผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์

-เพื่อไม่ตกตาม

ทกษณ

(นางสาวกาญจนา วัฒนเพลง)

ตำแหน่ง ครู

๒๕ ก.ย. / ๖๘

ความเห็นหัวหน้างานวิจัยพัฒนาฯ

-เพื่อโปรดทราบ

พณิก

(นางสาวเกณิกา พรหมสุข)

ตำแหน่ง พนักงานราชการ(ครู)

๒๕ ก.ย. / ๖๘

ความเห็นรองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานฯ

๑. เพื่อโปรดทราบ

๒.

ทกษณ

(นายนิกอน ทองโอ)

รองผู้อำนวยการฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ

๒๕ ก.ย. / ๖๘

ความเห็นผู้อำนวยการ

๑. ทกษณ

๒.

ทกษณ

(นางสาวพัชรินทร์ อักษรพอม)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพก้นดั่ง

๒๕ ก.ย. / ๖๘

“เรียนดี มีความสุข”

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

ศึกษาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว

ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับ ปวส.1

ประจำปีการศึกษา 2568

ผู้วิจัย

นายสุธี ผลจันทร์

ตำแหน่ง พนักงานราชการ (ครู)

แผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์

วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง ศีรษะสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา
กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง ปีการศึกษา 1/2568

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อสมรรถภาพทางกายตาม
มาตรฐานคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยการอาชีพกันตัง มาตรฐานข้อที่ 1 ผู้เรียนและผู้สำเร็จ
การศึกษา ตัวบ่งชี้ที่ 1 ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามกำหนด

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้แบบฝึกการเคลื่อนไหว

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้น ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
ปีการศึกษา 1/2568 มีสมรรถภาพทางกาย ด้านความคล่องตัว ดี ดังนั้นแบบฝึกการเคลื่อนไหวมีผล
ต่อการพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวของนักศึกษาดีขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนฉบับนี้เสร็จลุล่วงได้โดยการช่วยเหลือจากคุณครูแผนกวิชา
สามัญ สัมพันธ์ และนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ระดับ ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้จัดทำเอกสารประกอบการศึกษาคำวิจัยในชั้นเรียนดังนี้
เอกสารประกอบการวิจัย. สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2565

เอกสารประกอบการฝึกอบรมสมรรถภาพทางกาย.ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2564

เอกสารวิทยาศาสตร์การกีฬา.ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ.สถาบันการพล
ศึกษาวิทยาเขตตรัง,2564

เอกสารหลักการฝึกกีฬา.อาจารย์ภูติส ศรีเกตุ ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ.
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2566

หากงานวิจัยฉบับนี้จะเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจโดยทั่วไปขอมอบความดีและคุณประโยชน์ที่
เกิดขึ้นแก่วิทยาลัยการอาชีพกันตัง บุคลากร นักเรียน นักศึกษาและผู้จัดทำเอกสารประกอบการ
ศึกษาคำวิจัยในชั้นเรียนที่กล่าวมาข้างต้นทุกท่าน

ผู้จัดทำ

(นายสุธี ผลจันทร์)
แผนกวิชาสามัญ สัมพันธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค-ง
สารบัญตาราง	จ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 คำถามของการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 สมมติฐานการวิจัย	2
1.6 ข้อยกเว้นของงานวิจัย	3
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง	4
2.2 กรอบความคิดในการวิจัย	4
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย	5
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	5
3.3 ตัวแปร	5
3.4 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	6
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	6
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล	6
3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล	6
3.8 ตารางแผนปฏิบัติงาน	6

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	7
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	13
5.2 อภิปรายผล	13
5.3 ข้อเสนอแนะ	13
ภาคผนวก	
เอกสารอ้างอิง	
ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1	4
3-1	6
4-1	7
4-2	9
4-3	11

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยเสริมสร้างให้บุคคลสามารถประกอบประกอบภารกิจและดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งช่วยให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความแข็งแรงทนทาน ความคล่องแคล่วว่องไว ในการประกอบภารกิจประจำวันให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดการพัฒนาด้านจิตใจและอารมณ์ควบคู่ไปด้วยกัน ในเรื่องของสุขภาพส่วนบุคคลนั้น ความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับสมรรถภาพทางกาย หรืออาจกล่าวได้ว่า สมรรถภาพทางกายมีรากฐานจากการมีสุขภาพที่ดี ในทางตรงกันข้าม ถ้าร่างกายอ่อนแอ สุขภาพไม่สมบูรณ์ ความสามารถทางร่างกายที่จะประกอบภารกิจต่างๆ ในชีวิตประจำวันย่อมลดน้อยลงไปด้วย อย่างไรก็ตาม สมรรถภาพทางกายสามารถสร้างขึ้นด้วยการทำให้ร่างกายได้ออกกำลังกายหรือมีการเคลื่อนไหวเท่านั้น สมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และหายไปได้เช่นกัน การที่เราจะรักษาให้ร่างกายมีสมรรถภาพคงอยู่เสมอขึ้น จำเป็นต้องมีการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อให้มีสมรรถภาพทางกายที่คงสภาพ และเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้สูงยิ่งขึ้นไปด้วย นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ในการป้องกันโรคภัยเบียดเบียน โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการขาดการออกกำลังกายได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม สมรรถภาพทางกายสามารถสร้างขึ้นด้วยการทำให้ร่างกายได้ออกกำลังกายหรือมีการเคลื่อนไหวเท่านั้น สมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ และหายไปได้เช่นกัน การที่เราจะรักษาให้ร่างกายมีสมรรถภาพคงอยู่เสมอขึ้น จำเป็นต้องมีการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อให้มีสมรรถภาพทางกายที่คงสภาพ และเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายให้สูงยิ่งขึ้นไปด้วย นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ในการป้องกันโรคภัยเบียดเบียน โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการขาดการออกกำลังกายได้อีกด้วย

สมรรถภาพของคนเรามีความแตกต่างกันแต่องค์ประกอบของสมรรถภาพทางกายมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต และปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่องตามความต้องการของตน จากสภาพปัจจุบันสมรรถภาพทางกายของนักศึกษา ระดับ ปวส.1 ใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ปานกลางและยังพบปัญหาบางอย่างที่ต้องการแก้ไข คือสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งขององค์ประกอบสมรรถภาพทางกาย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทำการแก้ปัญหาด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา ระดับ ปวส.1 ในการเรียนการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสุขภาพ และเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายทางกายให้มีประสิทธิภาพในการดำรงชีวิตปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1

1.2.2 เพื่อการเผยแพร่ความรู้ต่อบุคคลที่สนใจ

1.3 คำถามของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีคำถามดังนี้

1.3.1 สภาพและปัญหาของสมรรถภาพทางกายของนักศึกษา ระดับ ปวส.1 ในการเรียนรายวิชานันทนาการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เป็นเช่นไร

1.3.2 ในการเรียนรายวิชานันทนาการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ในปัจจุบัน เป็นตามวัตถุประสงค์ในการเรียนรายวิชาการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสุขภาพ

1.3.3 แบบฝึกที่ใช้ในการเรียนการสอน รายวิชานันทนาการเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต มีความเหมาะสมเพียงใด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีขอบเขตดังนี้

1.4.1 ด้านเนื้อหา

ใช้หลักสูตร รายวิชาการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาสุขภาพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ นำมาเป็นกรอบแล้วศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาเนื้อหาให้เป็นปัจจุบัน

1.4.2 ด้านประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 ประชากร

นักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

1.4.2.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษา ระดับ ปวส.1 การบัญชี,คอมพิวเตอร์ธุรกิจ,ช่างยนต์,ช่างไฟฟ้า
กำลัง จำนวน 20 คน

1.4.3 ด้านระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568

1.5 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 จะมีพัฒนาการของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวที่ดีขึ้น

1.6 ข้อจำกัดการวิจัย

- 1.7.1 นักศึกษาอ่าน
- 1.7.2 พื้นสนาม
- 1.7.3 พื้นรองเท้า
- 1.7.4 นักศึกษาไม่สมประกอบ
- 1.7.5 ผู้สอนอธิบายไม่ชัดเจน

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

- 1.8.1 นักศึกษา จะมีพัฒนาการของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวดีขึ้น
- 1.8.2 เป็นเอกสารเผยแพร่ความรู้ต่อบุคคลที่สนใจต่อไป

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง ศึกษาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา
ระดับชั้น ปวส.1 ปีการศึกษา 1/2568

มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวให้ดีขึ้นในการ
ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่างๆดังนี้

ตัวแปรต้น นักศึกษา

ตัวแปรตาม ความคล่องแคล่วว่องไว

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้อง

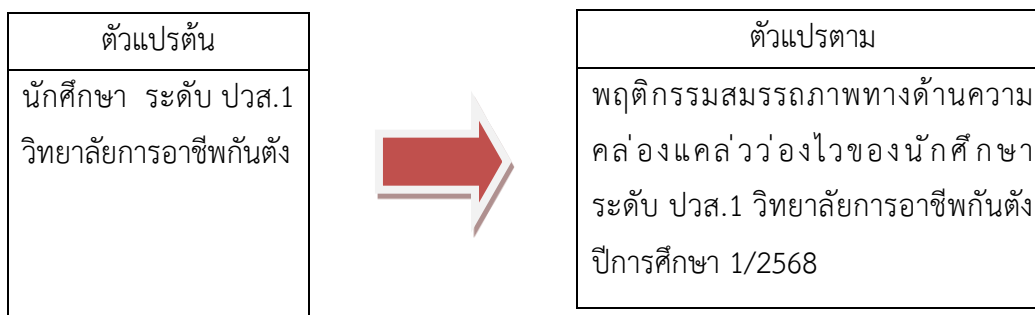
เอกสารการประกอบการฝึกอบรมสมรรถภาพทางกาย. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา
และสุขภาพ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2565

เอกสารวิทยาศาสตร์การกีฬา.ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ.สถาบันการ
พลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2564

เอกสารหลักการฝึกกีฬา.อาจารย์ภูติส ศรีเกตุ ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและ
สุขภาพ.สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง,2565

2.2 กรอบความคิดในการศึกษาวิจัย

แผนภูมิที่ 1 กรอบความคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง ศีรษะสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของ นักศึกษา
ระดับชั้น ปวส.1 ปีการศึกษา 1/2568

มีวัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวให้ดีขึ้น

3.1 ขั้นตอนการดำเนินการ

การวิจัยประเภท

เชิงปฏิบัติการ

ขั้นตอนการวิจัย

1. กำหนดปัญหา
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. การออกแบบการวิจัย
4. สร้างหรือเลือกเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. การสรุปผลของการวิจัย
8. การเขียนรายงานการวิจัย
9. การเผยแพร่ผลงานการวิจัย

3.2 ประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง จังหวัดตรัง

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 จำนวน 20 คน ที่เรียนนันทนาการเพื่อพัฒนา
คุณภาพชีวิต วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

3.3 ตัวแปร

ตัวแปรต้น นักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

ตัวแปรตาม พฤติกรรมสมรรถภาพทางกายการวิ่งกลับตัวของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับ
ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

3.4 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. เอกสารประกอบการวิจัย
2. เอกสารประกอบการฝึกอบรมสมรรถภาพทางกาย
3. หนังสือวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
4. เอกสารการฝึกกีฬา

3.5 เครื่องมือ

1. แบบฝึกทักษะการเคลื่อนไหว

- 1.1 การวิ่งกลับตัว
- 1.2 การวิ่งระยะ 50 เมตร
- 1.3 ตะแคงกรวย

2. วิธีการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

- 2.1 นำแบบฝึกมาจากเอกสารหลักการฝึกกีฬา อาจารย์ภูติส ศรีเกตุ คณะ
วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ ตรัง
- 2.2 สร้างแบบฝึกแนวคิดของตนเอง

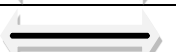
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ฝึกทักษะการเคลื่อนไหว 3 แบบฝึก ระยะในการทดสอบ 5 สัปดาห์ครั้งละ 3 แบบฝึก

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คะแนนร้อยละ

3.8 ตารางแผนการปฏิบัติงาน

กิจกรรม	พ.ศ. 2568		
	พฤษภาคม 68	พ.ค.68 – ส.ค.68	กันยายน 68
1.ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง			
2.เขียนเค้าโครงงานวิจัย			
3.สร้างเครื่องมือและทดลองใช้			
4.เก็บรวบรวมข้อมูล			
5.วิเคราะห์ข้อมูล			
6.เขียนรายงานการวิจัย			
7.จัดพิมพ์รายงานการวิจัย			

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง ศึกษาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา
ระดับชั้น ปวส.1

มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวให้ดีขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

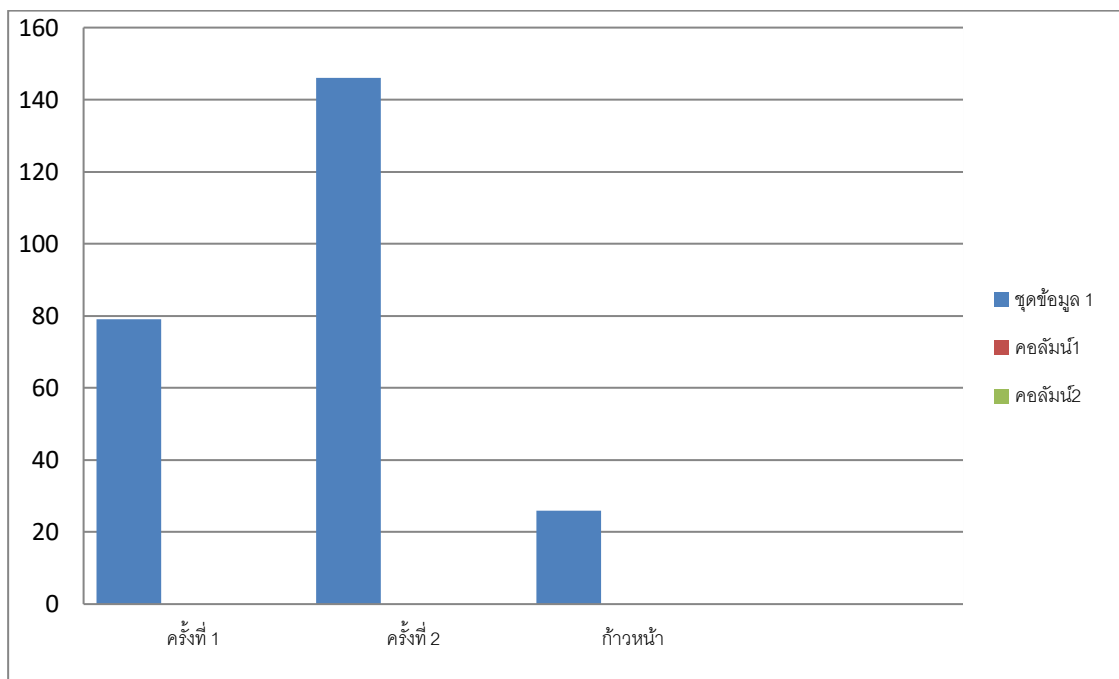
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 ที่ได้จากการทดสอบก่อนการ
เรียนการทดสอบสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวปรากฏผลดังตารางดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คะแนนผลสัมฤทธิ์โดยเฉลี่ยของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 จำแนกความสามารถ
ของสมรรถภาพทางกายด้านการวิ่งกลับตัว ตามเกณฑ์มาตรฐานกรมพลศึกษา ดังนี้

ลำดับ ที่	ชื่อ - สกุล	สถานะ	คะแนนปฏิบัติ		
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ก้าวหน้า
1	นางสาวนารีรัตน์ หาบหา	นักศึกษา	4	7	+3
2	นางสาวศิริมาศ สุขสถาน	นักศึกษา	5	8	+3
3	นางสาวกัลยา อินพรหม	นักศึกษา	3	7	+4
4	นายจักรกรฤษ กุลเทียบ	นักศึกษา	4	9	+5
5	นางสาวจันทิมา แสงรัตน์	นักศึกษา	4	8	+4
6	นางสาวศิริกัญญา สิ้นชัย	นักศึกษา	4	8	+4
7	นายณัฐกิตติ์ แวนนาค	นักศึกษา	4	8	+5
8	นายกิตติบดี เกาะสมัน	นักศึกษา	5	8	+3
9	นายณัฐกิตติ์ นิรมิตรถวิล	นักศึกษา	3	7	+4
10	นางสาวตะวัน จิระคุณิภาพ	นักศึกษา	3	6	+3
11	นายภาคภูมิ ปรีชา	นักศึกษา	5	8	+3
12	นายราชนาวิ หลีเอบ	นักศึกษา	5	7	+2
13	นายเกรียงไกร เกียงเอีย	นักศึกษา	3	6	+3
14	นายตันตระการ นวมศิริ	นักศึกษา	3	7	+4
15	นางสาวลักขมীগานต์ ชิตปรีชา	นักศึกษา	5	7	+2
16	นางสาวชลิตา ช่วยนุรักษ์	นักศึกษา	4	7	+3

17	นางสาวพุดิพร ศรีเรือง	นักศึกษา	4	7	+3
18	นางสาวกรรณก หลังน้ย	นักศึกษา	4	8	+2
19	นางสาวฉวีวรรณ บุญสูง	นักศึกษา	4	7	+3
20	นางสาวอารียา หมดเส้น	นักศึกษา	3	6	+3
คะแนนรวม			79	146	+66
ค่าเฉลี่ย			3.95	7.30	3.30

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีสมรรถภาพทางกายจากวิ่งกลับตัว โดยสถิติข้างต้นจะพบว่าจำนวนนักศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัว ดี มีการพัฒนาจากการทดสอบครั้งที่ 1

จากแผนภูมิที่ 1 เป็นการทดสอบในรอบแรก พบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัว ครั้งที่ 1 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.95, ครั้งที่ 2 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 7.70, และมีความก้าวหน้า คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.30

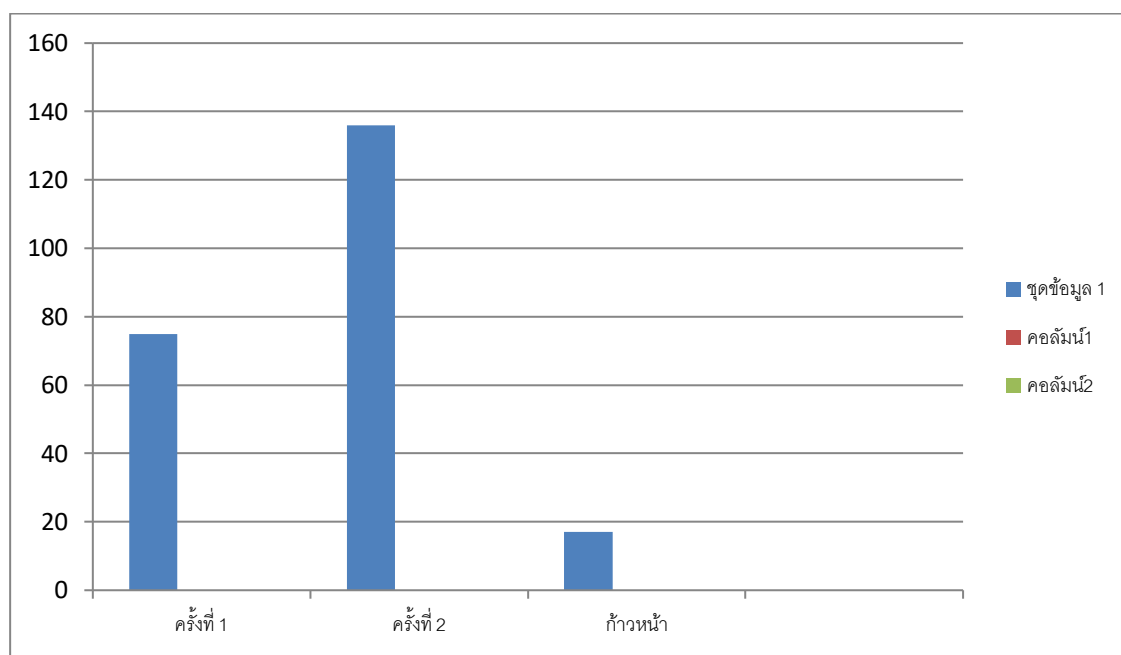
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 ที่ได้รับการทดสอบ ดังมีการทดสอบสมรรถภาพทางด้านความคล่องตัว ซึ่งมีปรากฏผลดังตารางที่ 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 จำแนกตามความสามารถของสมรรถภาพทางด้านความคล่องตัวการวิ่งระยะ 50 เมตร ตามเกณฑ์มาตรฐานกรมพลศึกษา ดังนี้

ลำดับ ที่	ชื่อ - สกุล	สถานะ	คะแนนปฏิบัติ		
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ก้าวหน้า
1	นางสาวนารีรัตน์ หาบหา	นักศึกษา	3	7	+4
2	นางสาวศิริมาศ สุขสถาน	นักศึกษา	4	7	+3
3	นางสาวกัลยา อินพรหม	นักศึกษา	3	6	+3
4	นายจักรกฤษ กุลเทียบ	นักศึกษา	3	6	+3
5	นางสาวจันทิมา แสงรัตน์	นักศึกษา	4	7	+3
6	นางสาวศิริกัญญา สิ้นชัย	นักศึกษา	3	7	+4
7	นายณัฐกิตติ์ แวนนาค	นักศึกษา	4	6	+2
8	นายกิตติบดี เกาะสมัน	นักศึกษา	4	8	+4
9	นายณัฐกิตติ์ นิรมิตรถวิล	นักศึกษา	4	8	+4
10	นางสาวตะวัน จิระคุณิภาพ	นักศึกษา	5	7	+2
11	นายภาคภูมิ ปรีชา	นักศึกษา	4	7	+3
12	นายราชนาวี หลีเอบ	นักศึกษา	5	7	+2
13	นายเกรียงไกร เกียงเอี้ย	นักศึกษา	4	6	+2
14	นายต้นตระกูล นวมศิริ	นักศึกษา	4	7	+3
15	นางสาวลักขมীগานต์ ชิตปรีชา	นักศึกษา	3	7	+4
16	นางสาวชลิตา ช่วยนุรักษ์	นักศึกษา	3	6	+3
17	นางสาวพฤติพร ศรีเรือง	นักศึกษา	4	7	+3
18	นางสาวกรรณก หลังนุ้ย	นักศึกษา	4	7	+3
19	นางสาวฉวีวรรณ บุญสูง	นักศึกษา	3	7	+4
20	นางสาวอารียา หมดเส้น	นักศึกษา	4	6	+2
คะแนนรวม			75	136	+61
ค่าเฉลี่ย			3.75	6.80	3.05

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีพัฒนาการและความสามารถของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวในการวิ่งระยะ 50 เมตร มีการทดสอบจำนวน 2 ครั้งซึ่งมีผลพัฒนา ซึ่งมีเกณฑ์อยู่ในระดับ ดี

จากตารางที่ 2 เมื่อนำเสนอโดยแผนภูมิรูปภาพปรากฏว่า ดังนี้แผนภูมิที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จำแนกความสามารถของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวตามเกณฑ์มาตรฐานกรมพลศึกษา

จากแผนภูมิที่ 2 ข้างต้นพบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวครั้งที่ 1 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.75, ครั้งที่ 2 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 6.80, และความก้าวหน้าคิดเป็น คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.05

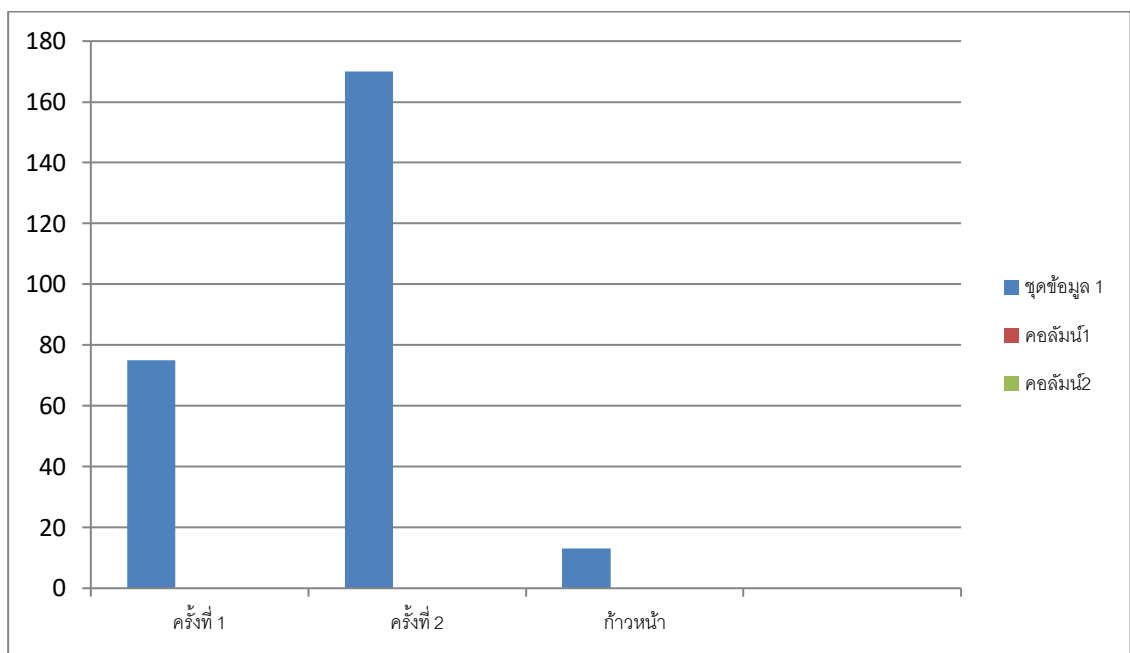
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 ที่ได้จากการทดสอบภายหลัง การทดสอบสมรรถภาพทางด้านความคล่องตัว ปรากฏผลดังตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 จำแนกตาม ความสามารถของสมรรถภาพทางด้านความคล่องตัวการวิ่งแต่ละกรวย ชิกแซก ตามเกณฑ์มาตรฐาน กรมพลศึกษา ดังนี้

ลำดับ ที่	ชื่อ - สกุล	สถานะ	คะแนนปฏิบัติ		
			ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ก้าวหน้า
1	นางสาวนารีรัตน์ หาบหา	นักศึกษา	3	8	+5
2	นางสาวศิริมาศ สุขสถาน	นักศึกษา	4	9	+5
3	นางสาวกัลยา อินพรหม	นักศึกษา	3	9	+6
4	นายจักรกฤษ กุลเทียบ	นักศึกษา	3	9	+6
5	นางสาวจันทิมา แสงรัตน์	นักศึกษา	4	7	+3
6	นางสาวศิริยุญา สิ้นชัย	นักศึกษา	3	9	+6
7	นายณัฐกิตติ์ แวนนาค	นักศึกษา	4	9	+5
8	นายกิตติบดี เกาะสมัน	นักศึกษา	4	8	+4
9	นายณัฐกิตติ์ นิรมิตรถวิล	นักศึกษา	4	8	+4
10	นางสาวตะวัน จิระคุณิภาพ	นักศึกษา	5	9	+4
11	นายภาคภูมิ ปรีชา	นักศึกษา	4	9	+5
12	นายราชนาวี หลีเอบ	นักศึกษา	5	7	+3
13	นายเกรียงไกร เกียงเอี้ย	นักศึกษา	4	9	+5
14	นายต้นตระกูล นวมศิริ	นักศึกษา	4	7	+3
15	นางสาวลักขมীগานต์ ชิตปรีชา	นักศึกษา	3	9	+6
16	นางสาวชลิตา ช่วยนุรักษ์	นักศึกษา	3	9	+6
17	นางสาวพฤติพร ศรีเรือง	นักศึกษา	4	8	+4
18	นางสาวกรรณก หลังนุ้ย	นักศึกษา	4	9	+5
19	นางสาวฉวีวรรณ บุญสูง	นักศึกษา	3	9	+6
20	นางสาวอารียา หมดเส้น	นักศึกษา	4	9	+5
คะแนนรวม			75	170	+96
ค่าเฉลี่ย			3.75	8.50	4.80

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีพัฒนาการและความสามารถของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวการวิ่งแตะกรวย ชิกแซก จำนวนทั้ง 2 ครั้ง มีความก้าวหน้าอยู่ในเกณฑ์ ในระดับ ดีมาก

จากตารางที่ 3 เมื่อนำเสนอโดยแผนภูมิรูปภาพปรากฏว่า ดังนี้แผนภูมิที่ 3 แสดงคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์จำแนกความสามารถของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวตามเกณฑ์มาตรฐานกรมพลศึกษา

จากแผนภูมิที่ 3 ข้างต้นพบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวครั้งที่ 1 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.75, ครั้งที่ 2 คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 8.50, และความก้าวหน้าคิดเป็น คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 4.80

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในชั้นเรียนเรื่อง ศึกษาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษา
กลุ่มตัวอย่าง ระดับ ปวส.1 วิทยาลัยการอาชีพกันตัง

มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวให้ดีขึ้น

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ระดับชั้น ปวส.1 เรื่องสมรรถภาพทางกายด้านความ
คล่องแคล่วว่องไว การวิจัยมีค่าเฉลี่ยนักศึกษา ระดับชั้น ปวส.1 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัว
ดี คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 3.81 และจากสถิติข้างต้นจะพบว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ระดับ ปวส.1
มีพัฒนาการและความสามารถของสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไวตัวดีขึ้น

อภิปรายผล

ผลจากการให้นักเรียนฝึกความคล่องตัวและทำการทดสอบและนำเอาคะแนนของนักศึกษา
จากการทดสอบมาเปรียบเทียบกันระหว่างแบบทดสอบที่ 1 แบบทดสอบที่ 2 และแบบทดสอบที่ 3
พบว่านักศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ ดี และผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือและแบบฝึกการวิ่ง
กลับตัว การวิ่ง 50 เมตร และการตะกรวย ชิกแซกเพื่อพัฒนานักศึกษา โดยใช้ระยะในการฝึก 17
สัปดาห์ แล้วนำเอาคะแนนมาเทียบกัน พบว่านักศึกษา มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องตัวดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

สภาพอากาศและสถานที่ในการทดสอบไม่ค่อยอำนวยต่อการทดสอบ

เอกสารอ้างอิง

เอกสารประกอบการวิจัย. สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง, 2565

เอกสารประกอบการฝึกอบรมสมรรถภาพทางกาย. ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง, 2564

เอกสารวิทยาศาสตร์การกีฬา. ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ. สถาบันการพล
ศึกษาวิทยาเขตตรัง, 2564

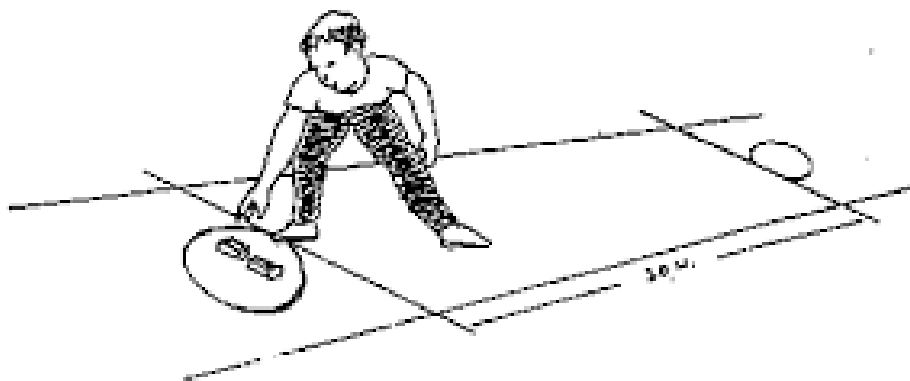
เอกสารหลักการฝึกกีฬา. อาจารย์ภูติส ศรีเกตุ ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ.
สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตตรัง, 2565

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายสุธี ผลจันทร์
วันเดือน ปีเกิด	27 สิงหาคม 2528
สถานที่เกิด	จังหวัด สุราษฎร์ธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	12/2 หมู่ที่ 1 ตำบลบางด้วน อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง 92140
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	พนักงานราชการ (ครู)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยการอาชีพกันตัง
ประวัติการศึกษา	พ.ศ 2549 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (ป.กศ.สูง) พลศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง พ.ศ 2551 หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต วิชาเอก วิทยาศาสตร์การกีฬา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง

ภาคผนวก

การวิ่งกลับตัว ระยะ 10 เมตร

การวิ่ง 50 เมตร

